

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

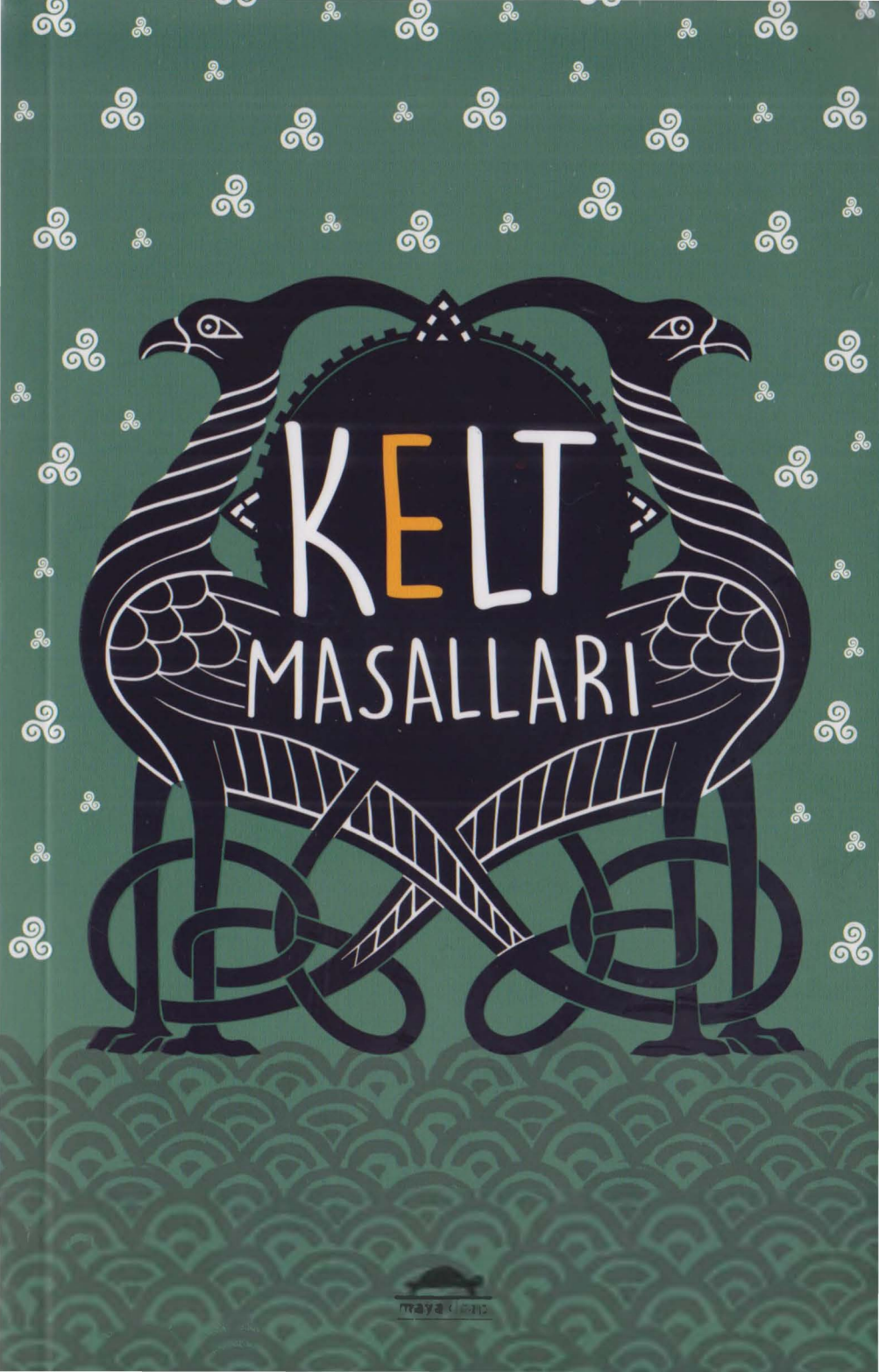
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KELT MASALLARI

Maya Kitap: 216, Edebiyat: 19 / Masal: 12

1. Baskı, İstanbul Şubat 2020

ISBN: 978-605-7605-27-6

Orijinal Adı: Celtic Fairy Tales

Copyright © Kelt Masalları. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir.

Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz,
kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç

Editör: Selin Saraçoğlu Bayraklı

Redaksiyon: Gizem Toy

Mizanpaj: Duygu Şimşek

Kapak: Gülay Tunç

İllüstrasyonlar: John D. Batten

Maya Kitap • Sertifika: 14079

Gürsel Mah. Erzincan Sokak No: 36B Kağıthane / İstanbul Tel: 0212 296 97 12

e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Mutlu Basım Yayın - Bahri Mutlu • Sertifika: 18569

Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok No: 256 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 577 72 08

Kelt Masalları

Joseph Jacobs

Çevirmen
Ahmet Eliuz

İçindekiler

Önsöz 7

Connla ve Genç Peri Kızı 9

Kanaryaotu Tarlası 13

Boynuzlu Kadınlar 17

Conall Sarıpençe 21

Hudden, Dudden ve Donald O'Neary 33

Myddvai Çobanı 42

Hayat Dolu Terzi 45

Munachar Ve Manachar 49

Altın-Ağaç ve Gümüş-Ağaç	53
Kral O'Toole ve Kazı	58
Olwen'in Talibi	63
Jack ve Dostları	76
Shee an Gannon ve Gruagach Gaire	84
Zorda Kalan Hikâyesi	92
Denizkızı	104
Knockmany Efsanesi	115
Fair, Brown ve Trembling	126
Jack ve Efendisi	139
Beth Gellert	148
Ivan'ın Öyküsü	151
Andrew Coffey	156
Kuşların Savaşı	161
Yumurta Kabuğu Çorbası	177
Keçi Postlu Genç	180

Önsöz

Yayımlayacağımız kitapları seçerken göz önüne aldığımız pek çok ölçüt var: Söz konusu kitabın yayın ilkelerimize ve çizgimize uygunluğu, daha önce dilimize çevrilmemiş olması, yayın dünyasında bir boşluğu dolduracak olması ve elbette ki bizi heyecanlandırması.

2018 yılı için yayın programımızı şekillendirirken bir Japon masalları seçkisiyle karşılaştığımızda ölçütlerimizin hepsine ziyadesiyle uyduğunu fark ettik ve hemen bir masal dizisi çalışmalarına başladık.

Dizi için öncelikle Japonya, Hindistan ve Rusya'yı seçmiştik. Sonrasında diziye nasıl yön vereceğimiz ve hangi kültürlerle devam edeceğimizi uzun uzun tartıştık ve kendi ülkemizle devam etmeye karar verdik. Türk Masalları'nın ardından Norveç Masalları, Kore Masalları, Çingene Masalları ve Eskimo Masalları'nı okurlarımızla buluşturduk. Sıra da Kelt Masalları var.

Yayımlayacağımız versiyonu bulmaya çalışırken pek çok masal seçkisini inceledik ve en sonunda içimize en çok sinen, okurken en çok keyif aldığımız ve okuyuculara ulaştırmayı en çok istediklerimizi belirledik. Bolca araştırma içeren çeviri ve düzelti sürecinin ardından bu kez "Bu masalları en iyi yansıtan kapak nasıl olmalı?" sorusunun peşine düştük. Bu kültürlerin en önemli figürlerinin kapakta bulunmasını istedik. Uzun bir hazırlık süreci ve pek çok denemenin ardından hayalimizdeki kapaklara ulaştık.

Masal, sözlü anonim halk edebiyatıdır. Anlatı yoluyla nesilden nesle ulaşmış, nihayetinde de bir yazar tarafından yazıya dökülerek kalıcı hâle gelmiştir. Her ne kadar masal

kahramanları ve yaratıkları doğaüstü, masallardaki olaylar ise gerçektışı olsa da, masalların o toplumun bir yansıması olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Öyle ki her ülkenin masalları tıpkı kültürleri gibi diğerlerinden tamamen farklıdır. Bizim seçkimizdeki ülkelerde olduğu gibi. Kimisinin ana teması dostlukken diğerininki korku ve ölüm olabiliyor. Fakat bir zamanlar hiçbir teknolojik ürünün olmadığını düşünürsek, masalların toplumların sosyal hayatlarında ne kadar önemli bir boşluğu doldurduğunu tahmin etmek zor değil.

connla ve genç peri kızı

Ateş Saçlı Connla, Yüz Savaş Galibi Conn'un oğluydu. Bir gün Usna Tepesi'nde babasıyla birlikteyken tuhaf elbiseler içindeki genç bir kızın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Nereden geliyorsun genç kız?" diye sordu Connla.

"Ebedi Yaşam Düzlükleri'nden geliyorum," dedi kız, "Orada ne ölüm vardır ne de günah. Orada her günümüz bayramdır, neşelenmek için kimseye ihtiyaç duymayız. Zevk içinde yaşarız, hiç sorunumuz yoktur. Evlerimiz, yuvarlak yeşil tepelerin üstünde olduğundan insanlar bize Tepe Halkı derler."

Kral ve beraberindekiler, bir ses duydukları halde kimseyi göremedikleri için meraklanmışlardı. Çünkü Connla hariç hiçbirisi Genç Peri Kızı'nı göremiyordu.

"Kimle konuşuyorsun oğlum?" diye sordu Kral Conn.

O esnada genç kız cevap verdi: "Connla, ne ölümün ne de yaşlılığın uğrayacağı genç bir peri kızı ile konuşuyor. Connla'yı seviyorum ve onu, Boadag'ın hükümdarlığı süresince hiçbir dert ve keder görmeyen Sefa Düzlüğü Moy Mell'e çağırıyorum. Lütfen, bir şafak gibi canlı sarı tenin ve kırmızı saçlarınla bana eşlik et Connla. Orada seni, zarif yüzünü ve asil karakterini şerefleştirmek için, bir peri tacı bekliyor. Gel ve kıyamet gününe kadar ne zarafetin ne de gençliğin olsun."

Kral, genç kızın söylediklerinden ürkmüştü, çünkü onu duyabildiği halde göremiyordu; bu yüzden Coran isimli dru-idini' çağırıldı.

1 Kelt topluluklarında bulunan bir rahip sınıfı. (ç.n.)

Connla ve Genç Peri Kızı

“Birçok büyüünün ustası Coran, yardımına ihtiyacım var,” dedi. “Bu, benim yeteneğimi ve bilgeliğimi aşan bir vazife; öyle ki krallığı devraldığımdan beri böylesiyle karşılaşmadım. Görünmez bir genç kız bizimle konuştu ve gücü ile biricik güzel oğlumu benden alacak. Eğer yardım etmezsen bu kadın hile ve büyüyle çocuğumu benden çalacak.”

Bunun üzerine Druid Coran ileri atıldı ve genç kızın sesinin geldiği noktaya doğru büyülerini yaptı. Artık kızın sesini duyan yoktu, Connla bile kızı göremiyordu. Ancak Druid’in güçlü büyüü sebebiyle yok olmadan önce genç kız, Connla’ya bir elma fırlatabilmişti.

Connla, o günün ardından neredeyse bir ay boyunca o elma dışında bir şeyi ne yedi ne de içti. Connla elmayı yedikçe elma tekrar büyüyor ve hep bir bütün olarak kalıyordu. Bu süre boyunca, gördüğü genç kıza karşı güçlü bir özlem ve arzu duymaya başladı.

Connla, bir aylık bekleyişin son gününde, kral olan babasıyla birlikte Arcomin Düzlüğü’ndeysen genç kızı tekrar gördü ve kız Connla’yla tekrar konuştu.

“Connla’nın ölümlüler arasında ölümü beklediği bu yer gerçekten muhteşem bir yer. Ancak artık yaşamın halkı, yani ebedi yaşayanlar, seni Sefa Düzlüğü Moy Mell’e gelmen için davet ediyorlar ve hatta yalvarıyorlar, çünkü seni tanımak ve değerli insanların bulunduğu evlerinde görmek istiyorlar.”

Kral Conn, genç kızın sesini duyunca yüksek bir sesle adamlarına seslendi:

“Çabuk Druid Coran’ı çağırın, belli ki kız tekrar konuşma gücüne kavuşmuş.”

O sırada genç kız, “Ah, yüz savaşta savaşmış yüce Conn, Druid’in gücü hoş karşılanmıyor; nezih insanlarla dolu yüce topraklardaki itibarı iyi değil. Adalet geldiğinde, yalancı

kara iblisin dudaklarından dökülen Druid'in büyülerini ortadan kaldıracak," dedi.

O zaman kral fark etti ki genç kız geldiğinden beri oğlu Connla kimseye tek kelime dahi etmemişti. Bu yüzden Yüz Savaş Galibi Conn, "Bu kadının söyledikleriyle ilgileniyor musun oğlum?" diye sordu.

"Bu benim için de zor," dedi Connla. "Kendi halkımı her şeyin üstüne koyuyorum; ama gelin görün ki genç kıza olan arzum beni günden güne sarıyor."

Genç kız bunu duyunca "Okyanusun dalgaları bile arzunun dalgaları kadar güçlü değildir. Benimle birlikte su üzerinde süzülen parıltılı kristal kayığıma gel. Çok geçmeden Boadag'ın topraklarına varırız. Biliyorum parlak güneş batıyor, ancak ne kadar uzakta olursa olsun karanlıktan önce oraya ulaşabiliriz. Ayrıca seyahate değer başka bir yer daha var. Orası öyle bir yer ki onu arayana sevinç verir. Orada yalnızca eşler ve genç kızlar yaşar. Eğer istersen orayı buluruz; böylece keyif içinde, baş başa orada yaşayabiliriz," diye cevap verdi.

Genç kız konuşmasını bitirince Ateş Saçlı Connla, beraberindekilerden koşarak ayrıldı ve su üzerinde süzülen parıltılı kristal kayığa doğru koştu. Sonra, kral ve maiyeti, kayığın pırıl pırıl deniz üzerinde batan güneşe doğru yol alışını izlediler. Kayık nihayet gözlerden kaybolana kadar uzaklaştıkça uzaklaştı. Connla ve genç peri kızı ise yollarına devam ettiler ve bir daha hiç gözükmediler. Kimse de nereden geldiklerini bilmedi.

kanaryaozu tarlası

Hasat zamanının güzel bir gününde ki sözkonusu gün herkesin bildiği gibi yılın en iyi bayram günlerinden biri olan Meryem Ana Yortusu'ydu, Tom Fitzpatrick toprak zeminde geziniyordu ve çitin güneşli kısmına doğru yürüyordu. Birden çitin önünde bir çeşit cırtırtı duydu. "Olur şey değil," dedi Tom, "Sezonun bu zamanı, taşkuşlarının ötmesi için çok geç değil mi?" Bu sebeple dikkat çekmeden, parmakuçlarında ilerleyerek sesi çıkaran şeyin ne olduğunu görmeye çalıştı. Acaba tahmini doğru muydu? Ses durdu, ancak Tom çalılıkların arasından keskin gözleriyle baktığında gördüğü şey, çitin kenarında duran ve aşağı yukarı beş litre içkiyle dolu kahverengi testiden başka bir şey değildi; yanında da kenarları kalkık katlanmış şapkası ve önünde asılı deri önlüğüyle mini minnacık yaşlı bir adam duruyordu. Küçük adam tahta bir oturak çıkardı ve üstüne çıktı, küçük tahta maşrapasını testinin içine daldırıp dolu bir halde çıkardı; sonra bu maşrapayı oturağın hemen kenarına koyup çitin altına oturdu ve tam kendisine uygun olan ayakkabısına bir topuk çakmak için çalışmaya başladı. "Şaşılacak şey," dedi Tom kendi kendine, "Leprikonları hep duyardım, aslını söylemek gerekirse hiçbir zaman onların varlığına inanmadım, ancak gel gör ki bir tanesi tam karşımda duruyor. Eğer bu şansı değerlendirsem zengin oldum demektir. Gözlerini asla üstlerinden çekmemen gerektiğini söylerler, yoksa kaçarlarmış."

Tom azıcık daha ilerledi, tıpkı bir kedinin bir fareye baktığı gibi, gözlerini küçük adamın üstüne sabitlemişti. Ona iyice yaklaşıncı "Tanrı yardımcın olsun komşu," dedi.

Küçük adam, kafasını kaldırıp "Çok teşekkür ederim," dedi.

“Bayram günü neden çalışıyorsun ki?” dedi Tom.

“Bu beni ilgilendirir, seni değil,” cevabını aldı.

“Öyle mi, umarım bana testinin içinde ne olduğunu söyleyecek kadar naziksindir,” dedi Tom.

“Bunu zevkle yaparım, testi iyi bir birayla dolu,” dedi adam.

“Bira mı?” dedi Tom. “Üstüme iyilik sağlık! Nereden buldun onu?”

“Nereden mi buldum? Ben yaptım, peki sence neyle yaptım?”

“Hiç mi hiç bilmem, ancak arpa diye tahmin ediyorum, başka ne olabilir ki?” dedi Tom.

“Al işte yanıldın. Çalırlardan yaptım.”

“Çalırlardan mı?” dedi Tom, gülmekten ölecekti. “Buna inanacak kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun değil mi?”

“İster inan ister inanma, fakat sana söylediğim şey doğru. Danları hiç duydun mu?”

“Ne olmuş onlara?” diye sordu Tom.

“Ne mi olmuş, olan şey şu, onlar buradayken bize çalırlardan bira yapmayı öğretmişler, o zamandan beri ailem bu işin sırrını biliyor.”

“Biranı tadabilir miyim peki?” diye sordu Tom.

“Sana şunu söylemeliyim genç adam, kendi halinde sessiz sakın insanları aptal sorularıyla bunaltacağına babanın mülküne göz kulak olman senin için daha iyi olur. Al işte, sen zamanını burada boşa harcarken inekler yulaflara dalmış, mısırları da mahvetmiş.”

Tom bu laflara o kadar şaşırmişti ki tam arkasını dönecekken kendine geldi. Böyle bir şeyin tekrar olma ihtimaline

karşı leprikona doğru atıldı ve onu elinden yakaladı. Ancak acele ettiğinden testiyi devirdi ve tüm birayı döktü. Artık biranın tadına bakıp nasıl bir şey olduğunu bilemeyecekti. Hemen ardından eğer paranın nerede olduğunu söylemezse onu öldüreceğine dair yemin etti. Tom o kadar kötü ve zalim görünüyordu ki küçük adam bayağı korkmuştu, bu yüzden, "Benimle birkaç tarla boyunca gel, sana bir çanak dolusu altının yerini göstereceğim," dedi.

Böylece yola çıktılar. Çitleri ve hendekleri geçmelerine, bataklıkları aşmalarına rağmen Tom, leprikonu eliyle sıkı sıkıya tutuyor, gözlerini de ondan hiç ayırmıyordu. En sonunda kanaryaotları ile dolu kocaman bir tarlaya vardılar. Leprikon büyük bir kanaryaotunu işaret edip "Şu kanaryaotunun altını kaz, böylece kocaman bir çanak dolusu altın senin olacak," dedi.

Tom, aceleyle yola çıktığından yanında bir kürek getirmeyi akıl edememişti. Hemen eve gidip bir kürek almayı düşündü; kırmızı çorap bağlarından birini çıkarıp kanaryaotunun etrafına bağladı, böylece altının yerini kaybetmeyecekti.

Sonra leprikona dönüp “Çorap bağını o kanaryaotundan çıkarmayacağına dair yemin et,” dedi. Leprikon da çorap bağına dokunmayacağına dair yemin etti.

“Sanıyorum ki... dedi leprikon nazik bir şekilde, “benimle bir işin kalmadı.”

“Kalmadı,” dedi Tom. “Eğer dilersen artık gidebilirsin, Tanrı seninle olsun ve nereye gidersen git şans yanında olsun.”

Leprikon, “Öyleyse kendine iyi bak Tom Fitzpatrick, umarım altının sana çok faydası dokunur,” diye cevap verdi.

Bunun üzerine Tom canını dişine takıp koştu, eve gidip küreği aldı ve yine aynı şekilde kan ter içinde kanaryaotu tarlasına ulaştı. Ancak oraya geldiğinde bir de ne görsün! Tarlada çorap bağı bağlanmamış tek bir kanaryaotu bile yok, üstelik hepsi de birbirinin tamamen aynısı. Tüm tarlayı kazmak da saçmalık olurdu, çünkü tarla neredeyse 30 hektardı. Bu yüzden Tom küreği omzunda eve döndü, giderkenki heyecanından eser yoktu, sonrasında başına gelen şey ne zaman aklına gelse leprikona bela okudu.

boynuzlu kadınlar

Zengin bir kadın, bir gece geç saatlere kadar uyu-
mayıp yünü tarıyor ve hazırlıyordu. Bu sırada tüm
aile ve hizmetçiler uyuyordu. Birden kapı çalındı
ve biri "Aç! Kapıyı aç!" diye seslendi.

"Kim o?" diye sordu evin hanımı.

"Ben tek boynuzlu cadıyım," diye bir cevap geldi.

Evin hanımı, komşularından birinin yardıma ihtiyacı
olduğu düşüncesiyle kapıyı açtı ve içeri bir kadın girdi. Ka-
dının elinde bir çift hallaç ve alnında bir boynuz vardı, sanki
boynuz orada büyüymüş gibiydi. Ateşin yanına sessizce
oturdu ve yünü büyük bir telaşla taramaya başladı. Birden
durup yüksek sesle "Kadınlar nerede? Çok geciktiler," dedi.

Sonra kapı bir kez daha çalındı ve tıpkı daha önce oldu-
ğu gibi yine biri "Aç! Kapıyı aç!" dedi.

Evin hanımı kalkıp kapıyı açma zorunluluğu hissetti
ve o an içeri ikinci cadı girdi; alnında iki boynuz, elinde ise
yünü döndürmek için bir tekerlek vardı.

"Yer açın, ben iki boynuzlu cadıyım, dedi ve tekerleği
bir şimşek kadar hızlı çevirmeye başladı.

Böylece kapı çalmaya devam etti, seslenmeler duyuldu
ve içeri cadılar girdi. Bir boynuzludan on iki boynuzluya ka-
dar tam on iki kadın ateşin etrafındaki yerini alıncaya kadar
bu böyle devam etti.

İplikleri taradılar, çıkırıklarını döndürdüler, iplikleri
sardılar ve dokudular. Bu esnada hep birlikte antik bir ilahi
söylüyorlardı, evin hanımına ise tek kelime dahi etmediler.

Bu on iki kadın, boynuzları ve döndürdükleri tekerleklerle korkunç gözükyorlardı, çıkardıkları sesler ise tuhaftı. Bu sebeple evin hanımı ölüme yakın olduğunu hissetti, ayağa kalkıp yardım için seslenmeyi düşündü ancak ne hareket edebildi ne de tek bir kelime edebildi, çünkü üzerinde cadıların büyüü vardı.

O sırada biri İrlanda diliyle “Kadın, kalk ve bize bir pasta yap,” dedi.

Bunun üzerine evin hanımı kuyudan su getirebileceği bir kap aradı, böylece unu karıştırıp pastayı yapabilecekti, ancak bulamadı.

Sonra cadılar kadına “Süzgeci al ve suyu onunla getir,” dediler.

Kadın, süzgeci aldı ve kuyuya gitti; fakat su, süzgecin deliklerinden akıp gitti. Kadın pasta için hiç su götüremediğinden kuyunun yanına oturup ağlamaya başladı.

Bunun üzerine bir ses “Sarı kili ve yosunu alıp birleştir, sonra süzgecin üzerine sıva, böylece süzgeç suyu tutacaktır,” dedi.

Kadın söyleneni yaptı. Süzgeç, pasta için gerekli suyu tutmuştu; aynı ses bu kez "Geri dön ve evin kuzeyine geldiğinde üç kez yükses sesle 'Fenian' kadınlarının dağı ve üzerindeki gökyüzü yanıyor" diye bağır," dedi.

Kadın söyleneni yaptı.

İçerideki cadılar bu bağırışı duyunca korkunç bir çığlık atıp, feryat figan dışarı fırlayıp önderlerinin yaşadığı Slievenamon'a doğru kaçtılar. Ancak Kuyunun Ruhu, cadıların geri dönme ihtimaline karşı, evin hanımına eve gitmesini ve evi büyülere karşı hazırlamasını söyledi.

Kadın, büyülerini bozmak için ilk olarak, çocuğunun ayağını yıkadığı kirli suyu kapının dışındaki eşiğe serpti. Sonra o evde yokken cadıların uyuyan aileden çektikleri kanı kullanarak yaptığı pastayı alıp dilimledi ve uyuyan herkesin ağzına bir parça koydu, böylece kanları iade edildi. Bunun ardından dokudukları elbiseyi alıp asma kilitte göğüs kısmından yarı açık yarı kapalı bir şekilde koydu. Son olarak da kapının kirişini pervazlarla sabitledi, böylece cadılar içeri giremeyecekti. Bunların hepsini yaptıktan sonra beklemeye koyuldu.

"Aç! Yolu aç!" diye bağırdılar, "Aç, kirli su!"

"Yapamam," dedi kirli su, "Yere döküldüm, gideceğim yer ise göl."

"Açılın, açılın tahtalar, odunlar ve kirişler!" diye bağırdılar kapıya.

"Yapamam," dedi kapı, "Çünkü kiriş, pervazlardan sabitlenmiş, hareket edemiyorum."

"Aç, aç kanla yaptığımız pasta!" diye bağırdılar.

"Yapamam, çünkü dağıldım ve eridim; kanım ise uyuyan çocukların dudaklarında," dedi pasta.

2 Antik İrlanda'da efsanevi savaşı kadınlar verilen isim. (ç.n.)

Bunun üzerine cadılar gökyüzüne doğru çığlık atarak uçtular. Slievenamon'a doğru kaçarken planlarını bozan Kuyunun Ruhu na lanet ettiler. Kadın ve evi ise huzur buldu, o gece cadılardan birinin uçarken düşürdüğü örtü ise o günü hatırlamak için evin hanımı tarafından duvara asıldı. Bu örtü aynı aile tarafından beş yüz yıl boyunca nesilden nesile aktarıldı.

conall sarıpençe

Conall Sarıpençe, İrlanda'nın güçlü sakinlerinden biriydi. Üç oğlu vardı. O zamanlar İrlanda'nın beşte birini bir kral yönetiyordu. Conall ile kralın arası iyiydi. Ancak bir gün kralın çocukları ve Conall'ın çocuklarının arası bozuldu ve bir kavga patlak verdi. Conall'ın çocukları üstünlüğü ele geçirip kralın büyük oğlunu öldürdüler. Kral, Conall'a bir mesaj yolladı: "Ah Conall! Çocuklarını, büyük oğlumu öldürecek kadar hiddetlendiren şey ne? Görüyorum ki sana karşı kin güdüyorum, daha iyisini yapamayacağımdan sana bir teklif sunuyorum. Eğer söylediğim şeyi yaparsan sana karşı kin gütmeyeceğim: Sen ve çocukların bana Lochlann kralının kahverengi atını getirirse çocukların bağışlanacak."

"Kralın keyfine göre hareket etmemeliyim, ancak çocuklarımla hayatı da tehlikede olmamalı," dedi Conall. "Benden istenen şey zor, kendi hayatımı kaybedeceğim, çocuklarımla da hayatlarını kaybedecekler ya da kralın keyfi için uğraşacağım."

Bu sözlerden sonra Conall, kralın yanından ayrılıp eve gitti. Eve vardığında çok büyük sıkıntı ve kafa karışıklığı içindeydi. Uzandığında eşine kralın sunduğu tekliften bahsetti. Kadın, kocasının uzaklara gideceğini öğrenince derin bir hüzne boğuldu. Çünkü onu bir daha görüp göremeyeceğini bilmiyordu.

"Ah Conall, neden kralın, çocuklarına istediğini yapmasına izin vermedin. Böylece gitmek zorunda kalmazdın, şimdi seni bir daha görüp göremeyeceğimi nereden bileceğim?" dedi.

Ertesi gün uyanınca Conall ve çocukları hazırlandılar, Lochlann'a doğru yolculukları başladı. Oraya ulaşana kadar hiç durmadılar. Lochlann'a ulaştıklarında ise ne yapacaklarından emin olamadılar. Yaşlı adam çocuklarına dönüp "Bir duralım, kralın değirmencisinin evini bulalım," dedi.

Kralın değirmencisinin evine gittiklerinde adam onlara geceyi orada geçirebileceklerini söyledi. Conall değirmenciye, kendi çocukları ile kralın çocuklarının aralarının bozulduğunu ve çocuklarının kralın büyük oğlunu öldürdüğünü, kralın gönlünü almanın tek yolunun ise Lochlann kralının kahverengi atını almak olduğunu söyledi.

"Eğer bana bir iyilik yapıp ona ulaşmamın bir yolunu söylersen emin ol bunun karşılığını öderim," dedi Conall.

"İstedığınız şey çok aptalca," dedi değirmenci, "Çünkü kral atına o kadar çok bağlı ki onu çalmadıkça o atı alamazsınız, ama eğer bunun bir yolunu bulursanız bunu bir sır olarak tutabilirim."

"Ben de bunu planlıyorum," dedi Conall, "Sen her gün kral için çalışıyorsun. Sen ve uşakların, bizi buğday çuvallarının içine sokabilirsiniz."

"Kafandaki plan kötü bir plan değil," dedi değirmenci.

Değirmenci, uşaklarıyla konuşup söyleneni yapmalarını istedi. Onlar da adamları çuvalların içine koydu. Kralın uşakları, buğdayları almaya geldiler ve çuvalları beraberlerinde götürüp atların önüne koydular. Ardından kapıyı kitleyip oradan ayrıldılar.

Çocuklar kahverengi ata bakmak için çıktıklarında Conall, "Yapmayın. Buradan kurtulmak kolay değil, gelin kendimize saklanacak çukurlar açalım, böylece eğer bizi duyarlarsa içlerine saklanabiliriz," dedi. Çukurları kazdılar, sonrasında atı incelediler. At ehlileştirilmediğinden ahırın içinde korkunç bir ses çıkarmaya başladı. Kral bile bu sesi

duydu. Uşaklarına, "Bu ses kahverengi atımdan geliyor olmalı, sorunu neymiş öğrenin, dedi.

Hizmetçiler denileni yaptı. Conall ve çocukları gelen hizmetçileri görünce saklanacakları çukurlara girdiler. Hizmetçiler atlara baktılar, ancak sorunun ne olduğunu bulamadılar. Bunun üzerine dönüp krala durumdan bahsettiler, kral da eğer sorun yoksa gidip dinlenebileceklerini söyledi. Uşaklar gidince Conall ve çocukları tekrar ata doğru yöneldi. Atın daha önce çıkardığı ses de çok şiddetliydi, ama bu sefer çıkardığı ses öncekinden yedi kat daha şiddetliydi. Kral tekrar uşaklarına haber salıp kahverengi atı rahatsız eden bir şeyin olduğunu söyledi. "Gidin ve iyice bakın." Hizmetçiler tekrar denileni yaptı. Conall ve çocukları tekrar çukurlara girdiler. Hizmetçiler didik didik aradılar, ancak hiçbir şey bulamadılar. Geri dönüp krala söylediler.

"Bir sorun yoksa ne âlâ," dedi kral, "Gidin ve dinlenin, eğer bir daha duyarsam bu kez kendim gideceğim."

Conall ve çocukları uşakların gittiğini görünce tekrar ortaya çıktılar, içlerinden biri atı yakaladı; ancak bu sefer çıkardığı ses katbekat daha şiddetliydi.

"Yine mi!" diye homurdandı kral. "Kahverengi atımı rahatsız eden bir şey olmalı." Çanı hızlıca çaldı, hizmetçisi geldiğinde ahır uşaklarına haber vermesi gerektiğini, kahverengi atı rahatsız eden bir şey olduğunu söyledi. Uşaklar geldi ve kralla birlikte ahıra doğru yol aldılar. Conall ve çocukları gelenleri görünce tekrar saklandılar.

Kral dikkatli bir adamdı, atların ses çıkardığını gördü.

"Tetikte olun, ahırda adamlar var, bir şekilde onları bulalım," dedi.

Kral, adamların izlerini takip etti ve onları buldu. Herkes Conall'ı tanıyordu, çünkü İrlanda kralının saygın yakınlarından biriydi. Kral, onları çukurdan çıkardığında "Conall, bu sen misin?" diye sordu.

“Benim, yüce kralım, hem de ta kendisiyim, gelmek zorunda kaldım. Sizin affınıza, onuruza ve nezaketinize sığınıyorum.” Başına gelenleri ona anlattı, kahverengi atı İrlanda kralı için almazsa oğullarının idam edileceğini söyledi. “İsteyerek alamayacağımı bildiğimden onu çalacaktım,” dedi.

“Peki Conall, bu kadarı yeterli, gel bakalım,” dedi kral. Gözcülerine Conall’ın çocuklarına dikkat etmeleri gerektiğini ve onlara et ikram etmelerini söyledi. O gece Conall’ın çocuklarının başına iki gözcü dikildi.

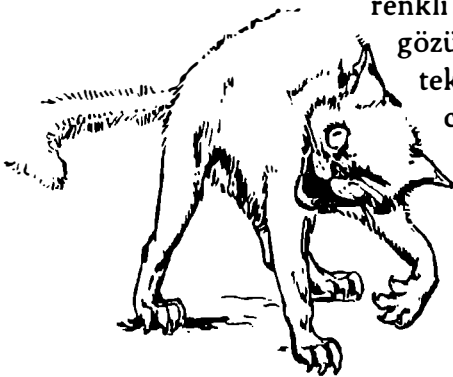
“Şimdi, Conall,” dedi kral, “Çocuklarının çoğunun asılmasını görmekten daha zor bir durumda kaldın mı hiç? Benim nezaketime ve iyiliğime sığınıp zorunluluktan yaptığını söylediğinden seni asmamalıyım. Ancak bana öyle bir olay anlat ki en az bunun kadar zor bir durum olsun, eğer anlatabilirsen en genç oğlunun canını bağışlayacağım.”

“Bunun kadar zor bir durum anlatayım öyleyse,” dedi Conall. “Genç bir delikanlıydım, o zamanlar babamın çok fazla toprağı ve yüzlerce ineğı vardı. Bu ineklerden biri henüz yavrulamıştı. Babam onu eve getirmemi söyledi. İneğı buldum ve yanıma aldım. O ara yoğun bir kar başladı. Biz de ağılın barakasına girdik, ineğı ve buzağıyı da yanımıza alıp karın durmasını bekledik. Birden beraberinde on bir kedi ile birlikte tek gözlü, tilki renkli bir kedi çıkageldi. Bu tilki rengeindeki kedi, diğer kedilerin baş ozanları gibi bir şeydi. İçeri girdiklerinde varlıklarından rahatsız olmaya başlamıştım bile. ‘Söylemeye başlayın,’ dedi baş ozan olan kedi, ‘Neden duruyoruz? Conall Sarıpençe için bir şarkı söyleyelim.’ Kedilerin dahi ismimi bilmesine şaşırmıştım. Şarkıyı bitirince baş ozan ‘Şimdi yüce Conall, kedilerin senin için söylediğı şarkının mükâfatını ver,’ dedi. ‘Peki öyleyse, sizin için bir mükâfatım falan yok, fakat şuradaki buzağıya razı olursanız onu verebilirim,’ dedim. Lafımı bitirir bitirmez on iki kedi birden buzağıya saldırdılar ve gerçekten, hayvan onlara kar-

şı fazla dayanamadı. 'Çalın bakalım, neden sessizce duruyoruz? Conall Sarıpençe için bir şarkı söyleyin,' dedi baş ozan. Söyledikleri şarkıyı beğenmiyordum bile, ancak söylemeden dururlar mı! 'Şimdi mükâfatlarını ver,' dedi tilki renkli büyük kedi. 'Kendimden de sizden de sizin mükâfatlarınızdan da bıktım,' diye cevap verdim. 'Razı olursanız şuradaki ineği alıp gidin, yoksa mükâfat falan yok.' İneğe yöneldiler, o da çok fazla dayanmadı.

'Neden sessiz duruyoruz? Conall Sarıpençe için bir şarkı söylemeye başlayın,' dedi baş ozan. Kralım, sizi temin ederim, söyledikleri şarkı umrumda falan değildi çünkü iyi dostlar olmadıklarını anlamıştım. Şarkıyı bitirdiklerinde baş ozanın yanına gittiler. 'Şimdi mükâfatlarını ver,' dedi baş ozan ve emin olun kralım, bu kez verecek hiçbir mükâfat kalmamıştı. Bu yüzden onlara 'Sizin için bir mükâfatım yok,' dedim. Bu kez şiddetle mırıldanmaya başladılar. Ben de barakanın arkasındaki çayırılığa açılan pencereden atladım. Ormana doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım. O zamanlar çevik ve güçlüydüm; kedilerin peşimden mırıldanma mırıldana koştuklarını fark edince oradaki yüksek ve dalları sıkı bir ağaca tırmandım. Bu şekilde olabildiğince saklandım. Kediler beni ormanlıkta aramaya başladılar, ancak bulamadılar; yorulduklarında her biri bir diğerine geri dönmeleri gerektiğini söyledi. Fakat o sırada başlarındaki tilki

renkli tek gözlü kedi, 'Sizin iki gözünüzle göremediğinizi ben tek gözümle görüyorum, ağacın tepesinde bir serseri var,' dedi. O bunu söyleyince bir tanesi ağaca tırmanmaya başladı, benim olduğum yere gelirken bir savaş aleti çıkarıp onu öldürdüm. 'Bak sen şu işe! Dostlarımı bu şe-

kilde kaybedemem, ağacın kökünün etrafında toplaşın ve kazmaya başlayın, böylelikle şu katil toprağa düşsün,' dedi tek gözlü kedi. Bunun üzerine ağacın çevresine toplandılar ve kazmaya başladılar. Kollara ayrılan kökün ilkinin kestiler, ağaç hafiften sallandı, ben de bir çığlık attım ki bu şaşılacak bir şey değildi. Ormanın yakınlarında bir rahip vardı; yanında da on adam bulunuyordu. Bu rahip, 'Zor durumda olan bir adam bağırdı, ona yardım eli uzatmalıyız,' dedi. Adamlardan en bilgisi, 'Çığlığı tekrar duyana kadar bekleyelim,' dedi. Kediler deli gibi kazmaya devam ediyordu, nihayetinde diğer kökü de parçaladılar; bunun üzerine ben de bir çığlık daha attım ve bu sefer ki çok güçlüydü. 'Kesinlikle yardıma ihtiyacı olan bir adam bu, hemen harekete geçelim,' dedi rahip. Yola koyulmak için hazırlanmaya başladılar. Kediler iyiden iyiye kendilerini göstermeye başlayıp üçüncü kökü de parçaladılar ve ağaç âdeta yıkıldı. O zaman üçüncü çığlığımı attım. Gözüpek adamlar hızlandılar, kedilerin ağaca yaptığı şeyi gördüklerinde küreklerle kedilerin üzerine atıldılar; kediler ve adamlar bir kavgaya tutuştular ta ki kediler kaçana kadar. Kralım, emin olun, sonuncusu kaçana kadar yerimden kıınıldamadım bile. Sonrasında ise evime döndüm. Bu, içinde bulunduğum en zor durumdu; hatta bana göre o kediler tarafından parçalanmak, Lochlann kralı tarafından asılmaktan daha kötü bir durum."

"Ah Conall! Sende ne hikâyeler var. Bu hikâyeyle çocuğun canını kurtardın; eğer bana bundan daha zor bir durum anlattırsan bir oğlunun daha hayatını kurtarabilirsin, böylece iki çocuğun sana bağışlanır," dedi kral.

"Peki o zaman, madem öyle istiyorsunuz. Bu gece sizin zindanızda kalmaktan bile daha zor bir durum yaşamıştım, onu anlatayım," dedi Conall.

"Anlat bakalım," dedi kral.

"O zamanlar bayağı genç bir delikanlıydım. Ava çıkmış-

tını, babamın arazisi deniz kenarındaydı ve bu arazi kayalıklar, mağaralar, uçurumlarla dolu engebeli bir araziydi. Kıyının ucuna doğru giderken sanki iki kayanın arasından bir duman çıktığını gördüm, bunun üzerine bu dumanın kaynağının ne olduğunu öğrenmek için bakınmaya başladım. Bakınırken bir de ne olsa dersiniz? Düştüm. Düştüğüm yer otlarla doluydu, yani ne bir kemiğim kırıldı ne de vücuduma bir şey oldu. Fakat oradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Önüme bakmıyordum, yukarı doğru bakındım, ancak hiçbir zaman oraya çıkamayacağımı düşündüm. Orada kalıp ölme korkusu korkunçtu. Büyük bir uğultunun giderek yaklaştığını fark ettim, uğultunun kaynağı ise kocaman bir dev ve beraberindeki iki düzine keçiydi, başlarında bir de teke vardı. Dev, keçileri bağlayıp benim bulunduğum yere geldi ve bana 'Aha! Conall, bıçağım uzun süredir taze et görmediğinden cebimde paslanmaya başlamıştı,' dedi. Bunun üzerine ben de 'Ah, beni parçalara ayırsan bile sana çok fazla yararım dokunmaz, senin dişinin kovuğunu bile doldurmam. Ancak görüyorum ki gözünün biri görmüyor. Ben iyi bir hekimim, gözünün diğer gözün gibi olmasını istemez misin?' dedim. Dev, bu sırada gidip kazanı ateşin üstüne koydu. Ona suyu nasıl ısıtması gerektiğini söylüyordum, çünkü benden gözünü iyileştirmemi bekliyordu. Çalıları toplayıp birleştirdim ve dev kazanın içine oturttum. Sağlıklı olan gözün üstünde çalışmaya başladım, sağlıklı gözünün görüş kabiliyetini diğerine aktaracakmışım gibi davranıyordum, sonra sağlıklı olan gözü de kör ettim. Öyle bir durumda tabii ki sağlıklı olanı bozmak, kötü olanı iyileştirmekten çok daha kolaydı.

Hiçbir şey göremediğini fark etmişti, ben de ona rağmen bu mağaradan çıkacağımı söylediğimde suyun içinden fırlayıp mağaranın ağzına dikildi ve gözünün intikamını alacağını söyledi. Tüm geceyi orada sinip geçirmekten başka çarem yoktu, nefesimi öyle bir tutuyordum ki nerede olduğumu bilmesine imkân yoktu.

Sabah kuşların cıvıltısını duyunca günün ağardığını fark etti ve 'Uyuyor musun? Kalk ve keçilerimi sal,' dedi. Tekeyi öldürdüm. 'Tekemi mi öldürüyorsun yoksa!' diye bağırdı.

'Hayır, ipler çok sıkı olmuş, bu yüzden onları salmam zor oluyor,' diye cevap verdim. Keçilerden birini saldım, keçiyi eline aldı ve sevmeye başladı. Ona 'İşte buradasın, beyaz keçim benim. Sen beni görebiliyorsun ama ben seni göremiyorum,' dedi. Bir yandan tekenin derisini yüzüyor, diğer yandan da keçileri bir bir salıyordum; son keçiyi salmadan önce tekenin derisini yüzmeyi bitirmiştım. Sonra deriyi üstüme geçirip arka bacaklarının olduğu yere bacaklarımı, ön bacaklarının olduğu yere de kollarımı geçirdim, kafasını kafama aldım, boynuzlarını da başımın üstüne koydum, böylece aptal dev benim teke olduğumu sanacaktı. Mağaranın ağzına doğru gittim, dev ellerini üstüme koyup 'İşte buradasın, benim tatlı tekem; sen beni görebiliyorsun ama ben seni göremiyorum,' dedi. Dışarı çıktığımda doğayı tekrardan gördüm. Kralım, bir görmeliydiniz sevinçten resmen havalara uçuyordum. Dışarıdayken üzerimdeki teke derisini çıkardım ve deve 'Sana rağmen oradan çıkmayı başardım,' diye seslendim.

'Aha! Demek bana bunu yapabildin. Çok gözü pek davranıp dışarı çıkabildiğin için sana yanımdaki yüzüğü vereceğim, onu sakla ki sana şans getirsin,' dedi.

'Yüzüğü doğrudan senden alamam, ama eğer onu fırlatırsan yanımda götürebilirim,' dedim ona. Yüzüğü düz zemine fırlattı, gittim ve yüzüğü kaldırıp parmağıma taktım. Sonra bana 'Parmağına uydu mu?' diye sordu. 'Uydu,' dedim. İşte o sırada 'Neredesin, yüzük?' diye sordu. Yüzük de 'Buradayım,' diye cevap verdi. Dev, kalkıp yüzüğün sesinin geldiği yere doğru koşmaya başladı, artık çok daha zor bir durumdaydım. Bir bıçak çıkardım. Yüzüğün takılı olduğu parmağımı kestim ve suya doğru büyük bir güçle fırlattım, yüzüğün düştüğü yer çok derindi. Dev tekrardan 'Nerede-

İşte buradasın, benim tatlı tekem;
sen beni görebiliyorsun ama
ben seni göremiyorum.

sin, yüzük?’ diye sordu. Yüzük de suların altında olmasına rağmen ‘Buradayım,’ diye cevap verdi. Bunun üzerine dev, yüzüğün olduğu yöne doğru atıldı ve denize düştü. Boğulmasını izlerken keyiflenmişim. Benim ve iki oğlumun hayatını bağışlayıp beni zor duruma düşürmemelisiniz.

Dev boğulunca ben de içeri girip sahip olduğu tüm altın ve gümüşü yanıma aldım, sonra eve gittim. Emin olun eve vardığımda tüm tanıdıklarım büyük bir sevince boğuldu. Bu olayın delili olarak parmağımın olmadığını görebilirsiniz.”

“Evet, gerçekten öyle Conall, sen ağzı laf yapan bilge birisin. Parmağın da gerçekten yok. İki oğlunun da canını kurtardın; eğer bana yarın asılacak olan oğlunun idamını izlemekten daha zor bir durum anlatırsan en büyük oğlunun hayatını kurtarabilirsin.

“Bu anlattıklarımın sonra babam gitti ve bana bir eş buldu, ben de evlendim. Tekrar ava çıktım. Deniz kenarında gidiyordum ve suların ortasında bir ada gördüm, iki ucunda da ip olan bir tekne gördüm. Bu teknenin içinde bir sürü değerli şey vardı. Onları nasıl alabileceğimi düşündüm. Ayağımın birini tekneye koydum, diğer ayağım ise yerdeydi; kafamı kaldırdığımda ise bir de baktım ki tekne suların ortasına gelmişti bile, adaya varana kadar da durmadı. Tekneden indiğim anda tekne eski yerine geri döndü. Ne yapmam gerektiğini bilemedim. Etrafta ne bir yiyecek ne de bir eşya vardı, sanki orada kimse yaşamıyor gibiydi. Bir tepenin üstüne çıktım. Sonra bir vadiye vardım, orada vadinin dibindeki mağaranın ağzında bir kadın ve çocuğunu gördüm. Çocuğun kıyafetleri yoktu, kadının ise elinde bir bıçak vardı. Kadın, bıçağı bebeğinin boğazına dayamaya çalıştı, bebek ise kadının yüzüne güldü. Bunun üzerine kadın ağlamaya başlayıp bıçağı elinden fırlattı. Dostlardan uzak, düşmana ise yakın olduğumu düşünmüştüm ve kadına ‘Burada ne yapıyorsun?’ diye sordum. O da bana ‘Sen buraya neden geldin?’ diye sordu. Ona oraya nasıl ulaştığımı anlattım. ‘Öyle mi, ben de

aynı şekilde gelmiştim, dedi. 'Neden çocuğun boğazına bıçak dayıyordun?' diye sordum. 'Çünkü burada yaşayan dev için bebeğimi pişirmek zorundayım, yoksa beni de öldürecek,' diye cevap verdi. Tam o sırada devin ayak seslerini duymaya başladık, 'Ne yapayım? Ne yapayım?' diye bağırdım kadına. Sonra kazanın içine girdim, şansısma içindeki su çok sıcak değildi; içine girer girmez dev geldi. 'Küçüğünü benim için haşladın mı?' diye bağırdı. 'Daha pişmedi,' dedi kadın. Ben de kazanın içinden 'Annecim, annecim, çok sıcak, yanıyorum,' diye çığlık atıyordum. Dev, 'HA HA HAHA!' diye gülüp kazanın altına odun doldurdu.

Artık oradan çıkamadan kaynayacağıma emindim. Ancak talih yüzüme güldü ve dev, kazanın yanında uyuyakaldı. Kazanın dibi ayaklarımı haşlamıştı. Kadın, devin uyuyakaldığını fark edince kazan kapağındaki delikten sessizce 'Yaşıyor musun?' diye sordu. Ben de henüz ölmediğimi söyledim. Kafamı kaldırdım, kapaktaki delik o kadar büyüktü ki başım içinden kolayca geçti. Her şey iyi gidiyordu ta ki kalçalarım sıkışana kadar. Kalçalarımın derisi soyuldu, ancak dışarı çıkmayı başarabildim. Kazandan çıkınca ne yapmam gerektiğini bilemedim; kadın da bana devin öldürebilecek kendi silahından başka bir silah olmadığını söyledi. Bunun üzerine mızrağını yavaşça çekmeye başladım, aldığı her nefeste beni içine çekecek gibi oluyordu, nefesini verdiğinde ise beni geri itiyordu. Ancak tüm bu zorluklara rağmen mızrağı almayı başardım. Sonrasında ise bir fırtınadaki saman gibiydim, çünkü mızrağı kontrol edemiyordum. Yüzünün ortasında tek bir gözü olan deve bakmak ise korkunçtu; benim gibi birinin ona saldırması etkili olmazdı. Bu yüzden mızrağı olabildiğince diktim ve gözüne oturttum. Bunu hissedince kafasını kaldırdı, böylece mızrağın diğer ucu mağaranın tepesine çarptı ve mızrak kafasını delip geçti. Olduğu yere yığılıp kaldı ve geberdi. Tabii ki ne kadar büyük bir sevinç yaşadığımı tahmin edebilirsiniz kralım. Ben ve kadın, daha

temiz bir yere geçtik ve geceyi orada geçirdik. Sonrasında gittim ve adaya geldiğimiz tekneyi getirdim, kadını ve çocuğu yüklenip onları karaya çıkardım.”

O an Lochlann kralının annesi bir yandan ateşi harlıyor, bir yandan da Conall’ın çocukla ilgili olan öyküsünü dinliyordu.

“O sen misin?” diye sordu, “Oradaki sen miydin?”

“Aynen öyle, bendim.”

“Aman Tanrım! Aman Tanrım! Oradaki kadın bendim, hayatını kurtardığın çocuk da kralın ta kendisi. Kral hayatını kurtardığın için sana teşekkür etmeli,” dedi kadın. Hepsini büyük bir sevinç seli kaplamıştı.

Kral, “Ah Conall, çok büyük zorluklar atlatmışsın. Kahverengi at artık senindir, üstüne yükleyeceğiniz çuvala da hazinemdeki en değerli şeyleri dolduracağım,” dedi.

O gece yattılar, ertesi gün Conall erken kalkmıştı, ancak kraliçe daha da erken kalkıp yolculuk için hazırlıkları yapmaya başlamıştı. Conall, kahverengi at ile çok değerli olan altın ve gümüş dolu çuvalı alıp oğullarıyla birlikte yola koyuldu. İrlanda’daki evlerinde büyük bir sevinçle karşılandılar. Altın ve gümüşleri evinde bırakıp atla birlikte İrlanda kralının yanına gitti. Artık kralla sonsuza dek iyi birer arkadaş olmuşlardı. Eve, eşine döndü ve hep birlikte bir ziyafet hazırladılar; bu ziyafet insanların görüp görebileceği en büyük ziyafetti.

hudden, dudden ve donald o'neary

Bir zamanlar iki çiftçi vardı, isimleri Hudden ve Dudden'di. Bahçelerde kümes hayvanları, yaylalarda koyunları, nehrin kenarındaki çayırılıkta da bir sürü sığırları vardı. Ancak tüm bunlara rağmen mutlu değillerdi. Çünkü sahibi oldukları iki çiftliğin arasında Donald O'Neary adında fakir bir adam yaşıyordu. Başını soktuğu harabesinden başka, sahip olduğu tek şey daracık bir araziydi. Bu arazi de tek ineği Daisy'nin açlıktan ölmemesine zorlukla yetiyordu. Her ne kadar Daisy elinden geleni yapsa da verebildiği süt ne içmeye ne de tereyağı yapmaya yetiyordu. Böyle bir durumda Hudden ve Dudden'in kıskanacağı pek bir şey olmadığını düşünebilirsiniz, ancak kıskanıyorlardı. İnsan buldukça bunuyor, Donald'ın komşuları da geceleri geç saatlere kadar oturup o küçük araziyi kendi arazilerine nasıl katabileceklerini düşünüyorlardı. Hiç düşünmedikleri zavallı Daisy ise onlara göre bir kemik torbasından başka bir şey değildi.

Bir gün Hudden, Dudden ile karşılaştı. Çok geçmeden her zamanki gibi homurdanmaya başladılar, konuştuklar şey belliydi: "Ah şu berduş Donald O'Neary'yi şu araziden bir atabilsek!"

"Daisy'yi öldürelim öyleyse," dedi Hudden sonunda. "Eğer bu da onu o araziden gönderemezse hiçbir şey gönderemez."

Çok geçmeden anlaştılar. Daisy, gün içinde avucunuzu dolduracak kadar bile çimen yememiş olsa da uzanmış geviş getirmeye çalışıyordu. Hudden ve Dudden karanlık çökünce Daisy'nin geviş getirdiği küçük barakaya sokuldular. Do-

nald, Daisy'nin geceyi rahat geçireceğinden emin olmak için geldiğinde zavallı hayvancağızın ölmeden önce kalan zamanı, yalnızca sahibinin avucunu yalamaya yetmişti.

Gelgelelim Donald kurnaz bir adamdı, her ne kadar üzgün olsa da Daisy'nin ölümünden bir yarar sağlayıp sağlayamayacağını düşünmeye başladı. Düşündükçe düşündü. Ertesi gün erkenden kalkıp panayıra doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Daisy'nin postunu sırtlamıştı; cebindeki paralar şıkırdıyordu. Panayıra iyice yaklaşıncı postun içine birkaç yarık açıp her yarığın içine bir metelik koydu ve kasabanın en iyi hanına kasıla kasıla girdi, öyle bir yürüyordu ki sanki hanın sahibiydi. Postu duvardaki bir çiviye asıp oturdu.

“En iyi viskinden getir,” dedi hancıya. Hancı, Donald'ın görünüşünü pek beğenmedi. “Ödeyemeyeceğimden mi korkuyorsun?” diye sordu Donald, sonra devam etti: “Neden ödemeyeyim ki, sonuçta burada istediğim zaman bana para veren bir postum var.” Bunu söyledikten sonra elindeki so-

pasıyla posta küt diye vurdu ve posttan bir metelik fırladı. Hancının gözleri, hayal edebileceğiniz üzere, fal taşı gibi açıldı.

"Bu post için ne kadar istersin?" dedi hancı.

"Satılık değil güzel dostum."

"Bir altına ne dersin?"

"Söylediğim gibi, satılık değil. Yıllardır bana ait ve yıllardır beni geçindiriyor değil mi?" Bunu söyledikten sonra posta bir kere daha vurdu ve ikinci metelik dışarı fırladı.

Uzun lafın kısası, Donald postu sattı. O akşam Hudden'in kapısını kim çaldı dersiniz? Donald'ın ta kendisi.

"İyi akşamlar Hudden. Tartını ödünç alabilir miyim?"

Hudden şöyle bir baktı, kafasını kaşıdı, ancak nihayetinde tartıyı ödünç verdi.

Donald, eve sağ salım vardığında ceplerindeki parlak altınları çıkardı ve her bir altını tartıda tartmaya başladı. Ancak Hudden tartının dibine bir tereyağı parçası koymuştu, böylece Donald tartıyı geri götürdüğünde tereyağına yapışan son altın tanesi tartının altındaydı.

Hudden bir değil, on kez baktı. Donald arkasını döner dönmez Hudden, büyük bir telaşla Dudden'a koştu.

"İyi akşamlar Dudden. Şu serseri yok mu, Tanrı onun belasını versin."

"Kim? Donald O'Neary mi?"

"Başka kim olabilir? Çuval çuval altınla geri dönmüş."

"Nereden biliyorsun?"

"İşte benden ödünç aldığı tartı, içinde de üstüne yapışmış altın tanesi."

Birlikte yola çıktılar, Donald'ın kapısına vardılar. Do-

nald altın tanelerinden oluşturduğu destenin sonuncusunu henüz hazırlamıştı. Ancak altınlardan biri tartıya yapıştığından destede eksik vardı.

Hudden ve Dudden, "Lütfen," ya da "Müsaadenle," bile demeden içeri daldılar.

Ağızlarından yalnızca "Vay canına!" cümlesi çıkabildi.

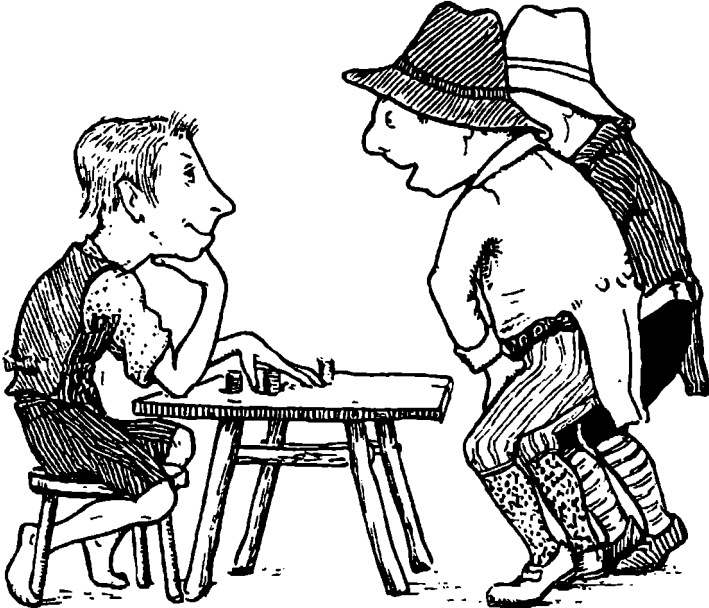
"İyi akşamlar Hudden, iyi akşamlar Dudden. Ah! Bana iyi bir oyun oynadığınızı düşündünüz, ancak bana hayatınız boyunca daha iyi bir iyilik yapamazdınız. Zavallı Daisy'yi ölü görünce kendi kendime 'Eh, en azından postu bir şeyler kazandırır,' diye düşündüm, öyle de oldu. Artık postlar için, pazarda ağırlığınca altın veriyorlar."

Hudden, Dudden'ı dürttü; Dudden da Hudden'a göz kırptı.

"Öyleyse iyi akşamlar Donald O'Neary."

"İyi akşamlar güzel dostlarım."

Ertesi gün Hudden ile Dudden'a ait tek bir inek ya da

buzacı kalmamıştı. Postları, Dudden'ın en güçlü atları tarafından çekilen Hudden'ın en büyük at arabasına konup panayıra götürüldü.

Panayıra vardıklarında ikisi de kollarına birer post aldı, panayırı gezerken bir yandan da avaz avaz "Satılık postlar! Satılık postlar!" diye bağıyorlardı.

Bir tabakçı çıkageldi:

"Postlar ne kadar dostlar?" diye sordu.

"Ağırlığınca altın istiyoruz."

"Günün bu saati sarhoş olmak için çok erken değil mi?" diye sorup avlusuna geri döndü tabakçı.

"Satılık postlar! Yeni ve kaliteli postlar!"

Bir ayakkabıcı çıkageldi:

"Dostlarım, postlar için ne istiyorsunuz?"

"Ağırlığınca altın."

Ayakkabıcı "Benimle kafa mı buluyorsunuz! Alın bakalım öyleyse," deyip Hudden'ı sarsacak bir şekilde yumruk attı.

Panayırın diğer ucundan insanlar koşa koşa geldiler. "Ne oldu? Sorun ne?" diye bağırdılar.

"İki tane serseri postlar için ağırlıklarınca altın istiyor," dedi ayakkabıcı.

"Çabuk yakalayın, çabuk yakalayın!" diye haykırdı hancı, en son o gelmişti, çok kiloluydu. "Bahse girerim bunlardan biri dün bana o perişan postu otuz altına kakalayan düzenbazdır."

Hudden ve Dudden, para ümitleriyle gittikleri panayırdan tekmelerle uğurlandı. Eve dönerken yavaş koşmak gibi bir seçenekleri de yoktu çünkü kasabanın tüm köpekleri peşlerindeydi.

Hal böyle olunca, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, Donald'dan daha fazla nefret etmeye başladılar.

Yamulmuş şapkaları, yırtılmış ceketleri ve morarmış yüzleriyle hızla geçtiklerini görünce "Ne oldu dostlarım?" diye sordu Donald. "Kavgaya mı karıştınız? Yoksa kolluk kuvvetleriyle mi karşılaştınız?"

"Sana kolluk kuvvetini göstereceğiz berduş herif. Bize yalan söyleyip kandırarak kendini çok zeki sanıyorsun değil mi?"

"Kim yalan söylemiş? Altınları siz de gördünüz."

Gelgelelim konuşmanın yararı yoktu. Donald, yaptığığının bedelini ödemeliydi. Yanlarında bir un çuvalı vardı, Hudden ve Dudden, Donald O'Neary'yi bu çuvalın içine koyup sıkıca bağladılar. Düğüm yerinden de bir sopa geçirdiler ve Kahverengi Bataklık Gölü'ne doğru yola çıktılar. Sapanın uçları omuzlarındaydı, aralarında da Donald O'Neary vardı.

Fakat Kahverengi Göl çok uzaktı, yol ise zorluydu. Hudden ve Dudden aşırı bitap düşmüşlerdi, üstelik susuzluktan kavruluyorlardı. Yol kenarında bir han gördüler.

"Gel şuraya girelim," dedi Hudden, "Bittim tükendim. Az yese de çok ağır bu."

Eğer Hudden bir şey isterse Dudden da isterdi. Donald'a gelince, kimsenin ona ne istediğini sormadığından emin olabilirsiniz, onu bir patates çuvalıymışçasına hanın kapısının önüne attılar.

"Uslu dur, berduş herif," dedi Dudden, "Eğer beklemek bizim için sorun değilse senin için hiç değil."

Donald sakın kaldı, ancak bir süre sonra bardak tıkırtılarını duydu. Hudden da yüksek sesle şarkı söylüyordu.

"Onunla evlenmeyeceğim, size söylüyorum; onunla evlenmeyeceğim!" dedi Donald. Ancak kimse ne söylediğine kulak asmadı.

"Onunla evlenmeyeceğim, size söylüyorum; onunla evlenmeyeceğim!" dedi tekrardan, ancak bu kez daha yüksek sesle. Yine kimse ne söylediğine kulak asmadı.

"Onunla evlenmeyeceğim, size söylüyorum; onunla evlenmeyeceğim!" dedi yine, bu kez bağırabildiği kadar bağırıyordu.

"Tamam da kimle evlenmeyeceksin, eğer sormamda bir sakınca yoksa," diye sordu, biraz önce bir sürekle gelip bir bardak içki içen bir çiftçi.

"Kralın kızı. Onunla evlenmem için beni zorluyorlar."

"Sen çok şanslı bir adamsın. Senin yerinde olmak için neler yapmazdım."

"Öyle mi! Gerçi altın ve mücevherleri olan bir prensesle evlenmek gerçekten senin gibi bir çiftçi için güzel olurdu."

"Mücevherler mi dedin sen? Beni de götüremez misin?"

"Peki, sen dürüst bir adamsın. Her ne kadar gün ışığı kadar güzel olsa da ya da tepeden tırnağa mücevherlerle kaplı olsa da ben kralın kızını umursamıyorum, onunla sen evlenmelisin. Şu bağı çözüp beni buradan çıkar, evlilikten kaçmamam için beni çok sıkı bağladılar."

Donald dışarı doğru emekledi, çuvalın içine çiftçi girdi.

"Şimdi öylece dur, sallantıyı da dert etme, sarayın merdivenlerinden çıkarken biraz sallamaları normal. Ha bir de kralın kızıyla evlenmeyi kabul etmediğin için sana berduş falan diyebilirler, onu da dert etmene gerek yok. İşte! Bu tekliften senin için vazgeçiyorum, tabii ki prensesi umursamadığımdan dolayı."

"Karşılığında sığırlarımı alabilirsin, dedi çiftçi, çok geçmeden Donald sığırları önüne katıp eve doğru yol almaya başladı.

Hudden ve Dudden, handan çıktılar. Sapanın bir ucunu biri, diğer ucunu da diğeri omuzladı.

“Daha da ağırlaşmış sanki,” dedi Hudden.

“Boş ver, nasıl olsa Kahverengi Göl’e çok kalmadı,” dedi Dudden.

“Evleneceğim! Onunla evleneceğim!” diye bağırdı çiftçi, çuvalın içinden.

“Tabii evlenirsin,” dedi Hudden, elindeki sopasını çuvala batırdı.

“Evleneceğim! Onunla evleneceğim gerçekten!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı çiftçi.

“İşte geldik,” dedi Dudden; Kahverengi Göl’e varmışlardı, çuvalı omuzlarından indirip göle doğru pat diye bıraktılar.

“Artık bize oyun oynayamayacaksın,” dedi Hudden.

“Aynen öyle,” dedi Dudden. “Ah Donald, dostum, o tartıyı hiç ödünç almamalıydın.”

Endişesiz ve kaygısız bir şekilde geri döndüler. Ancak evlerine yaklaştıklarında gördükleri kişi Donald O’Nery’nin ta kendisiydi; etrafı ise otlayan inekler, topuklarını ve kafalarını birbirine tokuşturan buzağılar ile doluydu.

“Donald, sen misin?” diye sordu Dudden. “Nasıl olur! Bir de bizden önce gelmişsin.”

“Çok haklısın Dudden, size teşekkür etmeme izin verin; niyetiniz kötü de olsa sonuçları benim için iyi oldu. Kahverengi Göl’ün dilekleri gerçekleştirdiğini siz de duymuşsunuzdur. Hep yalan söylüyor gibi duruyorum, ancak bu doğru. Şu sığırlara bir bakın.”

Hudden şöyle bir baktı, Dudden’in da ağzı açık kaldı; gözlerini sığırlardan alamıyorlardı. Bu sığırlar iyi besili şişman sığırlardı.

"Bunlar en kötüleriydi," dedi Donald O'Neary, "Diğerleri o kadar şişmandı ki onları getirmek imkânsızdı. Hakları da var, yemyeşil ve taptaze çimenlerin ufuk çizgisine kadar uzandığı yerden ayrılmak istemediler."

"Ah Donald, hiçbir zaman gerçek dost olmadık," dedi Dudden, "Ancak hep söylediğim gibi, sen çok düzgün bir adamsın, bize yolu gösterirsin değil mi?"

"Bunu neden yapayım bilmiyorum, çünkü orada daha bir sürü sığır var. Hepsini neden kendime saklamayayım?"

"Gerçekten de zenginleştikçe kalbin katılaştığı doğruymuş. Sen hep komşularını gözetten bir insandın Donald. Tüm bu talihi kendine saklamak istemeyeceğini biliyorum, değil mi?"

"Her ne kadar bana kötü davransanız da sanırım haklısın Hudden. Bana yaptıklarınızı düşünmeyeceğim. Orada zaten bir sürü sığır var, bu yüzden gelin benimle."

Yola koyuldular; kalpleri rahat, adımları hevesliydi. Kahverengi Göl'e vardıklarında gökyüzü bembeyaz bulutlarla doluydu ve gökyüzünün beyazlığı göle yansıyordu.

"İşte! Bakın, oradalar!" diye bağırdı Donald, göldeki bulut yansımalarını işaret ediyordu.

"Nerede? Neredeler?" diye bağırdı Hudden, Dudden ise "O kadar açgözlü olma!" diye haykırdı; ancak en şişman sığırları kapmak için hemen tüm gücüyle göle atladı. O atladıktan sonra Hudden da çok geç kalmadan peşinden atladı.

Hiç geri dönemediler, belki de istedikleri sığırlar kadar şişmanlamışlardır. Donald O'Neary'ye gelince, tüm hayatı boyunca ona yetecek kadar sığırı ve koyunu ile yaşamaya devam etti.

myddvai çobanı

Caermarthenshire’da bulunan Kara Dağlar’ın tepesinde Lyn y Van Vach adında bir göl bulunur. Bir gün Myddvai Çobanı, bu gölün kenarlarına kandillerini koydu ve hayvanları otlarken orada uzandı. Bir an, gölün karanlık sularından üç genç kızın çıktığını gördü. Kızlar, çobanın sürüsünün gezindiği kıyıya doğru süzülürken saçlarındaki parlak damlaları silkeliyorlardı. Güzellikleri insanı aşırıyordu, çoban ise yakınına gelen kıızı görünce aşkla doldu. Yanındaki ekmeği kıza ikram etti, kız da ekmeği alıp tadına baktı. Sonra çobana bir şiir okudu:

“Bu çok pişmiş bir ekmek,

Daha fazla çabalaman gerek.”

Bunu söyledikten sonra gülüp göle doğru koştular.

Ertesi gün çoban, yanında daha az pişmiş bir ekmek götürdü ve genç kızların tekrar ortaya çıkmasını bekledi. Kızlar kıyıya gelince çoban yine ekmeğinden ikram etti, kızlar da ekmeğin tadına bakıp yine bir şiir okudular:

“Bu da pişmemiş bir ekmek,

Artık imkânsız seninle evlenmek.”

Çoban üçüncü kez genç kıızı cezbetmeyi denedi; bu kez ona göl kenarında bulduğu, gölün üzerinde süzülen ekmeği ikram etti. Bu, kıızı memnun etti ve kız, eğer ertesi gün kız kardeşleri arasından onu ayırt edebilirse çobanın eşi olacağına dair söz verdi. Zaman gelince çoban, sevdiği kıızı sandaletinin kayışından tanıdı. Kız da ona, kendisine sebepsiz yere üç kez vurmayacağı takdirde, dünyadaki tüm genç kızlardan daha iyi bir eş olacağını söyledi. Çoban böyle bir şeyi

asla yapmayacağını söyledi, kız da çeyizi için gölden üç inek, iki öküz ve bir boğa çıkardı. Sonra da çobanın eşi olarak eve doğru yol aldı.

Göl kızı ve çoban, yıllarca mutlu yaşadılar ve üç çocukları oldu. Ancak bir gün vaftiz törenine giderken kız, yolun yürünemeyecek kadar uzun olduğunu söyledi. Çoban da kızı öyleyse atları getir dedi.

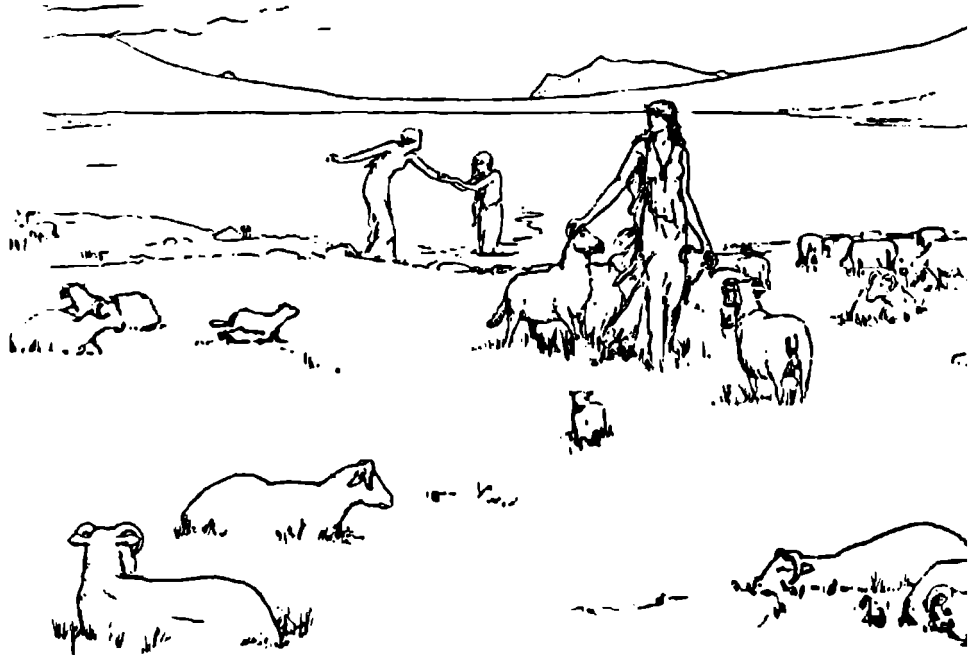
“Getiririm,” dedi kız, “Eğer evde bıraktığım eldivenlerimi getirirsen.”

Ancak çoban eldivenlerle birlikte geldiğinde kız atları getirmemişti. Bu yüzden çoban elindeki eldivenlerle kızın omzuna hafifçe vurdu ve “Hadi, hadi,” dedi.

“Bu bir,” dedi kız.

Başka bir zaman bir düğündeyken göl kızı, etrafındaki sevinç ve neşenin ortasında birden hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kocası, kızın omzunu yavaşça dürtüp “Neden ağlıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü başlarına bir dert alıyorlar, bu dert senin başında da var; çünkü bana ikinci kez sebepsiz yere vurdun. Dikkatli ol, üçüncüsü son.”

Kocası daha dikkatli olmaya başladı. Ancak bir gün cenazedeyken kız kahkaha atmaya başladı. Kocası da bir anlık dalgınlıkla kızın omzuna biraz sertçe dokunup “Gülmenin sırası mı?” diye söylendi.

“Güldüm, çünkü ölenler dertlerinden kurtuluyorlar, ancak senin derdin yeni başlıyor. Bana üçüncü kez vurdun, evliliğimiz sona erdi, kendine iyi bak,” deyip kalktı ve cenazeden ayrılıp evlerine gitti.

Sonra evine şöyle bir baktı, beraberinde getirdiği büyükbaş hayvanlara seslendi:

“Kahverengi, beyaz lekeli ineğim,
Benekli, çilli ineğim,
Beyaz yüzlü, kirli ineğim,
Kralın kıyısından gelen beyaz boğam,
Gri öküzüm, siyah danam,
Hepiniz benimle gelin, burası değil yuvam.”

Siyah dana daha yeni kesilmişti ve kancada asılıydı, ancak birden canlandı ve kızı takip etti; öküzler ise çift sürüyordu, ancak buna rağmen onun isteğini gerçekleştirdiler. Böylece kız tekrar göle gitti, hayvanlar da onu takip etti. Hep birlikte karanlık sulara daldılar. Dağ gölüne uzanan yoldaki saban izlerinin bugün bile görüldüğü söylenir.

Kız, geriye yalnızca bir kez, çocukları büyüyüp koskoca adamlar olunca döndü. Onlara hediye olarak şifa yetenekleri verdi ve bu yetenekler sayesinde çocukları Meddygon Myddvai, yani Myddvai'nin Hekimleri olarak tanındılar.

hayat dolu terzi

Hayat dolu bir terzi, Saddell Kalesi'ndeki Muhteşem Macdonald tarafından, geçmiş zamanlarda kullanılan dar pantolonlardan yapması için görevlendirilmişti. Bu pantolonlar, tek bir parça şeklinde birleştirilen fanila ve dize kadar bir pantolondan oluşuyordu; püsküllerle süsleniyorlardı ve çok rahatlardı, hem yürümek hem de dans etmek için uygunlardı. Bir gün Macdonald, terziye "Eğer bu pantolonları gece vakti kilisede yaparsan büyük bir mükâfat alacaksın," dedi. Çünkü bu eski harabe kilisenin perili olduğu, geceleri orada korkunç yaratıkların ortaya çıktığı düşünülüyordu.

Terzi de bu söylentilerin farkındaydı, ancak o hayat dolu bir adamdı ve pantolonları gece vakti kilisede yapması söylenip meydan okunduğunda gözü korkmadı. Ödülü kazanmak için görevi üstlendi. Gece çöktü, terzi vadiye indi ve kaleden yaklaşık bir kilometre uzakta olan eski kiliseye varana kadar yürüdü. Sonra oturmak için sağlam bir mezar taşı seçip kandilini yaktı, yüksüğünü çıkardı ve pantolonu dikmeye başladı; iğnesini hızlıca kullanırken aklında alacağı ücret vardı.

Bir süre böyle devam etti, ta ki ayağının altındaki zeminde bir sallantı hissedene kadar; parmakları çalışsa da gözleri etrafı süzüyordu, birden kocaman bir insan kafasının kilise döşemesinin taşlarından yükseldiğini gördü. Kafa yeryüzüne kadar yükselince çok yüksek ve gürültülü bir ses duyuldu: "Benim bu kocaman kafamı görüyor musun?"

"Görüyorum, ancak bu pantolonu dikeceğim!" diye cevap verdi hayat dolu terzi, pantolonu dikmeye devam etti.

Sonra terzinin gördüğü kafa, boynu görünene kadar döşemeden yükselmeye devam etti. Boynu görüldüğünde gürleyen bir ses, "Benim bu kocaman boynumu görüyor musun?" diye sordu.

"Görüyorum, ancak bu pantolonu dikeceğim!" dedi hayat dolu terzi, pantolonu dikmeye devam etti.

Sonra adamın kafası ve boynu daha da yükselirken koskocaman omuzları ve gövdesi zeminde görüldü. Kuvvetle gürleyen ses tekrar duyuldu: "Benim bu koskocaman gövde mi görüyor musun?"

Yine "Görüyorum, ancak bu pantolonu dikeceğim!" de-yip pantolonu dikmeye devam etti hayat dolu terzi.

Ancak adam hâlâ yükselmeye devam ediyordu, kocaman iki çift kol terzinin gözleri önündeydi: "Benim bu kocaman kollarımı görüyor musun?"

"Görüyorum, ancak bu pantolonu dikeceğim!" diye cevapladı terzi, pantolonu dikmeye devam etti çünkü biliyordu ki kaybedecek zamanı yoktu.

Hayat dolu terzi, adamın yavaş yavaş çıkmaya başladığını görünce uzun dikişler atmaya başladı; sonra adam kocaman bacağını kaldırıp zemine vurdu ve kükreyen bir sesle "Benim bu kocaman bacağımı görüyor musun?" diye sordu.

"He he, görüyorum, ancak bu pantolonu dikeceğim!" diye bağırdı terzi, parmakları iğneyle dans ediyordu; adam diğer bacağını da çıkarmaya başlayınca terzi o kadar uzun dikişler atmaya başlamıştı ki pantolonun neredeyse sonuna gelmişti. Adam bacağını zeminden çıkarmadan hemen önce, hayat dolu terzi görevini bitirip kandilini söndürdü, tabanları yağlayıp mezar taşından uzağa doğru koşmaya başladı ve kolunun altındaki pantolonla kiliseden uzaklaştı. Sonra korkunç yaratık yüksek sesle gürledi, iki ayağını da zemine vurdu ve kiliseden çıkıp terzinin peşine düştü.

Vadide koştular, bir selin akıntısından daha hızlılardı; ancak terzi yola daha önce çıkmıştı ve bacakları çevikti, ayrıca ödülü de kaybetmek istemiyordu. Yaratık ona dur diye kükrese de, hayat dolu terzi bir canavarın dediğini yapacak biri değildi. Bu yüzden elindeki pantolonu sıkı sıkı tutup Saddell Kalesi'ne varana kadar adımlarının karanlığa karışmasına izin vermedi. Çok geçmeden kale kapısından içeri girdi ve kapıyı kapattı; onun ardından canavar geldi ve terziyi elinden kaçırdığı için sinirlenip kapının üstündeki duvara vurdu. Orada koskocaman beş parmağının izini bıraktı. Eğer yeterince yakından bakarsanız o parmakların orada durduğunu apaçık bir şekilde görebilirsiniz.

Terzi ödülünü aldı, Macdonald pantolonun ödemesini cömertçe yaptı. Dikişlerin bazılarının biraz uzun olduğunu ise hiçbir zaman fark etmedi.

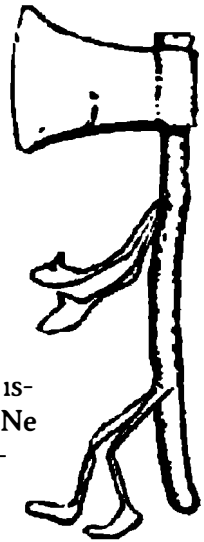
munachar ve manachar

Bir zamanlar Munachar ve Manachar adında iki arkadaş vardı, bu çok uzun zaman önceydi. O kadar uzun zaman önceydi ki eğer şimdi yaşasalar, yaşları birkaç yüzü geçmiş olurdu. Munachar ve Manachar birlikte ahududu toplamaya çıkarlardı, Munachar ne kadar topluyorsa Manachar o kadar yiyordu. Munachar, tüm ahududularını yiyen Manachar'ı asmak için bir dal bulup darağacı yapması gerektiğine karar verdi; dalın yanına gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu dal. "Bir şeyler arıyorum. Bir dal bulup darağacı yapacağım, darağacına tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım," diye cevap verdi Munachar.

"Beni alamazsın," dedi dal, "Ta ki bir balta bulup beni kesene kadar." Baltaya gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu balta. "Bir şeyler arıyorum. Bir balta bulacağım. Balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Beni alamazsın," dedi balta, "Ta ki beni bilemek için bir taş bulana kadar." Taşa gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu taş. "Bir şeyler arıyorum. Bir taş bulacağım. Taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Beni alamazsın," dedi taş, "Ta ki beni ıslatmak için su bulana kadar." Suyu gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu su. "Bir şeyler arıyorum. Su bulacağım. Su ile taşı ıslatacak, taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek,

dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Beni alamazsın," dedi su, "Ta ki içimde yüzecek bir geyik bulana kadar." Geyiğe gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu geyik. "Bir şeyler arıyorum. Bir geyik bulacağım. Geyiği suda yüzdürecek, su ile taşı ıslatacak, taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Beni alamazsın," dedi geyik, "Ta ki beni kovalayacak bir tazı bulana kadar." Tazıya gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu tazı. "Bir şeyler arıyorum. Bir tazı bulacağım. Tazı ile geyiği kovalayacak, geyiği suda yüzdürecek, su ile taşı ıslatacak, taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

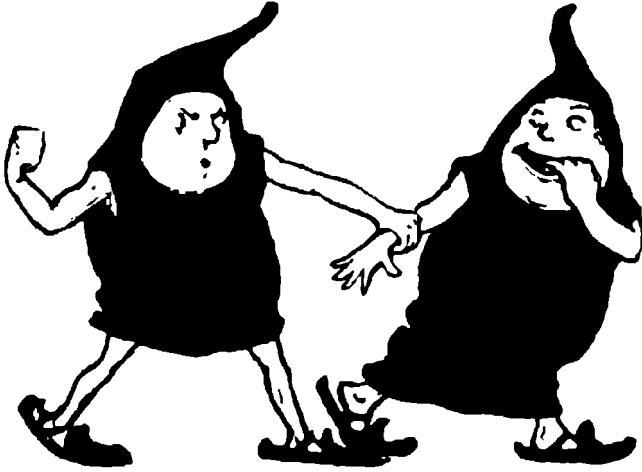
"Beni alamazsın," dedi tazı, "Ta ki pençelerime sürecektir bir parça tereyağı bulana kadar." Tereyağına gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu tereyağı. "Bir şeyler arıyorum. Bir tereyağı bulacağım. Tereyağını tazının pençelerine sürecektir, tazı ile geyiği kovalayacak, geyiği suda yüzdürecek, su ile taşı ıslatacak, taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Beni alamazsın," dedi tereyağı, "Ta ki beni yalayarak temizleyecek bir kedi bulana kadar." Kediye gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu kedi. "Bir şeyler arıyorum. Bir kedi bulacağım. Kediye tereyağını temizlettirecek, tereyağını tazının pençelerine sürecektir, tazı ile geyiği kovalayacak, geyiği suda yüzdürecek, su ile taşı ıslatacak, taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Beni alamazsın," dedi kedi, "Ta ki bana süt verene kadar." İneğe gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu inek. "Bir şeyler arıyorum. Bir inek bulacağım. İnek bana sütü verecek; ben de sütü kediye verecek, kediye tereyağını temizlettirecek, tereyağını tazının pençelerine sürecektir, tazı ile geyiği

kovalayacak, geyiği suda yüzdürecek, su ile taşı ıslatacak, taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Sana süt veremem," dedi inek, "Ta ki bana şuradaki harmancılardan saman getirene kadar." Harmancılara gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu harmancılar. "Bir şeyler arıyorum. Sizden saman alacağım, samanı da ineğe götüreceğim. İnek bana sütü verecek; ben de sütü kediye verecek, kediye tereyağını temizlettirecek, tereyağını tazının pençelerine sürececek, tazı ile geyiği kovalayacak, geyiği suda yüzdürecek, su ile taşı ıslatacak, taş ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Sana saman veremeyiz," dedi harmancılar, "Ta ki bize şuradaki değirmenciden pasta malzemeleri getirene kadar." Değirmenciye gitti. "Ne var ne yok?" diye sordu değirmenci. "Bir şeyler arıyorum. Sizden pasta malzemeleri alacağım, o malzemeleri harmancılara götüreceğim. Harmancılar bana saman verecek; ben de samanı ineğe götüreceğim, inekten sütü alacak, sütü kediye verecek, kediye tereyağını temizlettirecek, tereyağını tazının pençelerine süreceğim, tazı ile geyiği kovalayacak, geyiği suda yüzdürecek, su ile taşı ıslatacak, taş

ile baltayı bileyecek, balta ile dalı kesecek, dal ile darağacı yapacak, darağacı ile tüm ahududularımı yiyen Manachar'ı asacağım."

"Sana malzemeleri veremeyiz," dedi değirmenci, "Ta ki şuradaki nehirden, şu elekle su getirene kadar."

Eleği eline alıp nehre doğru yola çıktı. Ancak ne zaman eleği daldırıp su ile doldursa, kaldırdığında su boşalıyordu; o zamandan bugüne kadar denemeye devam etse bile o eleği dolduramazdı. Başının üstünden bir karga uçuyordu. "Sıva! Sıva!" dedi karga. "Teşekkür ederim, verdiğin tavsiye çok iyi," dedi Munachar. Kırmızı kili alıp bir sıva yaptı ve sıva-yı eleğin altına sıvadı, tüm delikleri doldurdu. İşte o zaman elek suyu tutmaya başladı, suyu değirmenciye verdi, değirmenci de ona pasta malzemelerini verdi; pasta malzemelerini alıp harmancılara götürdü, harmancılar da ona samanları verdi; samanları ineğe götürdü, inek de ona süt verdi; sütü alıp kediye götürdü, kedi de tereyağını diliyle temizledi; tereyağını alıp tazıya götürdü, tazı da tereyağını pençelerine sürdü; tazı geyiği kovaladı, geyik de suda yüzü; su taşı ıslattı, taş da baltayı bilede; balta dalı kesti, dal ile darağacı yapıldı; tam Manachar'ı asmak için her şey hazırlarken Munachar öğrendi ki Manachar çok yemekten ŞİŞİP PATLAMIŞ.

altın-ağaç ve gümüş-ağaç

Bir zamanlar bir kral vardı. Bu kralın, Gümüş-ağaç adında bir eşi, Altın-ağaç adında da bir kızı vardı. Günlerden birinde Altın-ağaç ve Gümüş-ağaç vadiye indiler, orada içinde alabalık olan bir kuyu vardı.

Gümüş-ağaç, "Alabalıkcığım, sevimli dostum, dünyadaki en güzel kraliçe ben değil miyim?" dedi.

"Ha! Tabii ki değilsin."

"Kim öyleyse?"

"Kim mi? Kızın Altın-ağaç."

Gümüş-ağaç, öfkeden gözü dönmüş bir şekilde eve gitti. Yatağına uzandı, kızı Altın-ağaç'ın kalbi ve böbreğini yemeden rahat edemeyeceğine karar verdi.

Gece çökünce kral eve geldi, ona eşi Gümüş-ağaç'ın çok hasta olduğu söylendi. Bunun üzerine kral, eşinin yanına gidip ne olduğunu sordu.

"Ah! Beni yalnızca senin yapabileceğin bir şey iyilestirebilir."

"Nedir? Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Eğer kızım Altın-ağaç'ın kalbi ve böbreğini yiyebilirim iyileşeceğim."

O günlerde uzaklardaki büyük bir kralın oğlu ülkeye gelmişti ve Altın-ağaç ile evlenmek istediğini söylemişti. Kral da bunu kabul edip kızını ülkenin dışına yollamıştı.

Bu yüzden kral, adamlarını bir erkek keçiyi avlamaya gönderdi; bu keçinin kalbi ve böbreğini de yemesi için karısına verdi, karısı böbreği ve kalbi yiyince iyileşti.

Bir yıl sonra Gümüş-ağaç tekrar vadiye indi, içinde alabalık olan kuyunun yanına geldi.

“Alabalıkcığım, sevimli dostum, dünyadaki en güzel kraliçe ben değil miyim?” diye sordu.

“Ha! Tabii ki değilsin.”

“Kim öyleyse?”

“Kim mi? Kızın Altın-ağaç.”

“Öyle mi! O öleli çok oldu. Bir yıl önce onun kalbini ve böbreğini yedim.”

“Ha! Ölü falan değil. Ülke dışındaki büyük bir prensle evli.”

Gümüş-ağaç eve gitti ve krala bir gemi ayarlaması için yalvardı; “Biricik kızım Altın-ağaç’ı görmek istiyorum, onu görmeyeli çok uzun zaman oldu,” dedi. Gemi ayarlandı ve yola çıktılar.

Dümenin başında Gümüş-ağaç vardı, gemiye öylesine hızlı yön veriyordu ki çok geçmeden gidecekleri yere vardılar.

Prens, avlanmak için tepelere gitmişti. Altın-ağaç ise gelen geminin babasına ait olduğunu biliyordu.

“Olamaz!” dedi hizmetçilerine, “Gelen kişi annem ve beni öldürmek istiyor.”

"Bunu asla yapamaz, seni bir odaya kilitleriz, böylece yanına yaklaşamaz."

Öyle de yaptılar, Gümüş-ağaç kıyıya vardığında bağır-maya başladı:

"Gel de öz annen seni görsün, uzun yoldan geldim." Altın-ağaç bunu yapamayacağını, çünkü odada kilitli olduğunu ve dışarı çıkamadığını söyledi. Bunun üzerine Gümüş-ağaç, "Öyleyse serçeparmağını anahtar deliğine koy, böylece en azından onu öpebileyim," dedi.

Kız, serçeparmağını anahtar deliğine koydu; bunu gören Gümüş-ağaç parmağa zehirli bir iğne batırdı ve Altın-ağaç yere yığıldı.

Prens eve geldiğinde Altın-ağaç'ın ölü olduğunu gördü ve büyük bir hüzne boğuldu. Altın-ağaç o kadar güzeldi ki prens onu gömmek yerine, yakınına kimsenin yaklaşamayacağı bir odaya kilitledi.

Gel zaman git zaman prens yeniden evlendi. Tüm ev, eşinin hizmetine sunuldu; bir oda hariç. O odanın anahtarı sürekli prensteydi. Bir gün prens anahtarı yanına almayı unuttunca yeni eşi odaya girdi. Karşısında, tüm hayatı boyunca gördüğü en güzel kadını gördü.

Onu sarsıp uyandırmaya çalıştı, bu sırada parmağındaki zehirli iğneyi fark etti. İğneyi parmağından çıkardığı anda Altın-ağaç, her zamanki güzelliğiyle tekrar uyandı.

Karanlık çökünce prens avdan döndü, çok neşesiz gözüktüyordu.

"Seni güldürebilmek için sana nasıl bir hediye sunabilirim?" diye sordu eşi.

"Altın-ağaç'ın tekrar canlanması dışında, hiçbir şey yüzümü güldüremez."

"Odasına gidersen onu canlı bir halde göreceksin.

Prens odaya gidip Altın-ağaç'ın canlı olduğunu gördüğünde sevinçten havalara uçtu; sonra onu öpmeye başladı, öptükçe öptü. Prensın yeni eşi, "İlk eşin o olduğu için onunla kalmalısın, benim gitmem daha iyi olur," dedi.

"Hayır! Kesinlikle gitmemelisin, ikinizle birden yaşamak istiyorum."

Yılın sonunda Gümüş-ağaç tekrar vadiye indi, orada içinde alabalık olan kuyunun yanına geldi.

"Alabalıkçığım, sevimli dostum, dünyadaki en güzel kraliçe ben değil miyim?"

"Ha! Tabii ki değilsin."

"Kim öyleyse?"

"Kim mi? Kızın Altın-ağaç."

"O artık yaşamıyor ki. Parmağına zehirli iğneyi batıralı neredeyse bir yıl oluyor."

"Hayır, kesinlikle ölü değil."

Gümüş-ağaç eve gitti ve bir gemi ayarlaması için krala yalvardı. "Biricik kızım Altın-ağaç'ı görmek istiyorum, onu görmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi. Gemi ayarlandı ve yola çıktılar. Dümenin başında Gümüş-ağaç vardı, gemiye öyle hızlı yön veriyordu ki çok geçmeden gidecekleri yere vardılar.

Prens avlanmak için tepelere gitmişti. Altın-ağaç, gelen geminin babasının gemisi olduğunu biliyordu.

“Olamaz! Annem geliyor, beni öldürmek isteyecek,” dedi.

“Hiç de değil, aşağı inip onunla görüşeceğiz,” dedi ikinci eş.

Gümüş-ağaç kıyıya çıktı. “Aşağı in Altın-ağaç, canım, çünkü öz annen seni görmeye geldi, üstelik yanımda çok güzel bir içecek de getirdim.”

“Bu ülkede bir gelenek vardır: İçeceği ikram eden kişi, ilk yudumu içmelidir,” dedi ikinci eş.

Gümüş-ağaç içeceği ağzına götürdü, bu sırada ikinci eş atılıp bir darbe indirdi ve içeceğin bir kısmı Gümüş-ağaç’ın boğazından aşağı indi ve kadın yığılıp kaldı. Onu eve götürdüler, ancak sadece ve sadece ölü bedenini gömmek için.

Prens ve eşleri, bu olaydan sonra uzun seneler boyunca mutlu ve memnun bir halde yaşadılar.

Ben de onları orada bıraktım.

kral o'toole ve kazı

Ah! İster uzak ister yakın olsun, dünyadaki herkesin Kral O'Toole'u bildiğini düşünürdüm, ancak insanlığın cehaleti had safhada! Evet efendim, bilmelisiniz; daha önce duymadığınız için baştan anlatıyorum, bir zamanlar bir kral vardı. Bu kralın adı O'Toole'du, antik zamanların iyi ve eski krallarından biriydi. Çok uzun zaman önceydi, o yüzden kiliselerin sahibi de oydu. O'Toole gerçek bir kraldı, sahici bir adamdı; sporu canı kadar severdi, özellikle avlanmayı çok severdi. Güneşin ilk ışıklarıyla kalkıp dağlarda geyik avlamaya çıkardı, o zamanlar güzel zamanlardı.

İşte böyle, her şey çok güzeldi, Kral'ın sağlığı da yerindeydi. Ancak tahmin edeceğiniz üzere Kral zamanla yaşlandı, eklemleri tutmaz oldu, yıllar onu yaraladı, kalbi teklemeye başladı. Artık ava çıkamadığı için bir eğlence ve avuntu peşinde koşmaya başladı, en sonunda zavallı kral kendini eğlendirmesi için bir kaz buldu. Ah, evet, isterseniz gülebilirsiniz, ancak size söylediğim şey gerçek. Kaz onu şöyle eğlendiriyordu: Kaz, gölün üzerinde yüzerken alabalık yakalamak için suya dalıp cuma günleri Kral için balık tutardı, diğer günlerde ise gölün etrafında süzülüp yaşlı kralı eğlendirirdi. Her şey güzel gidiyordu, ancak maalesef, tıpkı efendisinin başına geldiği gibi, yıllar onu da vurdu ve artık efendisini eğlendirememeye başladı. İşte o zaman zavallı Kral, yaşama sevincini tamamen kaybetti. Kral bir gün göl kenarında yürüyordu, bu sırada acımasız kaderine hayıflanıp kendini boğmayı düşünüyordu, çünkü hayatta hiçbir eğlencesi kalmamıştı. Tam o sırada, köşeden çıkagelen çok düzgün bir genç adamla karşılaştı.

"Tanrı seni korusun," dedi Kral, genç adama.

"Tanrı sizi de korusun, teşekkürler Kral O'Toole," dedi genç adam.

"Doğru," dedi Kral, "Ben Kral O'Toole'um. Buraların tek hâkimi ve tek sahibiyim, ancak beni nereden tanıyorsun?"

"Boş verin," dedi Aziz Kavin.

Evet, o genç adam Aziz Kavin'di. Kılık değiştirmiş, tebdili kıyafet geziyordu. "Boş verin, bundan daha fazlasını da biliyorum. Sormamda bir sakınca yoksa kazınız ne durumda Kral O'Toole?" dedi.

"Yıllar yıprattı, peki kazımı nereden biliyorsun?" dedi Kral.

"Ah, bunun bir önemi yok, bir yerlerden duymuştum," dedi Aziz Kavin.

Biraz sohbet ettikten sonra Kral, "Sen nesin? Necisin?" diye sordu.

"Ben dürüst bir adamım," dedi Aziz Kavin.

"Peki öyleyse dürüst adam, nasıl para kazanıyorsun?" dedi Kral.

"Eski şeyleri ilk günkü haline dönüştürüyorum," dedi Aziz Kavin.

"Tamirci misin?" diye sordu Kral.

"Hayır, tamirci değilim Kral O'Toole," dedi aziz, "Bir tamirciden daha iyisiyim, şöyle söyleyeyim, eğer kazını sağlığına kavuştursam ne derdin?"

Ah dostlar, kazının sağlığına kavuşma ihtimalini duyunca zavallı yaşlı kralın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Kral hemen bir ıslık çaldı, zavallı kaz çok geçmeden göründü ve tıpkı bir tazı gibi, zavallı kötürüm efendisine doğru paytak paytak yürüdü, birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar. Aziz, kaza şöyle bir baktı ve "Sizin için bunu yapacağım Kral O'Toole," dedi.

"Aman Tanrım! Eğer bunu başarabilirsen yedi bölgedeki en zeki adam olduğunu herkese söyleyeceğim," dedi Kral O'Toole.

"Gücümü her şey için kullanmam, yani kazını karşılıksız iyileştiremem; eğer bunu yaparsam bana ne verebilirsin onu söyle," dedi Aziz Kavin.

"Ne istersen vereceğim, adil mi?" dedi Kral.

"Adil olmaz mı! İş böyle yapılır," dedi Aziz, "Bu teklifi kabul ediyorum Kral O'Toole, ancak karşılığında kazın uçtuğu tüm toprakları bana verecek misiniz?"

"Vereceğim," dedi Kral.

"Sözünüzden caymazsınız değil mi?" diye sordu Aziz Kavin.

"Şeref sözü!" deyip elini uzattı Kral O'Toole.

"Şeref sözü! Öyleyse anlaştık," dedi Aziz Kavın. "Gel buraya, talihsiz kötürüm kuş, seni tekrar bir avcı kuşa dönüştüreceğim." Bunu söyledikten sonra, kazı iki kanadından tutup kaldırdı. "Haçım senin üzerine olsun," deyip kutsal işaretler ile hayvanı şereflendirdi ve sonra onu havaya attı. "Uç!" diyerek ona destek oldu. Aman Tanrım; o kötürüm kaz, bacaklarını içe çekip tıpkı bir kartal gibi uçmaya başladı. Sağanak yağmurda dans eden bir kırlangıç gibiydi.

Kral'ı ağzı açık bir biçimde orada dikilirken görmek muhteşem bir görüntüydü; bir çayırkuşu gibi hafif hafif uçan yaşlı kazına bakıyordu, kaz eskisinden bile daha sağlıklı olmuştu. Kaz, uçmayı bırakıp Kral'ın yanına gelince Kral, kazın kafasını hafifçe okşayıp "Canım benim, sen benim bu dünyadaki tek değerlimsin," dedi.

"Peki onu bu hale getiren bana ne diyorsun?" diye sordu Aziz Kavın.

"Tanrı aşkına! Arılar hariç, kimse senin eline su dökemez."

"Ondan başka bir şey demeyecek misin?" dedi Aziz Kavın.

"Ve sana minnettarım," dedi Kral.

"Kazın üzerinde uçtuğu toprakları bana vereceksin, değil mi?" diye sordu Aziz Kavın.

"Vereceğim, her ne kadar elimde kalan son topraklar olsa da hepsi senindir," dedi Kral O'Toole.

“Yani sözünü tutacaksın,” dedi Aziz.

“Tabii ki,” dedi Kral.

“Bunu söylemen iyi oldu, Kral O’Toole, çünkü eğer bu sözü vermeseydin kazın bir daha hiç uçamayacaktı.”

Kralın sözünün eri olduğunu gören Aziz Kavın memnun oldu, bu sebeple kendisini ona tanıttı. “Kral O’Toole, sen düzgün bir insansın, ben buraya yalnızca seni sınamak için gelmiştim; sen beni tanıyamadın, çünkü kılık değiştirmiştim.”

“Ne diyorsun! Kimsin öyleyse?” dedi Kral.

“Ben Aziz Kavın,” dedi Aziz, kendini takdim etti.

“Cennetteki melekler aşkına!” dedi Kral, alnında haç işareti yaptı ve Aziz’in önünde diz çöktü. “Bunca zamandır bilmeden sohbet ettiğim sen, yüce Aziz Kavın’sın; nazik bir delikanlı olduğunu sanmıştım, ancak bir azizsin öyle mi?”

“Evet, öyleyim” dedi Aziz Kavın.

“Vay kafam, yalnızca kibar bir gençle konuştuğumu düşünmüştüm,” dedi Kral.

“Artık gerçeği biliyorsun; ben tüm azizlerin en büyüğü, Aziz Kavın’ım,” dedi Aziz.

Böylece Kral eskisi kadar sağlıklı kazına kavuştu ve yaşadığı süre boyunca onunla eğlendi. Aziz de kralı destekledi, hem de öldüğü güne kadar. Bir süre sonra zavallı kaz, bir cuma günü alabalık yakaladığını düşündü; ancak güzel dostum, yakaladığı şey alabalık değil, bir at başlı yılan balığıydı¹. Kaz, alabalığı öldürüp Kral’a sunacağına, yılan balığı (doğası gereği) kazı öldürdü. Ancak Kral, kazı yemedi; çünkü Aziz Kavın’ın kutsal ellerini sürdüğü bir şeyi yemeye cüret edemedi.

3 İrlanda hikâyelerinde sıkça karşılaşılan hayali bir hayvan. (ç.n.)

olwen'in talibi

Kral Kilyth'in oğlu Kilhuch'un doğumundan kısa süre sonra, kraliçe hayatını kaybetti. Ölmeden önce kadın, Kral'a mezarının üzerinde iki çiçekli yabangülü görmeden evlenmemesi gerektiğini söyledi; bunun üzerine Kral, mezarda yetişen bir şey olup olmadığını kontrol etmesi için her sabah adamlarını eşinin mezarına gönderdi. Uzun yılların ardından çiçek görüldü, Kral da ölen Kral Doged'in eşiyle evlendi. Kral'ın yeni eşi, üvey oğlu Kilhuch'a kaderinin Olwen adında bir genç kızla evlenmek olduğunu, başka kimseyle evlenmemesi gerektiğini söyledi. Kilhuch, babasının emri üzerine, evlilik için kuzeni Kral Arthur'un rızasını almak amacıyla saraya gitti. Saraya giderken altın eyeri ve dizginleri olan, çelik kuşanmış bir savaş atı sürüyordu. Elinde iyi dövülmüş gümüşten iki mızrak vardı, mızrakların başı çeliktendi, kan akıtacak hatta rüzgârı bile kesebilecek sivrilikteydiler. Üstelik çiyin en yoğun düştüğü haziran ayında sazlıklara düşen çiy damlalarından daha hızlı kullanılabiliyorlardı. Kilhuch, kabzası altından olan bir kılıç kuşanmıştı, kılıcın bıçağı da altındı, üstünde ise gökyüzünde çakan şimşeklerin renginde bir haç işlemesi vardı. Ona, yakuttan güçlü tasmaları ile gövdeleri beyaz iki benekli tazı eşlik ediyordu. Savaş atının başında ise dördünün de ayrı kaplaması olan dört kuş tüyü vardı, tıpkı ata eşlik eden dört kırlangıç gibi gözüküyorlardı. Atın üstünde dört köşeli, her bir köşesinde altın elma işlemeleri olan mor bir örtü vardı. Üzengi ve ayakkabıların üzeri de değerli altınla kaplıydı; atın adımları o kadar hafifti ki Kral Arthur'un sarayına doğru yol alırken yol üzerindeki ot sapları bükülmedi bile.

Arthur, onu büyük bir şölenle karşıladı ve sarayda kalmasını istedi; ancak genç, yiyip içmek için değil, kralın rızasını almak için geldiğini söyledi.

Bunun üzerine Arthur, "Madem kalmaya gelmedin, öyleyse rızam senindir lordum, ne istersen iste benden; rüzgârın kuruttuğu, yağmurun ıslattığı, Güneş'in doğup battığı, denizlerin çevrelediği, toprağın uzandığı her yerden ne istersen iste. Yalnızca gemilerim, pelerinim, kılıcım, mızrağım, kalkanım, hançerim ve eşim Guinevere hariç," dedi.

Bunun üzerine Kilhuch, Yspathaden Penkawr'ın kızı Olwen'le evlenmek istediğini söyleyip Arthur'un rızasını ve yardımını istedi.

Arthur da "Lordum, bahsettiğiniz genç kızı ya da bir akrabasını hiç duymadım, ancak elçilerimi onu bulması için seve seve gönderirim," dedi.

Genç Kilhuch ise "Öyleyse bu geceden itibaren bir yıl boyunca bekleyeceğim," dedi.

Sonra Arthur, kızı bulmaları için, hükmü altındaki tüm topraklara elçilerini gönderdi. Arthur'un elçileri, yıl sonunda geri döndüklerinde Olwen'le ilgili hiçbir bilgi elde edememişlerdi. Ellerindeki bilgi, ilk günden farksızdı.

Bu yüzden Kilhuch, "Herkes kralın rızasını aldı, fakat ben hâlâ alamadım. Yola çıkacağım ve onurunu da beraberce götüreceğim," dedi.

Bunun üzerine Kay, "Sabırsız lordum! Arthur'a sitem mi ediyorsun? Bizimle gel, dünya üzerinde öyle bir kızın bulunmadığına ikna olana kadar ya da onu senin için bulana kadar birlikte gidelim," dedi ve ayağa kalktı.

Kay'ın tuhaf bir özelliği vardı: Nefesini dokuz gece ve dokuz gün su altında tutabiliyordu, ayrıca dokuz gece ve dokuz gün uyumadan dayanabiliyordu. Kay'ın kılıcının sebep olduğu bir yarayı hiçbir hekim iyileştiremezdi. Çok incelikli

bir adamdı. İsteddiği anda kendini ormandaki en yüksek ağaç kadar uzatabiliyordu. Bir diğer muhteşem özelliği de vücut ısıyla alakalıydı. Ne kadar çok yağmur yağarsa yağsın elinin altında ve üstünde taşıdığı şeyler hep kuru kalırdı; arkadaşları üşüdüğünde ateşlerini yakacak şey ise yine onun elleriydi.

Arthur da Bedwyr'i çağırdı. Bedwyr, Kay'in giriştiği hiçbir işten geri kalmazdı. Adada Arthur ve Drych Ail Kibthar dışında onun çevikliğiyle yarışabilen bir kişi bile yoktu. Hatta tek eli olmasına rağmen, savaş alanında üç savaştan daha hızlı kan dökerdi. Sahip olduğu başka bir nitelik ise mızrağıydı; mızrağı, karşı karşıya gelen dokuz mızrağın yarasına denk bir yaraya sebep oluyordu.

Sonra rehber olarak Kynthelig çağırıldı. "Bu arayışta lortla birlikte sen de gideceksin," dedi Arthur. O kadar iyi bir rehberdi ki her topağı avcunun içi gibi biliyordu.

Gwrhyr Gwalstawt Ieithoedd de çağırıldı, çünkü tüm dilleri konuşabiliyordu.

Sonra Arthur, Gwyar'ın oğlu Gwalchmai'ı çağırdı; çünkü Gwalchmai, şimdiye dek vazife için gönderildiği hiçbir macerayı tamamlamadan eve dönmemişti. En iyi askerlerden ve şövalyelerden biriydi. Aynı zamanda Arthur'un, kız kardeşi ve kuzeninden doğma yeğeniydi.

Arthur son olarak Teirgwaeth'in oğlu Menw'i çağırdı. Onu, olur da vahşi bir ülkeye girerlerse bir büyü ve illüzyon yapması için çağırmıştı; böylece onlar herkesi görebilecekken kimse onları göremeyecekti.

Geniş ve açık bir vadiye varana kadar ilerlediler, orada muazzam bir kale gördüler, bu kale dünyadaki en güzel kaleydi. Ancak o kadar uzaktı ki gece çöktüğü halde ona yaklaşamamışlardı bile; üç günün sonunda oraya güç bela ulaştılar. Kalenin önüne geldiklerinde büyük bir koyun sü-

rüsüyle karşılaştılar, sürünün ne başı ne de sonu gözüktüyordu. Ayakçılarını sürünün çobanına gönderdiler. Sürünün çobanı, bu görev için yola çıkan kimsenin canlı dönmediğini söyleyip Kilhuch ve beraberindekileri görevden vazgeçirmeye çalıştı. Sonra çobana bir altın yüzük verdiler, o da ziyaretçilerin kim olduğunu söyleyip yüzüğü eşine verdi.

Çobanın eşi, ziyaretçileri görünce onlara merhaba demek için büyük bir sevinçle koştu ve boyunlarına sarılmak için kollarını açtı. Fakat kadın bunu yapmadan hemen önce Kay, odun yığınınan bir kütük alıp kadının elleri arasına sıkıştırdı; kadın, ellerini öyle bir sıktı ki kütük yamuldu.

"Aman kadın, dedi Kay. "Eğer beni de böyle sıksaydın bundan sonra kimse yüzüme bakmazdı. Sev denince öldürenlerdensin herhalde."

Eve girdiler, yemekten sonra kadın onlara Olwen adında bir genç kızın her cumartesi günü yıkanmaya geldiğini söyledi. Kıza zarar vermeyeceklerini söyleyip onunla yalnızca konuşmak istediklerine dair yemin ettiler. Böylelikle Olwen geldi; ateş rengi ipekten bir kaftan giyiyordu, boynunu saran altın renginde yakası ise elmaslar ve yakutlarla süslenmişti. Saçları sarı salkım çiçeğinden bile daha sarı, teni dalgaların köpüğünden daha beyaz, elleri ve parmakları ise ovalardaki pınarların ortasında filizlenen dağ lalelerinin çiçeklerinden daha narindi. Bakışları bir şahinin bakışlarından daha keskin, koyunu bir beyaz kuğunun gövdesinden daha beyaz, yanakları ise en kırmızı güllerden bile daha kırmızıydı. Onun huzurunda duran herkes sevgiyi iliklerine kadar hissediyordu. Yürüdüğü yerlerde üç yapraklı beyaz yoncalar açıyordu, bu nedenle ona *Olwen*⁴ diyorlardı.

Kilhuch, yanına oturdu ve ona aşkıandan söz etti. Kız da eğer babasının tüm isteklerini yerine getirirse onunla evlenebileceğini söyledi.

4 Olwen: Galcede "beyaz ayak izi" (ç.n.)

Bunun için kaleye gittiler ve krala durumu anlattılar.

“Gözlerimin üstünü kapatan kaşlarımın arasındaki çatalı kaldırın ki damat adayını görebileyim,” dedi Yspataden Penkawr.

Çatalı kaldırdılar, o da onlara yarın kararını açıklayacağına dair söz verdi. Ancak Kilhuch ve yanındakiler tam oradan ayrılırken Yspathaden, yanındaki üç zehirli darttan birini kaptı ve arkalarından fırlattı.

Fakat Bedwyr, dartı havada yakalayıp geri fırlattı ve Yspathaden'i dizinden yaraladı.

Bunun üzerine, “Gerçekten de melun ve kaba bir damat. Kabalığı yüzünden artık yürüyüşüm daha da kötüleşecek. Bu zehirli dart, bir at sineğinin iğnesinden daha çok acıtıyor. Bunu döven demirciye ve kullandığı örse lanet olsun,” dedi.

Şövalyeler oradan ayrılıp çoban Custennin'in evinde dinlendiler, ertesi gün şafakla birlikte kaleye geri dönüp isteklerini tekrar sundular.

Yspathaden, Olwen'in dört büyük büyükannesine ve dört büyük büyükbabasına danışması gerektiğini söyledi.

Şövalyeler tekrar ayrılıyordu, tam o sırada Yspathaden ikinci dartı da arkalarından fırlattı.

Ancak Menw, dartı havada yakalayıp tekrar fırlattı ve dart, Yspathaden'in gövdesini delip sırtından çıktı.

"Gerçekten de melun ve kaba bir damat. Bu zehirli dart, bir at başlı yılan balığının ısırığından daha çok acıtıyor. Isırtıldığı ocağa lanet olsun! Bu yara yüzünden ne zaman bir tepeye çıkacak olsam nefesimde bir daralma, göğsümde bir acı hissedeceğim," dedi.

Üçüncü gün şövalyeler tekrar saraya gittiler ve Yspathaden üçüncü dartı fırlattı.

Bu sefer Kilhuch, dartı havada yakalayıp büyük bir güçle geri fırlattı ve dart, Yspathaden'in gözyuvarını delip başının arkasından çıktı.

"Gerçekten de melun ve kaba bir damat. Yaşadığım süre boyunca doğru düzgün göremeyeceğim. Ne zaman rüzgâra karşı yürüsem gözlerim sulanacak, hatta bir ihtimal başımda bir yanma hissedeceğim; her yeniayda ise bir baş dönmesi yaşayacağım. Dövüldüğü ateşe lanet olsun. Bu zehirli dart, kuduz bir köpeğin ısırığından daha çok acıtıyor."

Sonrasında ise yemeğe oturdular.

Yspathaden Penkawr, "Kızıma talip olan sen misin?" diye sordu.

"Benim," diye cevap verdi Kilhuch.

"Benim söylediklerimin dışına çıkmaman konusunda yemin etmelisin, ayrıca yalnızca istediğim şeyleri getirirsen kızım ile evlenebilirsin."

"Seve seve söz veririm, ne istediğini söyle," dedi Kilhuch.

"Söylüyorum," dedi Yspathaden.

"Dünya üzerinde saçımı düzeltebilecek bir tarak veya makas yok çünkü saçım çok kaba; bunu yalnızca Prens Tared'den doğma Turch Truith'in⁵ iki kulağı arasındaki tarak ve makas başarabilir. Bunları sana kendi isteğiyle vermez, zorla da alamazsın."

"Her ne kadar sen kolay olmadığını düşünsen de bunu başarmak benim için kolay olacak," dedi Kilhuch.

"Bunu yapabilsen bile yapamayacağın bir şey var. Turch Truith'i, Eri'nin oğlu Greid'in köpeği Drudwyn olmadan avlaman imkânsız. Şunu da bil: Dünyada bu köpeği dizginleyebilecek tek kişi var, o da Modron'un oğlu Mabon. Ancak o da üç günlükken annesinden çalındı ve nerede olduğunu ya da yaşayıp yaşamadığını bilen yok."

"Her ne kadar sen kolay olmadığını düşünsen de bunu başarmak benim için kolay olacak."

"Bunları yapsan bile yapamayacağın bir şey var. Mabon'u bulamazsın, çünkü nerede olduğu bilinmiyor. Onu yalnızca akrabası, Aer'in oğlu Eidoel'i bulduktan sonra bulabilirsin. Onu aramak da boşuna olur. Eidoel, Mabon'un kuzeni."

"Her ne kadar sen kolay olmadığını düşünsen de bunu başarmak benim için kolay olacak. Atlarım ve cesaretim var lordum ve akrabam Arthur da bunları bulmam için bana yardım edecek. Böylece ben kızınla evleneceğim, sen de hayatını kaybedeceksin."

"Öyleyse yola çıkın. Bunları ararken kızımın yemeğinden veya elbiselerinden sorumlu tutulmayacaksınız. Tüm bunları bana getirdiğinde ise kızım evlenebilirsin."

Bunun üzerine Arthur'un yanına gidip durumu anlattı-

5 Kelt mitolojisine göre iki kulağının arasında tarak ve makas bulunan yabandomuzu. Ayrıca bkz. Twrch Trwyth. (ç.n.)

lar, Arthur da "Bu olağanüstü şeylerden ilk hangisini aramalıyız?" dedi.

"En iyisi Modron'un oğlu Mabon'u aramak olur; ancak onu da kuzeni, yani Aer'in oğlu Eidoel'i bulmadan bulamayız," dediler.

Arthur kalktı, onunla birlikte Britanya Adaları'nın savaşıları da kalktı; Eidoel'i aramaya koyuldular ve Eidoel'in zindana atıldığı Glivi'nin kalesine varana kadar durmadılar.

Glivi, kalesinin tepesinde dikiliyordu, "Arthur, benden ne istersin? Geriye zaten hiçbir şeyim kalmadı, bu kalede benim için ne neşe, ne zevk, ne buğday ne de yulaf var," dedi.

"Buraya herhangi bir zarar vermek için gelmedim, yalnızca zindanındaki bir tutsağı istiyorum," dedi Arthur.

"Her ne kadar onu kimseye vermek gibi bir düşüncem olmasa da sana vereceğim, bununla birlikte desteğim ve yardımım da senin emrine amadedir."

Daha sonra beraberindekiler Arthur'a "Lordum, siz evinize dönün, ordunuzu bunun gibi küçük maceralar için yormayın," dediler.

Arthur da "Gwrhyr Gwalstawt Ieithoedd, senin bu görevi katılman iyi olur, çünkü tüm dilleri biliyorsun; kuşlara ve hayvanlara da aşinasın. Eidoel, sen de kuzenin için gerçekleştirilen arayışta adamlarıma katıl. Kay ve Bedwyr, size gelince, atıldığınız macerayı tamamlayacağınıza dair hiçbir şüphem yok. Bu görevi de benim için tamamlayın," dedi.

Bu grup Cilgwri Ardıçkuşu'na rastlayana dek yoluna devam etti; Gwrhyr, Tanrı aşkına ona yalvardı ve "Eğer üç gecelikken annesinden kaçırılan Modron'un oğlu Mabon hakkında en ufak bir şey bile biliyorsan lütfen bize söyle," dedi.

Ardıçkuşu cevapladı: "Buraya ilk geldiğimde şurada bir demirci örsü vardı, o zamanlar çok genç bir kuştum ve o zamandan beri o örsün üstünde hiçbir şey dövülmedi, yal-

nızca ben her akşam üstüne çıkıp gagaladım; gördüğünüz gibi o günden bugüne örsten geriye, yalnızca bir ceviz tanesi kadar demir kaldı. Ancak Tanrı şahidimdir ki tüm bu zaman boyunca aradığınız kişiyi hiç duymadım. Gelgelelim benden daha önce doğan bir hayvan türü var, sizi ona götürebilirim.”

Bu nedenle Redynvre Geyiği'nin yaşadığı yere gittiler.

“Redynvre Geyiği, senin huzuruna Arthur'un elçileri olarak çıkıyoruz, çünkü bildiğimiz en yaşlı hayvan sensin. Lütfen söyle, Mabon adında birini duydun mu?”

“Buraya ilk geldiğimde etrafımdaki her yer açıklıktı, bir meşe fidanı dışında hiçbir ağaç yoktu; o meşe fidanı daha sonra büyüdü ve dallanıp budaklandı. Sonra yok oldu ve geriye sadece şu gördüğünüz kuru ağaç kökü kaldı. O günden bugüne buradayım, ancak aradığınız adamı hiç duymadım. Gelgelelim sizi benden daha önce doğmuş bir hayvana götürebilirim.”

Bunun üzerine Cwm Cawlywyd Baykuşu'nun yaşadığı yere gidip Mabon'u sordular.

Baykuş da “Eğer bilseydim size söyledim. Buraya ilk geldiğimde etrafınızda gördüğünüz geniş vadi bir ormanlıktı. Sonra insanlar geldiler ve ormanın kökünü kazıdılar. Sonra ikinci bir orman oluştu; bu orman ise üçüncüsü. Söyleyin, etrafınızda kurumuş köklerden başka bir şey görüyor musunuz? Bunca zamandır buradayım, ancak aradığınız kişiyi hiç duymadım. Gelgelelim Arthur'un elçileri olduğunuz için sizi dünyanın en yaşlı ve en çok gezmiş hayvanına, Gwern Abwy Kartalı'na götüreceğim,” dedi.

Kartalın yanına vardıklarında Gwrhryr aynı soruyu sordu, kartal cevap verdi: “Uzun uzun zamandır buradayım, buraya ilk geldiğimde şurada bir kaya vardı, her akşam tepesine çıkar yıldızları gagalardım, şimdi ise o yüksekliğinden eser yok. O günden bugüne buradayım, fakat aradığınız ada-

mı hiç duymadım; gelgelelim bir gün yemek ararken Llyn Llyw'e kadar gitmiştim. Oraya vardığımda pençelerimi bir somon balığına geçirdim, uzun bir süre yemek ihtiyacımı karşılayacağını düşünmüştüm. Ancak beni derine çekmeye başladı ve ondan zar zor kurtuldum. Bunun üzerine tüm dostlarımla birlikte ona saldırıp yok etmeyi denedim, o ise bana haberciler gönderip barış önerdi ve sırtındaki elliye aşkın balıkçı mızrağını çıkarmam için bana yalvardı. Eğer aradığınız kişiyi o da tanımıyorsa kim tanır bilmiyorum. Gelin sizi yaşadığı yere götüreyim.”

Böylece oraya gittiler, kartal “Llyn Llyw Somonu, huzuruna Arthur'un elçileriyle birlikte geldim, annesinden üç günlükken alınan, Modron'un oğlu Mabon hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordu.

Somon cevap verdi: “Bildiğim kadarını size söyleyeceğim. Her gelgitte nehrin yukarısına doğru, Gloucester duvarlarına varana kadar yüzerim. Orada gördüğüm kötülüğü hiçbir yerde görmedim, bana inanmanız için aranızdan iki kişi sırtıma binsin.”

Bunun üzerine Kay ve Gwrhyr balığın sırtına çıktılar, zindanın duvarına varana kadar ilerlediler; orada zindandan gelen şiddetli inleme ve ağıt sesleri duydular.

Gwrhyr, “Bu taş duvarların arasında ağıt yakan kimdir?” diye sordu.

Ses cevap verdi: “Ah, ben Modron'un oğlu Mabon, burada esirim!”

Geri dönüp Arthur'a durumdan bahsettiler, o da savaşçılarını çağırıp kaleye saldırdı.

Savaş sürerken, balığın sırtındaki Kay ve Bedwyr zindanın içine girmeyi başarıp Modron'un oğlu Mabon'u oradan çıkardılar.

Gwrhŷr ve Eidoel kartalla konuşuyor.

Bunun üzerine Arthur, Britanya'nın üç adasındaki ve bu adalara komşu olan üç adadaki tüm savaşılarını çağırıp Yabandomuzu Truith'in yedi yavru domuzuyla birlikte yaşadığı İrlanda'daki Esgeir Oervel'e kadar gitti. Domuza saldırmaları için köpekler her bir yandan salındı. Ancak domuz İrlanda'nın beşte birini aşındırdı ve Galler'e doğru yol almaya başladı. Arthur ve beraberindekiler, atları ve köpekleriyle onun peşinden koştular. Sonra bir an için yabandomuzu direndi ve Arthur'un en iyi askerlerinden birkaçını öldürdü. Arthur, tüm Galler boyunca domuzu takip etti ve yavrularının işini bir bir bitirdi. En sonunda domuz, mecburen Severn'i geçerek Cornwall'a kaçmak zorunda kaldı; fakat Modron'un oğlu Mabon onu buldu ve Arthur ile Britanya'nın en iyi savaşıları domuzun üzerine çullandı. Bir tarafta Modron'un oğlu Mabon mahmuzlarıyla atını dürtüp hızlandı ve domuzun üzerindeki jileti kaptı; bu sırada Kay diğer taraftan gelip makası domuzdan aldı. Ancak tam tarağı alacaklarken domuz tekrar ayaklandı ve kıyıya ulaştı. Cornwall'a varana kadar hiçbir köpek veya at ona yetişemedi. Arthur ve beraberindekiler, izleri takip edip Cornwall'da domuzun işini bitirdiler. Önceleri zorluk çekmişlerdi, ancak tarağı almak çocuk işi olmuştu. Kazanmışlardı ve Yabandomuzu Truith denizin derinliklerini boylamıştı; bir daha kimse onu göremedi.

Sonra Kilhuch yola koyuldu, Yspathaden Penkawr'a birçok beddua etti. Ele geçirdiği şeyleri onun huzuruna götürdü. Kuzey Britanyalı Kaw geldi; Yspathaden'in sakalını, derisini ve vücudunu tepeden tırnağa tıraş etti.

"Tıraşını oldun mu adam?" diye sordu Kilhuch.

"Evet," diye cevap verdi.

"Artık kızınla evlenebilir miyim?"

"Evet evlenebilirsin; ancak bunun için bana değil, bu görevi senin için tamamlayan Arthur'a teşekkür et. Bana kalsa

kızım la asla evlenemez din, çünkü bu yüzden hayatımı kaybedeceğim.”

Bu sözün üzerine Custennin'in oğlu Goreu, Yspathaden'i saçlarından tutup iç kaleye kadar sürükledi; orada kafasını kesip iç kaledeki bir kazığın üstüne yerleştirdi.

Bunun ardından Arthur'un beraberindekiler ülkelerine ve evlerine geri döndüler.

Böylece Kelython'un oğlu Kilhuch, Yspathaden Penkawr'ın kızı Olwen'le evlendi.

jack ve dostları

Bir zamanlar, her zaman olduğu gibi, eşini kaybetmiş fakir bir kadın vardı. Bu kadının bir de oğlu vardı. Çok kurak bir yaz geldi çattı ve anne ile oğul, yeni patatesler olgunlaşana kadar nasıl yaşayacaklarını bilmiyorlardı. Bu yüzden bir akşam Jack, annesine şöyle dedi: “Anne, ekmeğimi pişir, tavuğumu öldür, böylece talihimi aramaya çıkayım; eğer talihimi bulursam hiç korkma, çünkü hemen gelip seninle paylaşacağım.”

Annesi, oğlunun istediklerini yaptı ve çocuk gün ağarırken yolculuğu için yola çıktı. Avlunun kapısına kadar annesi de onunla birlikte geldi ve ona, “Jack, hangisini istersin, hayır duamla birlikte ekmeğin ve tavuğun yarısını mı, yoksa bedduamla birlikte ekmeğin ve tavuğun tümünü mü?” diye sordu.

“Aman annem, neden böyle bir soru soruyorsun? Biliyorsun ki eğer bedduanla birlikte vereceksen Damer’ın köşkünü bile kabul etmem.”

“Peki öyleyse Jack, tümünü alabilirsin, onlarla birlikte binlerce duam da senin olsun.” Bunu dedikten sonra avlunun çitine dayandı ve çocuğu gözden kaybolana kadar onun için dua etti.

Jack yorulana kadar yürümeye devam etti, uğradığı çiftliklerin hiçbirisi bir eleman aramıyordu. En sonunda yolu, onu bir bataklığın kenarına götürdü; orada büyük bir çimenliğe ulaşmaya çalışan ancak omuzlarına kadar batmış zavallı bir eşek gördü.

“Ah, Jack, dostum, yardım et yoksa boğulacağım,” dedi eşek.

Jack, "Hemen!" deyip çamurun içine büyük taşlar ve çimenler attı, böylece eşek sağlam bir zemine basabildi.

Kurtulunca "Teşekkürler Jack, işin düştüğünde ben de sana yardımcı olacağım. Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hasat zamanı gelene kadar talihimi aramaya çıktım. Tanrı yardımcım olsun!"

"Eğer istersen ben de seninle gelebilirim, kim bilir belki şansımız yaver gider!" dedi eşek.

"Tabii gelebilirsin; geç oluyor, hadi yola koyulalım."

Yola koyuldular, bir köyün içinden geçiyorlardı; o sırada bir grup delikanlının, kuyruğuna tava bağlanmış zavallı bir köpeği kovaladığını gördüler. Köpek can havliyle Jack'e doğru koştu, eşek de öyle bir anırdı ki küçük serseriler peşlerinde köyün yaşlısı varmış gibi topladılar.

"Tanrı gücüne güç katsın Jack," dedi köpek. "Sana minnettarım, dostunla beraber nereye gidiyorsun?"

"Hasat zamanı gelene kadar talihimizi aramaya çıktık," dedi Jack.

"Seninle birlikte gelip şu kötü çocuklardan ve onlarla uğraşmaktan kurtulmak beni onurlandırır!" dedi köpek.

"Öyleyse kuyruğunu kaldırıp bizi takip et."

Kasabanın dışına çıkıp eski bir duvarın dibine oturdular. Jack ekmeğini ve etini çıkarıp köpekle paylaştı, eşek de karnını eşekdikenleriyle doyurdu. Onlar yiyip muhabbet ederken birden neredeyse aklıktan ölen zavallı bir kedi çıkageldi, miyavlaması insanın kalbini acıtıyordu.

"Kahvaltını yapalı uzun zaman olmuş gibi duruyor, al üstünde biraz et olan bir kemik vereyim sana," dedi Jack.

"Çocuğun açlık yüzü görmesin!" dedi Tom. "Nazikliğiniz için minnettarım. Kabalığımı affedin, ancak nereye gittiğinizi sorabilir miyim?"

“Hasat zamanı gelene kadar talihimizi aramaya çıktık, istersen sen de bize katılabilirsin.”

“Bunu tüm kalbimle isterim, davetin için teşekkürler,” dedi kedi.

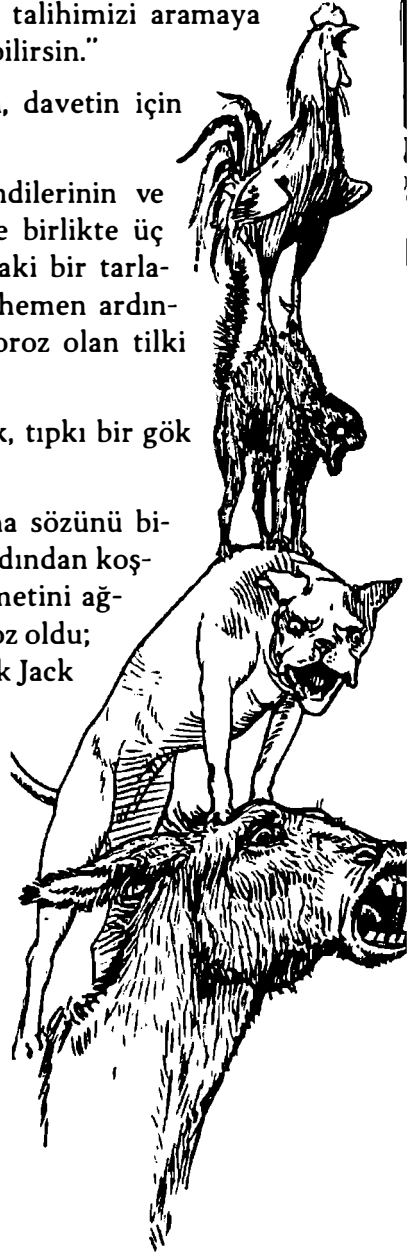
Tekrar yola koyuldular, kendilerinin ve ağaçların gölgeleri batan güneşle birlikte üç kat büyümüştü. Yolun kenarındaki bir tarladan büyük bir patırtı duydular, hemen ardından ağızda sağlıklı siyah bir horoz olan tilki fırladı.

“Seni canı!” diye gürledi eşek, tıpkı bir gök gürültüsü gibi.

“Koş oğlum!” dedi Jack, daha sözünü bitirmeden Coley, Kızıl Tilki’nin ardından koşmaya başlamıştı bile. Tilki, ganimetini ağzından bırakmak zorunda kalıp toz oldu; zavallı horoz da titreyip silkinerek Jack ve dostlarına doğru geldi.

“Amanın komşular! Sizi karşıma çıkaran şansa şükürler olsun! Sizi zorlukta bulursam bana yaptığınız iyiliği belki hatırlamam; bir de hepiniz böyle nereye gidiyorsunuz?” dedi.

“Hasat zamanı gelene kadar talihimizi arayacağız, istersen sen de bize katılabilirsin; kanatların ve bacakların yorulunca da Neddy’nin kuskununa⁶ oturabilirsin.”

6 Eyere bağlanan kayış. (ç.n.)

Böylece yürüyüş tekrar başladı, güneş battığında etrafa bakındılar, ancak ne bir baraka ne de bir çiftlik gördüler.

“Ne demişler, şimdinin şanssızlığı ileride şans olarak döner. Nasıl olsa yalnızca bir yaz akşamı. Ormana gidip uzun çimenleri yatağımız olarak kullanalım.”

Öyle de yaptılar. Jack, bir yığın kuru çimenin üzerinde uzandı; eşek de hemen yanına yattı, köpek ve kedi de eşeğin sıcak kucağında uzandılar, horoz ise en yakın ağaca tünedi.

Derin uykunun sessizliği dört bir yanlarını sardı, ta ki horoz ötme ihtiyacı hissedene kadar.

“Ne yapıyorsun Kara Horoz! Tattığım en lezzetli saman demetini yediğim rüyamı böldün. Ne oldu?” dedi eşek.

“Gün doğuyor, şuradaki ışığı görmüyor musun?”

“Işığı görüyorum, evet,” dedi Jack. “Ancak ışık bir kandan geliyor, güneşten değil. Madem bizi uyandırdın öyleyse kalkıp gidelim de kalacak bir yer isteyelim.”

Kalktılar ve silkelendiler. Bir açıklığa varana dek çimenlerin, taşların ve çalıların arasından geçtiler. Gölgelelerin arasından bir ışık geliyordu, ışığın geldiği yerden şarkılar, gülüşmeler ve küfürler de geliyordu.

“Sakin olun dostlar! Nasıl kişilerle karşı karşıya olduğumuzu görene kadar parmak uçlarınızda yürüyün,” dedi Jack.

Bunun üzerine bir camın yakınına sokuldular, orada silahlar, tüfekler ve palalar kuşanmış altı hırsız gördüler; bir masanın etrafında oturmuş, dana ve domuz kızartması yiyip bira, şarap ve viski içiyorlardı.

“Dunlavin Lordu nun yerinde yaptığımız vurgun fena değil miydi?” dedi ağzı dolu çirkin hırsızlardan biri. “Dürüst hizmetçi orada olmasa hiçbirini başaramazdık! Onun sağlığına içelim!”

“Hizmetçinin sağlığına!” diye bağırdı hepsi, Jack dostlarına parmağıyla işaret etti.

“Kenetlenin dostlarım, herkes komutları dikkate alsın,” diye fısıldadı.

Bunun üzerine eşek ön toynaklarını pencerenin pervazına dayadı; köpek, eşeğin tepesine; kedi, köpeğin tepesine; horoz da kedinin tepesine çıktı. Jack işaretini verince hepsi birden çılgınlar gibi bağırmaya başladı.

“Aiii, aiii!” diye kükredi eşek, “Hav, hav, hav!” diye havladı köpek, “Miyav, miyavvv!” diye bağırdı kedi, “Ü üüürü rüüü!” diye öttü horoz.

“Silahlarınızı doğrultun ve şunları parçalayın. Hiçbiri- ni canlı bırakmayın; şimdi, ateş!” diye bağırdı Jack. Bununla birlikte hayvanlar tekrar bağırmaya başladı ve camı tuzla buz ettiler. Hırsızları ölüm korkusu sardı. Kandilleri söndürüp masayı devirdiler ve arka kapıdan son hızla kaçtılar, ormanın içinde kaybolana dek de durmadılar.

Jack ve dostları içeri girdiler, perdeleri çektiler, kandilleri yaktılar ve ne açlık ne de susuzluk kalana kadar yiyip içtiler. Sonra dinlenmek için uzandılar; Jack yatağa, eşek ahıra, köpek paspasa, kedi ateşin yanına uzandı, horoz da tüneğe kondu.

Başta hırsızlar sık ormanlıkta güvende oldukları için memnunnardı, ancak çok geçmeden homurdanmaya başladılar.

“Sıcacık odamız dururken bu nemli çimende yatıyoruz,” dedi biri.

“Mis gibi domuz butunu orada bırakmak zorunda kaldım,” dedi diğeri.

“İçeceğimden daha bir yudum bile almamıştım,” dedi bir diğeri.

"Dunlavin Lordu'nun tüm altın ve gümüşlerini de orada bıraktık!" dedi bir başkası.

"Sanırım geri döneceğim, bakalım bir şeyleri kurtarabilir miyiz," dedi liderleri.

"İşte bu!" deyip yola koyuldular.

Hiçbir ışık yoktu, bu yüzden ateşe doğru yürürken el yordamıyla etrafı yokluyorlardı, ancak tam o sırada kedi yüzüne doğru fırlayıp dişleri ve tırnaklarıyla derisini yırtmaya başladı. Hırsız bir çığlık attı; bir kandil bulmak için odanın kapısına doğru koştu. Ancak köpeğin kuyruğuna bastı, bunu yaptığı an köpek adamın kollarını, bacaklarını ve baldırlarını ısırmağa başladı.

"Adam öldürüyorlar!" diye haykırdı. "Keşke bu lanetli evden çıkabilsem."

Hırsız sokak kapısına ulaştı; ancak o sırada horoz, tırnakları ve gagasıyla adamın tepesine bindi. Kedi ve köpeğin yaptıkları, horozun yaptıklarının yanında sinek ısırığı gibi kaldı.

"Ah, hepinize lanet olsun, zalim serseriler!" diye bağırdı hırsız. Nefesini geri topladığında yalpalaya yalpalaya, döne döne ahıra ulaştı. Ancak orada da eşek, hırsızın başta sırtına, sonra da kıcına bir çifte attı ve onu gübreliğe yolladı.

Kendine geldiğinde kafasını kaşıyıp başına neler geldiğini düşünmeye çalıştı, bacaklarının onu taşıyabileceğini fark edince emeklemeye başladı, bir sağ bacağına, bir sol bacağına ormana gelene dek sürükledi.

Arkadaşlarının yanına varınca "Kimler gelmiş, şansın yaver gitti mi?" dediler.

"Şans mı? Bende şans falan kalmamış. Ah, içinizden biri benim için kuru çimenden bir yatak yapabilir mi? Enniscorthy'deki tüm yara bantlarını getirseniz vücudumda-

ki yaralar ve kesikler için yetersiz kalır. Ah! Sizin için neler çektiğimi bir bilseniz! Mutfak ateşinin yanına varıp aydınlık bir alan aradığım anda elinde hallaç tarağı olan bir kadın üzerime saldırdı, tarakla yüzümde bıraktığı izlere bir bakın. Bu yüzden hızla odanın kapısına doğru koştum, ancak bu sefer de bir ayakkabıcının oturağına düştüm; çuvaldızı ve kerpeteniyle beni mahvetmediyse namerdim. Neyse, oradan da bir şekilde kurtuldum. Tam kapıdan geçiyordum, ancak bu sefer de şeytanın ta kendisiyle karşılaştım, on santimlik pençeleri ve dişleriyle üzerime atıldı, peki ya kanatlarına ne demeli! Tanrı cezasını versin! En sonunda ahıra vardım, orada ise beni bir kilometre uzağa savuran bir balyoz darbesi aldım. Eğer bana inanmıyorsanız gidip bakabilirsiniz.”

“Ah bizim zavallı liderimiz, sana tüm kalbimizle inanıyoruz. Gel biraz kestir, senin başına gelen pişmiş tavuğun başına gelmemiştir,” dediler.

Ertesi gün güneş ilk ışıklarını yaymadan önce Jack ve dostları çoktan kalkıp hazırlanmışlardı. Önceki geceden kalanlarla güzel bir kahvaltı yaptılar ve Dunlavin Lordu’nun kalesine uğramak konusunda anlaştılar. Oraya gidip tüm altın ve gümüşü lorda geri vereceklerdi. Jack, çuvalı ağzına kadar doldurup Neddy’nin sırtına yükledi ve yola koyuldular. Yürüdükçe yürüdüler; bataklıklardan, tepelerden, vadilerden, bazen de sarı patikalardan geçip Dunlavin Lordu’nun kapısına dayandılar. Karşılarına çıkan kişi ise kırmızı dizlikleri ve beyaz çoraplarıyla, pudralı başını havalandıran hizmetçiydi.

Gelen ziyaretçilere şöyle bir baktı ve Jack’e “Ne istiyorsunuz arkadaşım? Sizin için yerimiz falan yok,” dedi.

Bunun üzerine Jack, “Senin bize hiç göstermediğin basit bir nezaket istiyoruz,” dedi.

“Hadi oradan, yaylanın aylaklar!” dedi hizmetçi. “Hazır kedin de kulağını yalıyorken köpekleri üstünüze salarım.”

Hizmetçi bunu söyleyince eşeğin kafasına tünemiş horroz, "Söyler misin, geçen gece hırsızlar için kapıyı açan kim-di?" diye sordu.

Ah! Hizmetçinin kırmızı yüzü neredeyse gömleğinin yakalarını bile kırmızıya çevirecekti. Bu sırada Dunlavin Lordu ve güzel kızı salon penceresinden olan biteni izliyordu, ancak hizmetçi bu durumun farkında değildi.

"Kırmızı ibikli beyefendiye vereceğin cevabı duymak beni memnun eder Barney," dedi lort.

"Ah lordum, bu serseriye inanmayın, o altı hırsıza kapıyı tabii ki ben açmadım."

"Altı kişi olduklarını nereden biliyorsun peki, zavallı masum dostum?" diye sordu lort.

"Boş verin efendim, tüm altın ve gümüşleriniz şu çuvalın içinde. Athsalach ormanından buraya kadar olan uzun yolculuğumuzdan sonra bizden yemeğinizi ve yataklarınızı esirgemezsiniz değil mi?" dedi Jack.

"Esirgemek mi? Asla! Elimden geldiği sürece hiçbiriniz bir gün bile yoksulluk görmeyeceksiniz."

Sonunda hepsi kalplerindeki dileklere ulaştılar; eşek, köpek ve horoz çiftlik avlusundaki en güzel yerlere yerleşti, kedi ise mutfakta yaşamaya başladı. Lort, Jack'i aldı ve ona tepeden tırnağa ince pamuklu elbiseler giydirdi; yakaları ve ayakkabıları kar kadar beyazdı, cebine de bir saat koydu. Akşam yemeğine oturduklarında evin hanımı, Jack'e doğuştan centilmen bir ruha sahip olduğunu, lort ise onu kahyası yapmak istediğini söyledi. Ardından Jack, annesini de getirip kalenin yakınında rahat bir yere yerleştirdi. Böylece hepsi dilediği mutluluğa kavuştu.

shee an gannon ve gruagach gaire

Shee an Gannon sabah doğdu, öğlen adını aldı, akşam ise Erin Kralı'nın kızını istemeye gitti.

"Kızım ile evlenmene izin verebilirim," dedi Erin Kralı, "Ancak, önce gidip bana istediğim bilgileri getirmen gerekiyor: Gruagach Gaire'yi gülmekten alıkoyan şey nedir; eskiden hep gülerdi, ayrıca öyle sesli gülerdi ki tüm dünya onu duyabilirdi. Şunu da bilmelisin, kalemin arkasındaki bahçede on iki demir kazık var. On bir kazıkta daha önce kızımı isteyen kral çocuklarının kafası var, hiçbirisi istediğim bilgiyi getiremedi. Biri bile Gruagach Gaire'nin gülmeyi neden kestiğini söyleyemedi. İstediğim bilgiyle birlikte geri dönmelikleri için hepsinin kellesini aldım; on ikinci kazıkta senin kafanı göreceğim için endişeleniyorum, çünkü eğer Gruagach'ın artık neden gülmediğini bulamazsan on bir prense yaptığım şeyi sana da yapacağım."

Shee an Gannon, bir cevap vermeyip kralın yanından ayrıldı ve Gruagach'ı gülmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu bulmak için yola çıktı.

Bir adımda bir vadiyi, bir zıplayışta bir tepeyi aşır akşama kadar gezdi. Sonra bir eve geldi. Evin sahibi ona kim olduğunu sordu, o da "İş arayan genç bir adamım," diye cevap verdi.

"Öyle mi? Yarın ineklerimle ilgilenmesi için bir adam aramaya çıkacaktım. Eğer benim için çalışırsan başını sokabilecek bir çatıya, bu dünyada bir insanın yiyebileceği en iyi yemeğe ve üzerine uzanabileceğin yumuşacık bir yatağa sahip olursun," dedi evin sahibi.

Shee an Gannon işi kabul etti ve akşam yemeğini yedi. Sonra evin sahibi, "Ben Gruagach Gaire, artık benim için ça-

lıştığına ve akşam yemeğini yediğine göre üzerinde uyuyabileceğin ipek bir yatağın var.”

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Gruagach, Shee an Gannon'a şöyle söyledi: “Şimdi gidip beş altın ineğimi ve boynuzları olmayan boğamı otlaklara sal; ancak onlar otlarken dikkat et ki devin topraklarının yakınına gitmesinler.”

Yeni çoban Shee an Gannon, büyükbaşları otlaklara saldı; ancak devin topraklarının yakınındayken fark etti ki alan ağaçlarla ve yüksek bir duvarla çevrilmiş. İlerleyip sırtını duvara dayadı ve müthiş bir güç kullanarak içeri zıpladı, sonra içeri girip yine büyük bir güçle dışarı zıpladı ve böyle böyle beş altın inek ile boynuzsuz boğayı devin topraklarına geçirdi.

Sonra bir ağaca tırmandı, tatlı elmaları kendine ayırıp ekşi olanları Gruagach Gaire'nin hayvanlarına attı.

Derken ağaçlardan büyük bir çatırtı yükseldi; bu ses, genç ağaçların bükülmesinden, yaşlı ağaçların ise kırılmasından kaynaklanıyordu. Çoban etrafına bakındı ve beş başlı bir devin ağaçları yararak geldiğini gördü. Dev, çok geçmeden Çoban'ın önündeydi.

“Seni zavallı yaratık!” diye seslendi Dev. “Benim topraklarıma gelip beni böyle rahatsız etme küstahlığını nasıl yaparsın? Bir ısırık için büyük olabilirsin, ancak iki ısırığa da değmezsin. Seni parçalara ayırmayayım da ne yapayım?”

“Seni edepsiz canavar,” dedi Çoban, bu sırada ağaçtan iniyordu, “Umrumda falan değilsin.” Bunu söyledikten sonra kavgaya tutuştular. O kadar büyük bir patırtı kopuyordu ki dünya üzerindeki herkes bu dövüşü izliyor ya da dinliyordu.

İkinci vaktine kadar dövüşüler, tam Dev üstünlüğü ele geçiriyordu ki Çoban eğer ölürse anne ve babasını bir daha göremeyeceğini, Erin Kralı'nın kızıyla da evlenemeyeceğini hatırladı. Bu düşünce onun vücudundaki her zerrenin daha

kuvvetli bir hale gelmesini sağladı. Dev'in üstüne doğru koştu, yumruğunu sıkıp dizlerine vurdu ve onu yere yığdı; ikinci darbesini beline, üçüncüsünü ise omuzlarına vurdu.

"Sonunda seni yendim, artık işin bitti!" dedi Çoban. Sonra bıçağını çıkarıp Dev'in beş kafasını da kesti, dilleri kendine saklayıp kafaları duvarın üzerinden fırlattı.

Sonra dilleri cebine koydu ve büyükbaşları eve götürdü. O akşam Gruagach, beş altın ineğinin verdiği sütü koyacak yeterli kapacak bulamadı.

Ancak Çoban, hayvanlarla evin yolunu tutarken Tisean Kralı'nın oğlu geldi ve Dev'in kafalarını aldı; sonra da Gruagach Gaire'nin gülmesi halinde prensesle evlenmek istediğini Kral'a belirtti.

Akşam yemeğinden sonra Çoban, efendisiyle konuşmayıp düşüncelerini kendine sakladı ve ipek yatakta uyumaya gitti.

Sabah ise efendisinden önce uyandı ve Gruagach'a söylediği ilk şey şu oldu: "Eskiden o kadar yüksek sesle gülerdin ki tüm dünya seni duyabiliyordu, şimdi ise hiç gülmüyorsun, neden?"

"Üzgünüm söyleyemem, seni buraya Erin Kralı'nın kızı göndermiş," dedi Gruagach.

"Eğer kendi isteğinle söylemezsen zorla söyletirim," dedi Çoban. Bunu söyledikten sonra yüzünü korkunç bir şekle sokup evin içinde bir deli gibi koşmaya başladı. Gruagach'a acı çektirecek bir şeyler arıyordu, ancak bulduğu tek şey duvarda asılı duran, tabaklanmamış koyun postundan yapılan iplerdi.

Bu ipleri aldı ve Gruagach'ı yakalayıp üç küçük düğümle bağladı, onu öyle sıkı bağlamıştı ki ayak parmakları konuşabilse kulaklarına fısıldayabilirdi. Bu durumda olan Gruagach, "Eğer beni çözersen gülmeyi neden bıraktığımı sana açıklarım," dedi.

Bunun üzerine Çoban onu çözdü, birlikte yere oturdular ve Gruagach anlatmaya başladı:

“Buradaki kalemde on iki oğlumla birlikte yaşıyordum. Yer, içer, kâğıt oynar ve eğlenirdik. Derken bir gün kart oynarken bir kabuklu akrep içeri daldı, ocağa doğru zıpladı ve külleri kirislere doğru saçıp kaçtı.

Ertesi gün tekrar geldi, ancak bu kez on iki oğlum ve ben onu bekliyorduk. Külleri saçıp kaçtığı an arkasından atılıp gece yarısına dek onu takip ettik, en sonunda bir vadiye indi. Biz de önümüzde bir ışık gördük. Koştum ve lüks bir evle karşılaştım, orada on iki kızı ile birlikte yaşayan ve Sarı Yüz adıyla anılan bir adam vardı, odada kadınların bulunduğu tarafta ise bir yabantavşanı⁷ vardı.

Odadaki ateşin üzerinde kocaman bir kazan vardı, içinde de kocaman bir leylek haşlanıyordu. Evin erkeği bana dönüp ‘Odanın sonunda saz demetleri var, gidin ve adamlarla birlikte oraya oturun!’ dedi.

Yan odaya gidip iki mızrak getirdi, biri odundan diğeri ise demirdendi. Sonra bana hangi mızrağı istediğimi sordu. Ben de demir olanı seçtim, çünkü eğer bir saldırıyla karşı karşıya kalırsam demir olanın tahta olandan daha iyi olacağını düşündüm.

Sarı Yüz bana demir mızrağı ve kaynayan kazandan ilk parçayı alma fırsatını verdi. Demir mızrakla leyleğin yalnızca küçük bir parçasını alabildim, evin erkeği ise odun mızrakla tamamını aldı. O gece resmen oruç tutmak zorunda kaldık; adam ve on iki kızı leyleğin etini yemeyi bitirince kemikleri benim ve çocuklarımla suratına fırlatmaya başladılar.

Tüm geceyi böyle geçirdik, leyleğin kemikleri sürekli suratımıza vuruluyordu.

7 Yabantavşanları İrlanda kültürü ve mitolojisinde önemli bir yer tutuyor. Diğer dünyayla özdeşleştiriliyorlardı ve şekil değiştirme yeteneklerinin olduğu varsayılıyordu. (ç.n.)

Ertesi sabah oradan ayrılırken, evin erkeği bana biraz daha kalmamı söyleyip yan odaya gitti ve on iki demir ilmek ile bir tahta ilmek getirdi; sonra bana 'Ya on iki oğlunun boynuna demir ilmeği geçir ya da kendi boynuna tahta olanı geçir,' dedi. Ben de 'Çocuklarımla boynunu demir ilmeklere geçirmeyi seçiyorum,' dedim.

Bunun üzerine demir ilmekleri çocuklarımla boynuna geçirip kendi boynuna da odun olanı geçirdi. Sonra bir bir ilmekleri kapatmaya başladı, o esnada on iki oğlumun kafalarını koparıp vücutlarını evden attı; ancak kendi boynuna hiçbir şey olmadı.

Çocuklarımla öldürünce beni alıp sırtımdaki deriyi ve eti soymaya başladı, bunu yaptıktan sonra duvarda yedi yıldır asılı olan kara koyun derisini aldı ve sanki kendi derim ve etimmiş gibi vücuduma oturttu; koyunun postu üzerimde büyümeye devam etti, o zamandan beri her yıl kendimi kırparım, giydiğim çoraplardaki tüm yün ise kendi sırtımdan kırptığım posttan gelir."

Bunları anlattıktan sonra Gruagach, kalın siyah yünle kaplı sırtını gösterdi.

Gördüklerinden ve duyduklarından sonra Çoban ona "Artık neden gülmediğini biliyorum, haksız da sayılmazsın. Ancak o yabantavşanı hâlâ buraya geliyor mu?" dedi.

"Evet, hâlâ geliyor," dedi Gruagach.

İkisi de kart oynamak için masaya oturdu, kart oynamaya başladıktan sonra çok geçmeden yabantavşanı içeri daldı. Yabantavşanını durdurmak istediler ancak çoktan kaçmıştı bile.

Fakat Çoban yabantavşanının peşinden, Gruagach da Çoban'ın peşinden gitti; gece yarısına dek bacaklarını zorlayarak koşular, yabantavşanı tam Gruagach'ın on iki oğlunun öldürüldüğü kaleye giriyordu ki Çoban, tavşanı arka bacaklarından yakaladı ve hayvanın beynini duvara akıttı.

Kafatasını ise kalenin ana kapısına fırlattı ve kafatası, mekânın sahibinin ayaklarının dibine düştü.

“Dövüş hayvanımı bu hale getiren kişi kim?” diye bağırdı Sarı Yüz.

“Benim,” dedi Çoban, “Eğer hayvanın terbiyeli olsaydı belki şimdi yaşıyor olurdu.”

Sonra Çoban ve Gruagach ateşin yanına geldi. Kazanda bir leylek haşlanıyordu, tıpkı Gruagach’ın ilk kez buraya geldiği zaman gibi. Evin sahibi olan adam yan odaya gidip bir demir bir de odun mızrak getirdi ve Çoban’a hangisini istediğini sordu.

“Odun olanı alacağım, demir olan sende kalabilir,” dedi Çoban.

Böylece odun olanı aldı, kazanın yanına gitti ve mızrağı leyleğe saplayıp küçük bir parça hariç leyleğin neredeyse tamamını aldı. Gruagach ve Çoban böylece yemeye başladılar ve tüm gece leylek eti yediler. Kendi evlerindeki gibi rahatları.

Sabah evin sahibi yan odaya gidip on iki demir ilmek ile bir odun ilmek getirdi ve Çoban’a on iki demir ilmeği mi yoksa bir odun ilmeği mi istediğini sordu.

“Biz iki kişiyiz, on iki demir ilmeği ne yapayım? Odun olanı alacağım.”

Odun olanı alıp kendi boynuna, demir olanları ise evin sahibinin on iki kızının boynuna geçirdi ve kafalarını uçurdu, sonra evin sahibine dönüp “Eğer efendimin on iki oğlunu diriltmezsen ve kafalarını aldığın andaki kadar sağlıklı bir şekilde hayata dönmezlerse aynısını sana da yapacağım,” dedi.

Evin sahibi dışarı çıkıp çocukları tekrar diriltti; çocuklarının tekrar hayatta ve sağlıklı olduğunu gören Gruagach bir kahkaha patlattı ve tüm doğu bu kahkahayı duydu.

Bunun üzerine Çoban, Gruagach'a "Bana bir kötülük ettin, çünkü kahkahanın duyulduğu günün ertesinde Erin Kralı'nın kızı evlenecek."

"Ah! Öyleyse zamanında orada olmalıyız," dedi Gruagach, böylece oradan olabildiğince hızlı ayrıldılar. Çoban, Gruagach ve on iki oğlu hep birlikte yola çıktı.

Acele ettiler ancak kralın kalesinin iki kilometre yakınına geldiklerinde o kadar büyük bir kalabalık vardı ki kimse bir adım dahi ilerleyemiyordu. "Bu yolu açmalıyız," dedi Çoban.

"Kesinlikle," dedi Gruagach, insanların arasına dalıp onları bir o yana bir bu yana atmaya başladılar ve çok geçmeden kaleye giden yolu açtılar.

İçeri girdiklerinde Erin Kralı'nın kızı ve Tisean Kralı'nın oğlu evlenmek üzere diz çökmüşlerdi. Çoban, damadı

elinden çekti ve ona bir yumruk attı; yumruğu yiyen adam döndükçe döndü, ta ki odanın öbür tarafındaki bir masaya çarpıp durana kadar.

“O yumruğu hangi alçak herif attı?” diye sordu Erin Kralı.

“Ben attım,” dedi Çoban.

“Kızım ile evlenecek adama hangi hakla vuruyorsun?”

“Kızınızla evlenmesi gereken kişi benim, o değil. Eğer bana inanmıyorsanız Gruagach Gaire’nin ta kendisi burada. Hikâyeyi size baştan sona anlatabilir, ben de devin dillerini gösterebilirim.”

Böylece Gruagach geldi ve Kral’a tüm olanları anlattı. Shee an Gannon’ın nasıl çobanı olduğunu, beş altın ineği ve boynuzsuz boğayı nasıl koruduğunu, beş başlı devin başlarını nasıl kestiğini, büyücü yabantavşanını nasıl öldürdüğünü ve on iki oğlunu tekrar hayata döndürdüğünü bir bir anlattı. Sonra da “Ayrıca, gülmeyi neden kestiğimi anlattığım tek kişi o. Yünden derimi gören tek kişi de yine o,” dedi.

Erin Kralı, Gruagach’ın anlattıklarını duyunca ve devin dillerini görünce Shee an Gannon’a kızının yanında diz çökmesini söyledi ve kız ile Çoban oracıkta evlendiler.

Böylece Tisean Kralı’nın oğlu zindana atıldı; ertesi gün de büyük bir ateş yakıldı ve bu hileci kül olana kadar yakıldı.

Düğün ise dokuz gün sürdü; düğünün son günü, ilk gününden bile daha güzeldi.

zorda kalan hikâyeci

Tuatha De Dannan'ın⁸ İrlanda'da sevilip sayıldığı yıllarda Leinster'da bir kral yaşırdı, bu kral hikâyeye dinlemeyi çok ama çok severdi. Adanın diğer prens ve lortları gibi, onun da favori bir hikâyecisi vardı ve bu hikâyeciye büyük bir gelir sağlıyordu, tek bir şartla: Uykuya gitmeden önce hikâyeci, ona yeni bir hikâyeye anlatmalıydı. Bu hikâyeci tabii ki birçok hikâyeye biliyordu, öylesine çok biliyordu ki yaşı ilerlediği halde bir gün bile görevini aksatmadan yerine getirdi. Ayrıca işini o kadar iyi yapıyordu ki Kral'ın kafasında devletle alakalı sorumluluklar ya da farklı sıkıntılar olsa dahi anlattığı hikâyeler sayesinde rahat rahat uyuyabiliyordu.

Bir sabah bu hikâyeci her zaman olduğu gibi erken kalkıp bahçesinde turlamaya başladı, gece Kral'a anlatabileceği bir hikâyeye uydurabilmek için kafasında olaylar çeviriyordu. Ancak o sabah kendinde bir eksiklik hissetti; tüm araziye turlamasına rağmen yeni veya tuhaf bir şey bulamadan eve dönmek zorunda kaldı. "Bir zamanlar üç oğlu olan bir kral yaşarmış," ya da "Bir gün İrlanda kralı," gibi başlangıçlarda sorun yoktu, ancak devamını getiremiyordu. Uzun zaman sonra kahvaltıya gitti ve gecikmesinden dolayı eşi de kafasının karıştığını fark etti.

"Kahvaltıya neden gelmedin canım?" dedi kadın.

"Bir şey yiyecek durumda değilim," diye cevap verdi hikâyeci, "Uzun süredir Leinster kralının hizmetindeyim, buna rağmen akşam için yeni bir hikâyem olmadan kahvaltıya oturduğum olmamıştı ancak bu sabah sanki aklım durdu ve ne yapacağımı bilmiyorum. Şuraya uzanıp ölsem daha iyi."

8 İrlanda mitolojisinde tanrı statüsüne sahip üstün varlıklar. (ç.n.)

Kral en sevdiği hikâyecisini çağırdığında rezil olacağım.”

Tam o anda hanımefendi camdan baktı.

“Arazinin sonundaki şu siyah şeyi görüyor musun?” diye sordu.

“Görüyorum,” diye cevap verdi kocası.

Yakınına gittiler ve tahta bacaklı zavallı bir yaşlı adamın zeminde uzandığını gördüler.

“Sen de kimsin güzel dostum?” diye sordu hikâyeci.

“Ah, benim kim olduğumun bir önemi yok. Ben azıcık dinlenmek için oturmuş zavallı, yaşlı, aksak, yıkık, acınası bir adamım.”

“Peki elindeki zar ve kutuyla ne yapıyorsun?”

“Biri gelir de benimle oynar mı diye bekliyorum,” diye cevap verdi yoksul adam.

“Seninle oynaması için mi? Senin gibi yaşlı ve fakir bir adam neyle oynayacak ki?”

“Bu deri kesenin içinde yüz parça altınım var,” dedi yaşlı adam.

“Onunla oynayabilirsin, hem belki böylece akşama anlatacak bir şeylerin olur,” dedi hikâyecinin eşi.

Ortalarına düz bir taş koyup zarları atmaya başladılar.

Gelgelelim çok geçmeden hikâyeci tüm parasını kaybetti.

“Bereketini gör dostum, ne kadar safmışım ki şansımın yaver gideceğini düşündüm!”

“Tekrar oynamak ister misin?” diye sordu yaşlı adam.

“Saçmalama be adam, tüm paramı zaten aldın,” diye cevap verdi hikâyeci.

“At araban, atların ve tazıların yok mu?”

"Ee ne olmuş onlara?"

"Onlar karşılığında tüm parayı koyarım."

"Saçmalıyorsun be adam! İrlanda'daki tüm paraları dahi verseler eşimin eve yürüyerek gelme riskini göze alamam."

"Belki kazanırsın, dedi yaşlı adam.

"Belki kazanamam," dedi hikâyeci.

"Oyna onunla canım," dedi eşi, "Senin için sorun olmayacaksa yürümek benim için dert değil."

"Senin istediğin bir şeyi hiç geri çevirmedim, şimdi de geri çevirmeyeceğim," dedi hikâyeci.

Tekrar oturdu ve bir atışta atlarını, tazılarını ve at arabalarını kaybetti.

"Tekrar oynamak ister misin?" diye sordu yaşlı adam.

"Benimle dalga mı geçiyorsun be adam, verecek neyim kaldı?"

"Eşine karşılık tüm kazandıklarımı ortaya koyarım," dedi yaşlı adam.

Hikâyeci arkasını dönüp gidiyordu ki eşi onu durdurdu.

"Teklifi kabul et, bu üçüncü olacak ve kim bilir belki de şansın döner. Bu sefer kesin kazanacaksın," dedi kadın.

Tekrar oynadılar ve hikâyeci kaybetti. Kaybetmesinin üzerinden çok geçmeden, üzüntüsünün yerini şaşkınlık aldı çünkü eşi gidip yaşlı çirkin adamın yanına oturdu.

"Benden böyle mi ayrılacaksın?" diye sordu hikâyeci.

"Aslında ben kazanmış oluyorum, yaşlı adamı kandırmayacaksın değil mi?" dedi kadın.

"Ortaya koyacak başka bir şeyin var mı?" diye sordu yaşlı adam.

"Olmadığını çok iyi biliyorsun," diye cevap verdi hikâyeci.

“Tümünü ortaya koyuyorum, eşin ve tüm kazandıklarını ma karşılık ortaya kendini koy,” dedi yaşlı adam.

Tekrar oynadılar, hikâyeci tekrar kaybetti.

“Evet! İşte buradayım, benimle ne yapmak istiyorsun?” diye sordu hikâyeci.

“Birazdan öğreneceksin,” dedi yaşlı adam. Bunu dedikten sonra cebinden uzun bir tel ve bir değnek çıkardı.

“Şimdi, söyle bakalım, nasıl bir hayvan olmak istersin; bir geyik mi, bir tilki mi yoksa bir yabantavşanı mı? Şimdilik bir seçim hakkın var, ancak sonra bu hak da elinden gidebilir,” dedi yaşlı adam.

Hikâyeci seçimini yabantavşanından yana kullandı. Yaşlı adam, teli hikâyecinin etrafına dolayıp değnekle vurdu ve işte! Uzun kulaklı, oynak bir yabantavşanı çimlerin üstünde sekip zıplamaya başladı.

Ancak bu da çok uzun sürmedi, çünkü tazıları çağırıp tavşanın üstüne salan kişi karısından başkası değildi. Tavşan kaçtı, köpekler kovaladı. Arazinin etrafını yüksek duvarlar çevreliyordu, böylece ne kadar koşarsa koşsun dışarı çıkamayacaktı; yaşlı adam ve hanımefendi ise onun bir sağa bir sola koşuşunu izliyordu.

Beyhude bir çabayla eşine sığınmaya çalıştı, ancak kadın onu tazıla-

ra doğru tekmeledi. En nihayetinde yaşlı adam tazıları durdurdu ve değneğini tekrar kullandı. Nefes nefese ve kan ter içinde kalmış hikâyeci tekrar karşılarındaydı.

“Eğlenceyi beğendin mi?” diye sordu yaşlı adam.

Hikâyeci eşine bakarak cevap verdi, “Başkaları için eğlence olabilir, ama benim için olmasa da olur.”

Sonra yaşlı adama dönüp “Kim olduğunu, nereden geldiğini ya da benim gibi zavallı biriyle neden uğraştığını sorsam çok mu ileri gitmiş olurum?” diye sordu.

“Ah! Ben küçük tuhaf bir adamım, bir gün yoksul, başka bir gün zenginim. Ancak eğer benim hakkımda ya da alışkanlıklarım hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsan benimle gel. Böylece belki sana, senin tek başına düşünebileceğinden çok daha fazla şey gösteririm,” diye cevap verdi yabancı adam.

Hikâyeci bir iç çekti, “Gitmek ya da kalmak artık benim elimde değil,” dedi.

Yabancı yaşlı adam elini cebine attı ve içinden yakışıklı orta yaşlı bir adam çıkardı, bu adam şunları söyledi:

“Seni cebime koyduğum andan itibaren duydukların ve gördüklerin için, bu hanımefendinin, at arabasının ve atların sorumluluğunu üstlen ve onları istediğimde benim için hazır tut.”

Çok az konuştu ve yok oldu, hikâyeci ise kendini Kızıl Hugh O'Donnell'in kalesinin yakınındaki Foxes' Ford'da buldu. O her şeyi görebiliyordu, ancak onu kimse göremiyordu.

O'Donnell salonundaydı. Eti dolgun, ruhu ise zayıftı.

“Git bak bakalım, kim veya ne gelmiştir,” dedi kapı bekçisine O'Donnell.

Kapı bekçisi gidip baktı, karşısında sıska, yaşlı bir yok-sul adam gördü; kılıcının yarısı kalçasından sarkıyordu, iki ayakkabısı da sırlıslıklam haldeydi, iki kulağının ucu eski şapkasından fırlamıştı, iki omzu da lime lime olmuş dar pe-lerininden fırlamıştı, elinde ise çobanpüskülünden yapılma yeşil bir değnek vardı.

“Tanrı seni korusun, O’Donnell,” dedi sıska yaşlı adam.

“Seni de,” dedi O’Donnell, “Nereden geliyorsun, ne iş yaparsın?”

“Dünyanın en uzak nehrinden geliyorum,

Beyaz kuğuların süzüldüğü derelerden,

Bir gece Islay’deyim, bir gece Man’da,

Bir gece soğuk tepelerin kenarında.

“Anlaşılan iyi bir gezginsin, belki yolda bir şeyler öğren-mişsindir,” dedi O’Donnell.

“Ben bir hokkabazım, eğer bana beş gümüş verirsen sana bir numara gösterebilirim,” dedi sıska yaşlı adam.

“Kabul ediyorum,” dedi O’Donnell. Bunun üzerine sıska yaşlı adam üç küçük kamışı alıp eline koydu.

“Ortakini uçuracağım, diğer ikisini ise bırakacağım,” dedi.

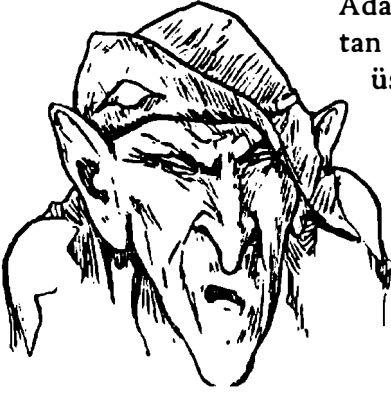
“Yapamazsın,” dedi herkes bir ağızdan.

Ancak sıska yaşlı adam yanlardaki kamışların üstüne parmaklarını koyup üfledi ve ortakini uçurdu.

“Bu güzel bir numara,” dedi O’Donnell, beş parça gümü-şü söylediği gibi verdi.

“O paranın yarısına, aynı numarayı yaparım,” dedi O’Donnell’in adamlarından biri.

“Kabul et O’Donnell.”

Adam, üç kamışı eline koyduktan sonra yanlardaki kamışların üstüne parmaklarını koydu ve üflledi, ancak bir de ne olsa beğenirsiniz? Ortadaki kamışla birlikte adamın eli de uçtu.

“Yaralısın, daha da yaralanacaksın,” dedi O’Donnell.

“Altı gümüş daha verirken senin için başka bir numara daha yaparım O’Donell,” dedi sıska yaşlı adam.

“Kabul, altı gümüş alacaksın.”

“Şu iki kulağımı da görüyorsunuz! Yalnızca birini oynatacağım, diğeri sabit duracak.”

“Onları görmek kolay, gayet büyükler, ancak yalnızca birini oynatman mümkün değil.”

Sıska yaşlı adam elini kulağına götürdü ve kulağını hareket ettirdi.

O’Donell bir kahkaha patlattı ve altı gümüşü söz verdiği gibi ödedi.

“Sen buna numara mı diyorsun,” dedi elsiz adam, “Bunu herkes yapabilir,” derken sağlam elini kulağına götürdü, bir de ne olsa beğenirsiniz? Bu kez de kulağı koptu.

“Yaralısın, daha da yaralanacaksın,” dedi O’Donnell.

“Peki O’Donell, sana gösterdiğim numaralar tuhaftı, ancak aynı paraya daha tuhaf bir numara daha gösterebilirim,” dedi sıska yaşlı adam.

“Kabul, söz veriyorum,” dedi O’Donnell.

Bunun üzerine sıska yaşlı adam kolunun altından bir çanta çıkardı, o çantadan da bir ipek yumağı çıkarıp çözdü ve açık mavi gökyüzüne doğru uçurdu. İpek yumağı, bir merdivene dönüştü. Sonra bir yabantavşanı aldı ve ipeğin üstüne yerleştirdi, bu tavşan yukarı doğru koştu; sonra yine elini atıp kırmızı kulaklı bir tazı çıkardı ve tazı, tavşanın arkasından koşmaya başladı.

“Şimdi, köpeğin arkasından koşup onu takip edecek varmı?” diye sordu sıska yaşlı adam.

“Ben giderim,” dedi O'Donell'in adamlarından biri.

“Çık öyleyse, ancak seni uyarıyorum, eğer tavşanımın ölmesine izin verirsen aşağı inince kelleni alırım,” dedi hokkabaz.

Adam da peşlerinden koştu ve üçü de çok geçmeden gözden kayboldu. Bir süre bakındıktan sonra yaşlı sıska adam, “Sanırım tazı, tavşanı yiyor; arkadaşımız ise uykuya daldı,” dedi.

Bunu dedikten sonra ipliği geri çekmeye başladı; adam uyur bir halde, kırmızı kulaklı tazı ise ağzında tavşanın son lokmalarıyla aşağı geldi.

Bunun üzerine kılıcının ucuyla adama bir darbe indirdi ve kellesini aldı. Tazıya da aynısını yaptı, artık bir işine yaramayacaktı.

“Memnun olmaktan çok kızgınım,” dedi O'Donell, “Huzurumda bir tazı ve bir adam öldürülmemeliydi.”

“Her ikisi için beş gümüş verirseniz onları eski haline çevirebilirim,” dedi hokkabaz.

“Kabul,” dedi O'Donell.

Beş gümüş, bir beş gümüş daha ödendi ve işte! Adamın ve tazının kafası yerli yerindeydi. Ancak resmen kıyamet gününü yaşadıkları için, tazı bir daha hiçbir tavşanın peşin-

den koşmadı, adam da uyanık kalmaya dikkat etti.

Bundan sonra sıska yaşlı adam ortadan kayboldu, oradaki kimse ise yaşlı adamın havaya doğru mu uçtuğunu yoksa yerin içine mi girdiğini bilemedi.

Dalgaların birbiri üstüne binmesi gibi yol aldı,

Kasırgayı takip eden bir hortum gibi,

Soğuk bir esinti gibi,

Çok çabuk, çok derli toplu, çok mutlu,

Ve çok gururlu.

Ve hiç durmadı,

Gelene kadar,

Leinster'ın kralının huzuruna.

Mutlu bir şekilde hafifçe sekti,

Kulenin tepesinden,

Şehrine ve huzuruna,

Leinster kralının.

Leinster kralının eti dolgun, ruhu ise zayıftı. Bir hikâye dinlemek istiyordu, ancak sağa sola adam yollasa da hikâyecisinden hiçbir haber alamadı.

"Kapıya bak," dedi kapı bekçisine, "Bak bakalım gelen kişi hikâyecim hakkında bir şeyler biliyor mu."

Kapı bekçisi gidip baktı, karşısında sıska, yaşlı bir yoksul adam gördü; kılıcının yarısı kalçasından sarkıyordu, iki ayakkabısı da sırsıslık haldeydi, iki kulağının ucu eski şapkasından fırlamıştı, iki omzu da lime lime olmuş dar perlerinden fırlamıştı, elinde ise çobanpüskülünden yapılma yeşil bir değnek vardı.

"Ne yaparsın?" dedi kapı bekçisi.

“Çalarım,” dedi sıska yaşlı adam.

Bu arada yaşlı adam, “Hiç korkma, sen onları görebilirsin, ancak onlar seni göremez,” diye fısıldadı hikâyeciyeye.

Bu sırada bir harpçinin kapıda olduğunu duyan kral içeri gelmesini emretti.

“İrlanda’nın her bir yanındaki en iyi harpçılar bendedir,” dedi ve çalmalarını söyledi kral. Harpçılar çaldı, onlar çaldıkça sıska yaşlı adam dinledi.

“Beğendin mi?” diye sordu kral, sıska yaşlı adama.

“Yüce kralım, bir kedinin bir çanak et suyu için miyavladığını, alacakaranlıkta ciyak ciyak öten böcekleri ya da cırtlak sesli yaşlı bir kadının başınızın etini yerkenki sesini hiç duydunuz mu?”

“Sık sık,” dedi kral.

“İşte onlar bile benim için daha melodik; o iğrenç sesleri, bu harpçilerin çaldığı en tatlı melodiye tercih ederim.”

Harpçılar bunu duyunca kılıçlarını çekip üzerine atıldılar, ancak ona saldıracakları yerde darbeleri birbirlerine vurmaya başladı ve çok geçmeden her biri yanındakinin kafatasını parçalıyor, karşılığında da kendi kafatası parçalanıyordu.

Kral, bunu görünce harpçilerin kendi çaldıklarını beğenmediklerini, bu yüzden kötü çalanları öldürmek istediğini düşündü.

“Bunu başlatan adamı asın,” dedi; “Ayrıca hikâye anlatmayacaksanız bırakın da kafamı dinleyeyim.”

Askerler gelip yaşlı sıska adamı yakaladılar ve darağacına götürüp yüksek bir kara parçasında astılar. Sonra salona geri döndüler, ancak bir de ne görsünler? Biraz önce astıkları yaşlı adam, bir oturağa oturmuş, kulplu bir sürahidan

bira içiyor.

“Burada ne arıyorsun, biraz önce seni asmadık mı? Buraya nasıl geldin?” diye bağırdı askerlerin lideri.

“Beni mi astınız?”

“Ya kimi olacak?” dedi askerler.

“İpi boğazıma geçirecek olursan o elin kırılırdı; beni astığını nasıl söylersin?”

Bunun üzerine askerler darağacına geri döndüler, astıkları kişi kralın en sevdiği kardeşiydi.

Koşa koşa gidip uyuyan kralı uyandırdılar.

“Lütfen majesteleri, bir dinleyin, o başıboş gezen serse-riyi astık ancak sağlıklı bir şekilde geri dönmüş.”

“Tekrar asın,” dedi kral ve uyumaya devam etti.

Söyleneni yaptılar, ancak bu sefer de yaşlı sıska adam yerine kralın harpçılarının şefini asılı buldular.

Askerlerin liderinin kafası çok karışmıştı.

“Beni üçüncü kez asmak istiyor musunuz gerçekten?” diye sordu yaşlı sıska adam.

“Nereye istersen git, ayrıca çabuk ol, başımıza yeterince bela açtın zaten, dedi lider.

“Şimdi mantıklı konuşmaya başladınız, ayrıca bir yabanciyı sırf müziğinizi beğenmedi diye asmaya çalışmaktan vazgeçtiğiniz için, darağacına giderseniz arkadaşlarınızın sapa sağlam olduğunu ve çimlerde oturduğunu göreceksiniz.”

Bu sözleri söyledikten sonra kayboldu, hikâyeci ise kendini yaşlı adamla tanıştıkları noktada buldu; eşi, atları ve at arabası da oradaydı.

“Şimdi, artık sana eziyet etmeyeceğim. İşte at arabası, atların, paran ve eşin. Hepsi tekrar senindir,” dedi sıska yaşlı adam.

“At arabam, atlarım ve tazılarımı için teşekkürler, ancak eşim ve paramı istemiyorum,” dedi hikâyeci.

“Hayır, ikisini de istemiyorum, eşine gelince yaptıkları için kötü düşünme, elinde olmadan yaptı.”

“Elinde olmadan mı yaptı? Beni, kendi tazılarımın ağzına doğru tekmeledi! Beni, tanımadığı yaşlı bir adamın hatırı için ortada bıraktı!”

“Sandığın kadar yoksul da değilim, yaşlı da. Ben Aengus⁹, Leinster kralı konusunda bana çok iyiliğin dokundu. Bu sabah sihrim sayesinde zor bir durumda olduğumu anladım ve seni bu durumdan kurtarmak için geldim. Eşine gelince, senin vücudunu değiştiren gücüm onun da zihnini değiştirdi. İki eşin yapması gerektiği gibi, unutulmuş ve affedin; ayrıca Leinster kralı için artık bir hikâye var,” dedi ve kayboldu.

Artık krala anlatabilecek bir hikâyesi olduğu doğrudu. Krala, en başından en sonuna kadar hepsini gerçekten yaşadığını söyledi, bunu duyan kral o kadar uzun bir süre boyunca o kadar çok güldü ki hiç uyuyamadı. Hikâyeciye yeni hikâyeler konusunu dert etmemesini söyledi; yaşadığı süre boyunca da yaşlı sıksa adamın hikâyesini tekrar tekrar dinleyip yeni baştan güldü.

9 Tuatha De Danann üyesi; aşk, gençlik ve ilham tanrısı. (ç.n.)

denizkızı

Bir zamanlar yaşlı ve yoksul bir balıkçı yaşırdı; bu balıkçı, yıllardan birinde çok balık tutamamaya başladı. Günlerden bir gün balık tutarken teknesinin yanında genç bir denizkızı su yüzeyine çıktı ve "Çok balık yakalayabiliyor musun?" diye sordu. Yaşlı adam "Maalesef hayır," diye cevap verdi. "Eğer sana bir sürü balık göndersem bana ödül olarak ne verebilirsin?" diye sordu denizkızı. "Ah! Verebilecek çok bir şeyim yok ki," dedi balıkçı. "İlk oğlunu bana verir misin?" diye sordu denizkızı. "Eğer bir oğlum olsaydı verirdim," dedi balıkçı. "Öyleyse eve git, doğacak oğlun yirmi yaşına basınca beni hatırla; bu konuşmadan sonra çok fazla balık yakalamaya başlayacaksın." Her şey denizkızının dediği gibi oldu, balıkçı bir dolu balık yakalamaya başladı; ancak yirmi yılın sonu yaklaşırken yaşlı adam daha üzgün ve kederli hissetmeye başladı, her geçen günü sayıyordu.

Ne gündüz ne gece rahat edebildi. Bir gün oğlu babasına "Canını sıkın biri mi var?" dedi. Yaşlı adam ise "Birisi var, ancak bu seninle veya başka biriyle alakalı değil," dedi. Bunun üzerine genç, "Ne olduğunu bilmeliyim," dedi. Babası da ona denizkızıyla olan karşılaşmasını ve verdiği sözü anlattı. "Bunun için canını sıkma, senin isteğine karşı gelmeyeceğim," dedi. "Gitmemelisin, bir daha hiç balık tutamasam bile gitmemelisin oğlum," dedi balıkçı. "Eğer denizkızına gitmemi istemiyorsan demirciye gidip bana muhteşem bir kılıç yapmasını söyle, böylece kendi talihimi aramak için yola çıkabilirim," dedi oğul.

Babası demirciye gitti, demirci de genç için güçlü bir kılıç dövdü. Babası kılıcı alıp eve döndü. Genç, kılıcı eline alıp iki üç kere savurdu, ancak kılıç tuzla buz oldu. Genç,

babasına dönüp tekrar demirciye gitmesini ve bu kez iki kat daha ağır bir başka kılıç yaptırmasını söyledi; babası söyle-neni yaptı ancak kılıç bu sefer de ikiye bölündü. Bunun üze-rine yaşlı adam tekrar demirciye gitti, demirci bu kez daha önce yaptıklarına hiç benzemeyen kusursuz bir kılıç yaptı. "Bu kılıç artık sizindir, ancak kılıcı kullanan eller hünerli olmalı," dedi demirci. Yaşlı adam, kılıcı oğluna götürdü; oğlu kılıcı birkaç kez savurdu. "Bu işimi görür, artık yola çıkma-lıyım," dedi genç.

Ertesi sabah, babasına ait olan siyah atın üzerine bir se-mer koyup yola koyuldu. Biraz gittikten sonra yol kenarında bir koyunun ölüsüne rastladı. Aynı yerde büyük siyah bir köpek, bir doğan ve bir susamuru vardı; bu üçü koyun için dalaşıyorlardı. Bu yüzden onu görünce payı onun yapmasını istediler. Atından inip koyun etini üçüne paylaştırdı. Üç pay köpeğe, iki pay susamuruna, bir pay da doğana verdi. "Bunu yaptığın için, ne zaman hızlı ayaklara ya da keskin bir dişe ihtiyacın olsa senin yardımına koşacağımı bil," dedi köpek. "Ne zaman ayakların suda seni hayalkırıklığına uğratsa se-nin yardımına koşacağımı bil," dedi susamuru. "Eğer zorluk gelir de bir kanadın çevikliğine ya da pençelerimin kanca-sına ihtiyacın olursa senin yardımına koşacağımı bil," dedi doğan.

Sonra tekrar yola çıkıp bir kralın evine gelene kadar ilerledi, orada bir sürüyü gütme görevini üstlendi; alacağı yevmiye ise büyükbaşların sütüne bağlıydı. Büyükbaşlar-la birlikte oradan ayrıldı, ancak otlak bomboştı. Akşama büyükbaşları geri getirdi ve hayvanlar fazla süt veremediler, çünkü otlak bomboştı, dolayısıyla o geceki yiyecek ve içeceği de öyle oldu.

Ertesi gün hayvanlarla birlikte daha uzağa gitti, nihaye-tinde çimlerle dolu bir yere geldi. O kadar yeşil bir vadiydi ki daha önce böyle bir yer görmemişti.

Ancak tam hayvanları geri eve sürecekti ki elinde kılıç olan kocaman bir devin geldiğini gördü. "HAĞHHH!!!" diye kükredi dev. "Bu hayvanlar artık benim, çünkü benim toprağımın üstündeler, sen ise ölü bir adamsın," diye ekledi sonra. "Ben olsam böyle konuşmazdım, ne olacağı bilinmez, çünkü söylemek yapmaktan daha kolaydır," dedi genç çoban.

Bunu söyledikten sonra işi kökünden halledecek kılıcını çekip devin yanına gitti. Bir saniye sonra devin kafası yerdeydi, genç de kılıcını kınına geri soktu. Siyah atının üzerine atlayıp devin evini bulmak için arayışa başladı. Evi bulup içeri girdi. İçerisi bol miktarda parayla doluydu, dolapta altın ve gümüş işlemleri olan türlü türlü kıyafetler vardı ve her şey bir diğerinden daha güzeldi. Karanlık çökerken kralın evine geri döndü, ancak devin evinden hiçbir şey almadı. O gece hayvanlar bol süt verdi. Dolayısıyla ona verilen yiyecek ve içecek de boldu; kral ise böyle bir çoban bulduğu için oldukça memnun görünüyordu. Bu durum bir süre böyle devam etti, ancak nihayetinde vadideki çimler tükenmeye başladı ve artık hayvanların otlaması için yetersiz kalır oldu.

Bu yüzden devin arazisinde biraz daha ilerlemeye karar verdi ve karşısında çimlerle dolu kocaman bir bahçe gördü. Geri dönüp hayvanları aldı ve onları bu bahçede otlatmaya başladı.

Bahçeye gelmelerinin üstünden çok zaman geçmemişti ki kocaman vahşi bir dev tüm öfkesi ve çılgınlığıyla geldi. "HAAAAAAAAAAĞ! Susuzluğumu senin kanını içerek dindireceğim!" dedi dev. "Bunu bilemezsin, söylemek yapmaktan daha kolaydır," dedi çoban. Birbirlerine giriştiler. Kılıçlar çarpışıyordu. Sona doğru gelirken dev, çobana karşı üstünlük sağlayacakmış gibi oldu. Tam o sırada çoban, köpeği çağırdı; hızla atılan köpek, devi boynundan yakaladı, çoban ise ani bir darbeyle devin kafasını uçurdu.

Yorgun argın eve döndü, bu kez kralın hayvanlarının süt

vermemesi bir mucize olurdu. Tüm aile, böyle bir çoban buldukları için memnun olmuştu.

Çoban, ertesi gün kaleye gidiyordu. Kapıya vardığında hafif yalaka bir yaşlı kadın, kapının önünde onunla tanıştı. "Size selam olsun ve şans sizinle olsun ey balıkçının oğlu, sizi gördüğüme çok memnun oldum. Bu krallığın da onur kaynağısınız, çünkü sizin gibi şan ve şöhret sahibi biri bu küçük fakirhaneye geliyor; lütfen önden girin ve burayı onurlandırın, hadi içeri geçin ve bir nefeslenin."

"Önce sen gir yaşlı kadın; dışarıda pohpohlanmayı sevmiyorum, ne anlatacaksan içeride anlat." Yaşlı kadın içeri girdi, sırtını gence döndüğü an genç kılıcını çekip boynuna vurdu, ancak kılıç elinden kaydı. Yaşlı kadın ise iki eliyle kopan kafasını yakalayıp sanki hiçbir şey olmamış gibi boynuna geri yerleştirdi. Köpek, yaşlı kadının üzerine atıldı; ancak yaşlı kadın, sihirli bir güzle asil köpeğe vurdu ve köpek yere yığıldı. Fakat bir süre direndikten sonra çoban sihirli güzü ele geçirmeyi başladı ve tek bir vuruşta, göz açıp kapayıncaya kadar yaşlı kadının kafasını uçurdu. Biraz ilerledi ve bir de ne görsün! Tüm yağma malı karşısındaydı, yaşlı kadının kalesi altın ve gümüşle doluydu, her şey bir diğerinden daha değerliydi. Bunun ardından kralın evine geri döndü, kral ve ailesi yine neşeyle doldu.

Bir süre bu şekilde çobanlık yapmaya devam etti; ancak bir gece eve döndüğünde hizmetçilerden "Selamlar," ve "İyi şanslar," gibi şeyleri duymak yerine, herkesin ağlayıp yas tuttuğunu gördü.

Tüm bu yasın ve ağlamaların sebebini sordu. Hizmetçi, "Gölde yaşayan üç başlı kocaman bir canavar var, her yıl gelip birini götürür, bu sene kralın kızını götürmeye karar verdi; kız, yarın günün ortasında suyun ileri ucundaki Göl Canavarı'nın olduğu yere gidecek, ancak orada onu kurtaracak mühim bir taliplisi bekliyor olacak," dedi.

“O talipli kimdir?” diye sordu çoban. “Ah, o mühim bir ordu komutanı, canavarı öldürüp kralın kızıyla evlenecek çünkü kral, kızını kurtaran kişiyle evlendireceğini söyledi,” dedi hizmetçi.

Ertesi gün, zaman yaklaşıncı kralın kızı ve orduların kahramanı komutan, canavarla karşılaşmaya gittiler; gölün ileri ucundaki siyah kayalıklara vardılar. Oraya gelmelerinin üzerinden çok zaman geçmemişti ki canavar gölün ortasından harekete geçti; ancak bu üç başlı korkunç canavarı gören ordu komutanı korkup sıvıştı ve saklandı. Kralın kızı ise korku içinde titriyordu, onu koruyacak kimse kalmamıştı. Birden, siyah at süren kuvvetli, yakışıklı bir gencin bulunduğu yere doğru geldiğini gördü. Muhteşem bir şekilde kuşanmıştı ve her tarafı zırhla kaplıydı, arkasında ise siyah köpeği vardı. “Yüzünde bir hüznün var, burada ne yapıyorsun?” dedi genç.

“Ah! Bunun bir önemi yok, zaten ne olursa olsun, burada fazla kalmayacağım.”

“Ben olsam böyle söylemezdim,” dedi genç.

“Biraz önce senin gibi bir adam korkup kaçtı,” dedi kız.

“O adam savaşlara göğüs germiş bir asker,” dedi genç. Bunu dedikten sonra kılıcı ve köpeğiyle birlikte canavarın olduğu yere gitti. Canavarla aralarındaki sular sıçramaya ve fışkırmaya başladı! Köpek elinden geleni yapıyordu, kralın kızı ise canavarın sesinin korkunçluğundan dolayı felç olmuş gibiydi. Bir biri üstte çıkıyordu, bir diğeri. Ancak en sonunda genç, canavarın başlarından birini kopardı. Bu esnada canavar öyle bir kükredi ki, kayalıklardan ve topraktan gelen yankı adeta bu tiz çığlığa cevap verdi ve göl baştan sona bir girdaba dönüştü. Sonra çok geçmeden canavar, bu girdabın içinde gözden kayboldu.

“İyi şanslar, gittiğin her yerde zafer seninle olsun!” dedi kralın kızı gence. “Bu gecelik güvendeyim, ancak canavar iki başı da kopana kadar tekrar tekrar gelecek.” Genç, canavarın kafasını aldı ve içinden bir düğüm geçirip kıza yarın bu başı yanında getirmesini söyledi. Kız da ona altın bir yüzük verdi ve canavarın başını omzuna alıp eve dönmek için yola koyuldu, genç de ineklerle ilgilenmek için oradan ayrıldı. Kız çok fazla uzaklaşmamıştı ki ordu komutanı kızı gördü ve ona, “Eğer canavarın başını koparanın ben olduğumu söylemezsen seni öldürürüm,” dedi. “Ah! Peki, öyle söyleyeğim, canavarın kafasını senden başka kim koparmış olabilir ki!” diye cevap verdi kız. Kralın evine vardılar, canavarın başı komutanın omzundaydı. Kızın sapa sağlam eve döndüğünü görenler mutluluktan havaya uçtu. Ayrıca komutanın omzundaki canavar başını ve komutanın kanla kaplı ellerini görenleri bir neşe kapladı. Ertesi gün tekrar yola koyuldular; herkes, bu kahraman komutanın kralın kızını kurtaracağına emindi.

Aynı yere vardılar, çok geçmemişti ki korkunç Göl Canavarı suyun ortasından hareketlendi ve kahraman, tıpkı önceki gün yaptığı gibi sıvıştı; ancak yine çok geçmeden siyah atlı adam geldi, bu kez başka bir kıyafet giyyordu. Yine de kız onu uzaktan tanıdı. “Seni gördüğüme ne kadar mutlu oldum anlatamam,” dedi kız, “O sağlam kılıcını tıpkı dün kullandığın gibi bugün de kullanacağını umuyorum. Gel ve nefeslen.” Ancak çok geçmeden canavarın hızla geldiğini gördüler.

Bir hızla canavarı karşılamaya gitti; sular yine fıskırma-ya, sıçramaya ve köpürmeye başladı, tam bir keşmekeşti, bu esnada canavar kükrüyordu. Uzun bir süre böyle çarpıştılar, ancak tam karanlık çöküyordu ki genç, canavarın başlarından birini daha kopardı. İçinden bir düğüm geçirip kıza verdi. Kız, bu kez gence küpelerinden birini verdi, küpeleri alan genç siyah atının üstüne atlayıp sürüsüne geri döndü. Kralın

kızı, canavarın kellesiyle birlikte eve döndü. Komutan, kızın önüne çıkıp canavarın kellesini ondan aldı; ayrıca yine, canavarın kellesini alan kişinin kendisi olduğunu söylemesi gerektiğini kıza hatırlattı. "Canavarın kafasını senden başka kim koparmış olabilir ki?" dedi kız. Önceki gün ve bugün kesilen kafalarla kralın evine ulaştılar. Döndükleri görülünce büyük bir sevinç yaşandı.

Ertesi gün aynı vakitte ikisi tekrar yola koyuldu. Komutan, her zaman yaptığı gibi saklandı. Kralın kızı göl kenarına doğru ilerledi. Siyah atlı kahraman geldi. Canavar, önceki günlerde gözü dönmüş bir şekilde kükrüyordu evet, ancak bu sefer bambaşkaydı. Buna rağmen genç, canavarın kalan son kellesini de aldı, içinden düğümü geçirip kıza verdi. Kız da diğer küpesini gence verdi ve canavarın başlarıyla eve döndü. Kralın evine vardıklarında herkes gülücükler saçıyordu, ertesi gün kralın kızı ve komutanın evleneceği duyuruldu. Ertesi gün düğün yapılırken herkes papazın gelmesini bekliyordu. Ancak papaz geldiğinde, kızın düğümleri çözebilecek tek kişiyle evleneceği söylendi. "Bu düğümleri kellelere bağlayan adamdan başka kim çözebilir ki?" dedi kral.

Komutan düğümleri çözmeyi denedi, ancak gevşetemedi bile. Çok geçmeden, kelleleri o düğümlerden kurtarmayı denemeyen tek bir kişi bile kalmamıştı, ancak kimse çözmeyi başaramamıştı. Kral, çevrede düğümleri çözmeyi denemeyen biri olup olmadığını sordu. Etraftakiler de çobanın henüz denemediğini söylediler. Çobana haber iletildi, çok geçmeden geldi ve ipleri çözüp sağa sola fırlattı. "Lütfen biraz durun, canavarın kellelerini uçuran adama yüzüğümü ve iki küpemi vermiştim," dedi kralın kızı. Bunun üzerine çoban elini cebine attı, yüzüğü ve küpeleri çıkarıp gösterdi. "Beni kurtaran kişi sensin," dedi kralın kızı. Kral ise kızı ile evlenecek kişinin bir çoban olmasından pek memnun olmamıştı, daha düzgün bir kıyafet giymesini emretti; bu sırada kızı, araya girip genç adamın kaledeki herkesten daha güzel

kıyafetlere sahip olduğunu söyledi. Söylediklerinin doğru olduğuna herkes şahit oldu; çoban, öldürdüğü devin altın elbisesini giyip geldi ve aynı gün düğün gerçekleşti.

Artık evlilerdi ve her şey güzel gidiyordu. Fakat bir gün, ki bu babasının denizkızına söz verdiği günün yıldönümüydü, suyun kenarında dolanıyorlardı ancak bir de ne olsa beğenirsiniz? Tam o anda denizkızı ortaya çıktı ve genci alıp sulara doğru götürdü, hem de sormadan ve hiçbir şey söylemeden. Kralın kızı ise evlendiği adam için yas tutuyor, ağlıyor ve kederleniyordu; gözleri hep sulardaydı. Bir gün bir kâhin gelip kralın kızına, eşinin başına gelen olayın sebebini anlattı. Sonra da onu kurtarmak için yapması gereken şeyi söyledi, kız da öyle yaptı.

Harpını alıp deniz kenarına gitti, oturup çalmaya başladı; denizkızları, müziği diğer tüm canlılardan daha fazla sevdikleri için denizkızı çok geçmeden geldi ve müziği dinlemeye başladı. Fakat adamın eşi, denizkızını görünce durdu. Denizkızı, "Devam et!" dedi, prenses ise "Eşimi tekrar görene kadar çalmam," diye cevap verdi. Böylece denizkızı, adamın kafasını suyun üzerine çıkardı. Bunu gören prenses tekrar çalmaya başladı, sonra tekrar durup eşini beline kadar su üzerine çıkarmasını söyledi. Tekrar çaldı ve tekrar durdu; bu kez denizkızı, adamın tamamını sudan çıkardı, bunun üzerine adam hemen doğanı çağırdı ve bir olup kıyıda uzaklaştılar. Fakat denizkızı, bu sefer de prensesi kaçırdı.

O gece şehirdeki her bir insan üzgündü. Prensese eşini de üzgündü, yas tutuyordu ve ağlıyordu; gece gündüz su kenarını arşınılıyordu. Yaşlı kâhin, bu kez de adamın yanına gitti. Adama, denizkızını öldürmenin tek bir yolu olduğunu söyledi: "Suyun ortasındaki adada çabuk adımları ve uzun bacaklarıyla ün salmış beyaz ayaklı bir dişi geyik var, bu geyik yakalansa bile içinden bir karga çıkacak, bu kargayı da yakalarsanız karganın içinden de bir alabalık çıkacak, o alabalığın ağzında bir yumurta olacak, bu yumurtanın içinde

ise denizkızının ruhunu bulacaksın, işte denizkızını öldürmenin tek yolu o yumurtayı kırmak.”

Ancak o adaya gitmenin hiçbir yolu yoktu, çünkü denizkızı suyun üzerinden oraya giden her tekneyi ve salı batırıyordu. Siyah atıyla doğrudan adaya doğru zıplamayı düşündü, böyle de yaptı. Siyah at adaya ulaşan dar geçitten atladı. Adam dişi geyiği gördü ve arkasından siyah köpeği saldı, ancak onlar adanın bir ucundayken dişi geyik öbür ucuna kaçıyordu. “Ah! Keşke şimdi zamanında koyunu pay ettiğim siyah köpek burada olsaydı!” dedi adam. Bunu der demez köpek yanında belirdi ve dişi geyiğin peşinden gitti, çok geçmeden onu yakaladılar. Fakat dişi geyik, yakalanır yakalanmaz, geride bir karga bıraktı. “Keşke keskin gözlü ve çabuk kanatlı gri doğan burada olsaydı!” dedi adam. Sözü-nü bitirir bitirmez doğan geldi ve kargayı yeryüzüne indirdi, fakat karga suya düşünce içinden bir alabalık fırladı. “Ah! Keşke şimdi susamuru burada olsaydı!” dedi adam. Sözü-nü bitirir bitirmez susamuru yanında belirdi, suya doğru zıpladı ve gölün içinden alabalığı çıkardı; çok geçmeden alabalığın ağzında bir yumurta belirdi. Bunun üzerine adam koşup ayağını yumurtanın üzerine koydu. Tam o sırada denizkızı göründü ve “Yumurtayı kırmazsan dileğini kavuşursun,” dedi. “Eşimi geri ver!” dedi adam. Göz açıp kapayınca kadar bir süre geçmemişti ki eşi yanında belirdi. Adam, eşinin elini avuçlarının içine alınca ayağıyla yumurtayı ezdi ve denizkızını öldürdü.

knockmany efsanesi

İrlandalı Herkül olarak tanınan muhteşem ve şanlı Fin M'Coul'u duymayan kaç İrlandalı adam, kadın veya çocuk vardır ki? Cape Clear Adası'ndan Devler Kaldırımı'na kadar, Devler Kaldırımı'ndan da Cape Clear Adası'na kadar onun namını duymayan bir kişi bile yoktur. Ha bu arada, Devler Kaldırımı demişken hikâyemize hemen başlayalım. Neyse, bir zamanlar Fin ve adamları Devler Kaldırımı'nda çalışıyorlardı, amaçları İskoçya'ya uzanan bir köprü inşa etmekte. Tam da bu sırada, eşi Oonagh'a çok düşkün olan Fin eve dönüp zavallı eşinin nasıl olduğunu görmek istedi. Bu yüzden, bir köknar ağacını kökünden söktü, köklerini ve dallarını kesip onu bir bastona çevirdi ve Oonagh'a ulaşmak için yola koyuldu.

O sırada Oonagh ve Fin'in evi, Knockmany Tepesi'nin zirvesindeydi ki bu zirve Fin'in öz kuzeninin yaşadığı yarı tepe, yarı dağ olan Cullamore'un hemen karşısında yükseliyordu.

O zamanlarda başka devler de yaşırdı, bunlardan biri Cucullin'di; kimileri onun İrlandalı, kimileri de İskoçyalı olduğunu söylerdi, ancak ne olursa olsun agresif olduğu kesindi. O zamanlarda yaşayan hiçbir dev onun karşısında duramıyordu, o kadar güçlüydü ki çok kızgın olduğunda yere vurduğu bir darbeye bölgeyi sallardı. Namı ve şanı her yana yayılmıştı, insan şeklindeki hiçbir şeyin kavgada ona karşı bir şansı olmadığı söylenirdi. Hatta kavga edeceği düşmanlarına göstermek için, bir zamanlar yumruğunun darbesiyle bir yıldırımı yassılaştırıp cebine koydu. Şüphesiz İrlanda'da yaşayan tüm devleri zamanında bir güzel dövdü, ancak Fin M'Coul hariç; ayrıca yakalarsa ona da aynı acıyı tattırana

kadar gece gündüz, yaz kış rahat etmeyeceğine dair yemin etti. Uzun lafın kısası, anlatırken hiçbir imada bulunmadan şunu söyleyeyim: Cucullin'in kendisiyle dövüşmek için Devler Kaldırımı'na geleceğini duyan Fin birden, yokluğunda yalnız ve müşkül bir hayat süren zavallı eşine karşı sıcak bir özlem duymaya başladı. Bu yüzden, daha önce de dediğim gibi, köknarı söküp koskoca ağacı bir bastona çevirdi ve biricik Oonagh'ını görmek için Knockmany'nin zirvesine doğru yol almaya başladı.

Doğrusunu isterseniz Fin'in oturmak için bu kadar rüzgârlı bir yer seçmesinin sebebi, insanlar arasında merak konusuydu, hatta gidip ona bunun nedenini bile sordular.

"Bay M'Coul, bize söyler misiniz, evinizi kurmak için neden gece gündüz, yaz kış rüzgârın eksik olmadığı Knockmany Zirvesi'ni seçtiniz? Geceleri yatarken ya da tuvalete giderken bile şapka takmak zorunda kalıyorsunuz, ayrıca oradan başka hiçbir yere su taşımak bu kadar zor değil."

"Neden ki?" diye sordu Fin, "Bir kule kadar uzun boylu olduğum andan itibaren yüksek manzaraları sever oldum, söyleyin bana komşular, geniş bir manzara için Knockmany'nin tepesinden daha iyi bir yer var mı? Suya gelince, onun için bir pompa inşa ediyorum ve Devler Kaldırımı'ndaki işimiz bittiği an sıra onu bitirmeye gelecek."

Aslında Fin'in mantığı ve içinde bulunduğu durumun gerçek doğası şuydu: Evini Knockmany'nin tepesine kurdu, çünkü böylece Cucullin kendisi için geldiğinde onu görebilecekti. Söyleyebileceğimiz tek şey, bu aramızda kalsın, eğer dışarıyı gözleyebileceği bir yer istediye (ki istedi); Slieve Croob, Slieve Donard ya da kuzeninin yaşadığı Cullamore'dan sonra, güzel ve verimli Ulster bölgesindeki en iyi seçenek orasıydı.

"Tanrıburadaki herkesi korusun!" dedi Fin gülümseyerek, sonra da alnı açık bir şekilde evinin kapısına doğru yol aldı.

“Amanın Fin, canım benim, sevimli zorbam evine ve Oonagh’ına hoş geldin.” Bu cümleyi bir sille takip etti, bu öyle bir silleydi ki tepenin eteklerindeki göl sularının (tabii ki nezaket ve sempati sayesinde) dalgalanmasına neden oldu.

Fin, eşi Oonagh’la birkaç mutlu gün geçirdi. Cucullin’le olan durumu düşünüldüğünde kendini rahat bile hissediyordu. Ancak bu durum, onun içinde öyle büyüdü ki eşi Fin’in aklında bir şeyler döndüğünü ve yalnızca kendisine sakladığını fark etti. Bir kadını yalnız bırakın, bu süre içinde istediği an, ya araştırarak ya da tatlı dil dökerek eşinin ağzındaki baklayı çıkartır. Fin ve Oonagh, bu durumun bir kanıtıydı.

“Cucullin, canımı sıkın şey o. Herif kızıp vurmaya başlayınca seni hatta tüm bölgeyi sarsmaya başlıyor; ayrıca bir yıldırım durdurabildiğini de herkes biliyor, çünkü ne zaman inanmayan biri çıksa yıldırım cebinden çıkarıp ona gösteriyor.”

Konuşurken başparmağını ağzına aldı, ne zaman bir kehanette bulunmak ya da yokluğunda ne olduğunu bilmek istese bunu yapardı; eşi ise bu kez neden yaptığını sordu.

“O geliyor,” dedi Fin, “Dungannon’un aşağısında olduğunu gördüm.”

“Tanrı aşkına! Kim geliyor hayatım? Tanrı’ya şükürler olsun!”

“O şerefsiz Cucullin,” diye cevapladı Fin, “Ne yapacağımı da bilmiyorum. Kaçarsam iki paralık olacağım, ayrıca başparmağım bana er ya da geç onunla karşılaşmak zorunda olduğumu söylüyor.”

“Ne zaman burada olacak?” diye sordu kadın.

“Yarın, yaklaşık saat ikiye doğru,” diye hafif sızlanarak cevapladı Fin.

“Olsun zorbam benim, hemen keyfin kaçmasın,” dedi

Oonagh, "Bana güven, senin kehanet veren parmağından da yardım alarak seni bu durumun içinden çıkarabilirim."

Böylece kadın, tepenin üzerinde bir ateş yakarak büyük bir duman oluşturdu, sonra parmağını ağzına koyup üç kere ılık çaldı; bu sayede Cucullin, Cullamore'a davet edildiğini anladı çünkü bu çok eskiden İrlandalıların gezginlere ve yabancılara gönderdiği bir sinyaldi. Bu sinyal hoş karşılanacaklarını ve ortadaki her şeyden bir pay alabileceklerini belirtiyordu.

Bu esnada Fin'in morali çok bozuktu, ne yapacağını ya da nasıl davranacağını bilmiyordu. Cucullin, belalı bir insandı, ayrıca daha önce söylenen âdeta bir krep gibi düzleştirilmiş yıldırım düşüncesi Fin'in yüreğine oturuyordu. Her ne kadar güçlü ve cesur da olsa isteyince ülkede depremle oluşturabilen ya da yıldırımları kreplere çeviren bir adama karşı ne kadar şansı olabilirdi ki? Fin ona nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Sağdan mı, soldan mı, arkadan mı, yoksa önden mi yaklaşmalıydı, hiçbir tahmin yürütemiyordu.

"Oonagh," dedi, "Benim için hiçbir şey yapamaz mısın? Tüm o parlak fikirlerin nerede? Gözlerinin önünde derisi yüzülen bir tavşan mı olacağım? Adım tüm kabilemin gözünde beş paralık mı olacak? Bir de onların en iyisi güya benim. Bir yıldırımımı cebinde krep halinde taşıyan ve depremle yaratan bu koca dağ-adamla nasıl dövüşeceğim?"

"Sakin ol Fin," diye cevap verdi Oonagh, "Gerçekten senden utanmaya başladım. Sen bu işe karışma tamam mı? Kreplerden bahsetmişken, belki biz ona, onun getireceği krepten çok daha iyisini veririz. Eğer ona bugüne kadar gördüğü en kurnaz sofrayı kurmazsam bir daha Oonagh'a güvenme. Sen onu bana bırak ve sana söylediğimi yap."

Bu cümleler Fin'i çok rahatlattı, çünkü eşine karşı muheşem bir güveni vardı; ne de olsa zamanında başını beladan çok kurtarmıştı. Oonagh, farklı renklerde dokuz yün iplik

çıkardı, ne zaman üstleneceği önemli bir şeyi başarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışsa bunu yapardı. Sonra onları üç tabağa üç renk olmak üzere dizdi; birini sağ koluna, birini kalbine denk gelecek şekilde vücudunun etrafına, diğerini de sağ ayak bileğine bağladı. Böylece üstlendiği şeyden vazgeçmeyeceğine emin oldu.

Her şeyi hazırladıktan sonra komşularına gidip yirmi bir demir tava ödünç aldı, bu tavaları da yoğurduğu ekmeklerin ortasına yerleştirdi ve her zaman olduğu gibi ekmekleri ateşte pişirdi, sonra da onları dolaba kaldırdı. Bunun ardından büyük bir çanaktaki taze sütü döküp lor peyniri ve peynir suyu yaptı. Tüm bunları tamamladıktan sonra da gayet memnun bir şekilde oturup ertesi gün saat iki civarında gelecek misafirini beklemeye koyuldu. Bu saat tahminini Fin, başparmağını emerek yapmıştı. Bu, Fin'in başparmağının sahip olduğu tuhaf bir nitelikti. Hatta Fin bu yönden, baş düşmanı Cucullin'e benziyordu; çünkü onun tüm gücünün sağ elinin ortaparmağında yattığı herkesçe biliniyordu, eğer bir şanssızlık olur da o parmağı kaybederse tüm o cüssesine rağmen sıradan bir adamdan fazlası olamayacaktı.

Nihayetinde ertesi gün Cucullin vadinin karşısında göründü, Oonagh bu sırada işlemleri başlatmanın vaktinin geldiğini anladı. Hemen bir beşik getirdi ve Fin'i içine yatırıp kıyafetlerle üzerini örttü.

"Kendi çocuğunun yerine geçmelisin," dedi kadın, "Bu yüzden kıvrılıp yat ve hiçbir şey deme, benim dediklerime göre hareket et."

Saat ikiye doğru, beklendiği gibi Cucullin geldi. "Tanrı buradaki herkesi korusun!" dedi, "Şanlı Fin M'Coul burada mı yaşıyor?"

"Evet şerefli adam," diye cevapladı Oonagh, "Tanrı seni de korusun, oturmaz mısın?"

"Teşekkür ederim hanımefendi," deyip oturdu, "Sanırım siz Hanımefendi M'Coul oluyorsunuz?"

"Evet öyleyim, ayrıca kocamdan utanmak için de hiçbir sebebim yok, değil mi?" dedi Oonagh.

"Hayır tabii, İrlanda'da yaşayan en güçlü ve en cesur adam olduğu söyleniyor, ancak bu nedenle buradan çok uzakta olmayan bir adam onunla dövüşmek konusunda çok istekli. Kendisi evde mi?" diye sordu Cucullin.

"Ne? Hayır değil, ayrıca evden çok büyük bir öfkeyle ayrıldı. Sanırım birileri ona, Cucullin adında kocaman aptal bir devin Dev Kaldırımı'na onun için geldiğini söylemiş, bu yüzden onu orada yakalama ümidiyle evden çıktı. Aslına bakarsan o zavallı devin iyiliği için onu yakalayamamasını umuyorum, çünkü eğer Fin o devı yakalarsa onu eşek sudan gelene kadar dövecek."

"Pekâlâ öyleyse, Cucullin benim ve son yirmi aydır kocanı arıyorum, ancak hep benden kurtulmayı başardı, bu yüzden onu dövmeden tek bir gece bile rahat edemeyeceğim."

Bunu duyan Oonagh, aşağılarcasına bir kahkaha patlattı, bu arada Cucullin'e sanki karşısında minicik bir adam varmış gibi bakıyordu.

"Fin'i hiç görmedin herhalde?" diye sordu, birden tutumunu değiştirdi.

"Nasıl görebilirim ki? Sürekli mesafesini koruyor," dedi Cucullin.

"Görmediğini anlamıştım zaten, neyse çok yargıladım, eğer benim tavsiyemi istersen minik yaratık, onu görmemek için gece gündüz dua et, çünkü sana şunu söyleyebilirim ki onu gördüğün gün senin için çok kötü bir gün olacak. Fakat bu arada, fark ettiğin gibi rüzgâr kapıya vuruyor ve Fin de evde değil; eğer Fin burada olsaydı evi diğer tarafa çevirirdi, biraz nezaket gösterip bunu yapabilir misin?"

Bu sözler Cucullin'i bile tedirgin etti, ancak yine de kalktı ve sağ elinin ortaparmağını üç kez çıtlattıktan sonra dışarı çıkıp kollarını evin etrafına doladı, sonra da kadının istediği gibi döndürdü. Fin, bunu görünce teninin her gözeneginden ecel terleri döktüğünü hissetti, fakat kadınlara has bilgeliğine güvenen Oonagh'ın gözü zerre kadar bile korkmadı.

"Peki öyleyse, madem nezaket sahibi birisin, belki bizim için başka bir iyilik daha yapabilirsin, çünkü Fin bunu yapmak için burada değil. Sen de fark etmişsindir, havalar çok kuru, bu yüzden suya çok ihtiyacımız var. Fin, tepenin arkasındaki kayalıkların birinde güzel bir kaynak olduğunu söylerdi, niyeti kayalıkları yarıp kaynağı ortaya çıkarmaktı, ancak senin adını duyunca evi öyle bir öfkeyle terk etti ki aklından çıktı. Eğer şimdi o kaynağı bulmaya çalışırsan seni temin ederim nezaketini kabul edeceğim."

Bunu söyledikten sonra Cucullin'i kayalıklara götürdü, o zamanlar kayalıkların hepsi tek bir kayaydı. Cucullin, biraz baktıktan sonra sağ ortaparmağını dokuz kez çıtlattı ve öne doğru eğildi, yüz yirmi metre derinliğinde ve yarım kilometre uzunluğunda bir yarık açtı ki bu yarığa sonradan Lumford Deresi adı verildi.

"Şimdi içeri gel ve sana verebileceğimiz basit yemeklerden biraz ye. Onun düşmanı da olsan eğer bu evde iyi ağırlandıysa duyarsa çılgına döner, evet bunu o yokken bile yapsam benden memnun kalmaz."

Böylece onu eve getirdi, önüne de yaptığı ekmeklerden yarım düzine koydu; ekmeklerin yanına bir iki teneke tereyağı, haşlanmış domuz pastırması, bir yığın da lahana koydu, kendini rahat hissetmesini istiyordu. Bu arada bilginiz olsun, o zamanlarda patates denen şeyden henüz kimsenin haberi yoktu. Neyse, Cucullin ekmeklerden birini ağzına atıp kocaman bir ısırık aldı, ancak bunu yapar yapmaz resmen gürlledi, hırlama ve çığlık arasında bir ses çıkarttı. "Tanrım!"

diye bağırdı, "Bu da ne böyle? İşte iki dişim çıkmış! Bana nasıl bir ekmek verdin be kadın."

"Sorun ne?" dedi Oonagh sakin bir şekilde.

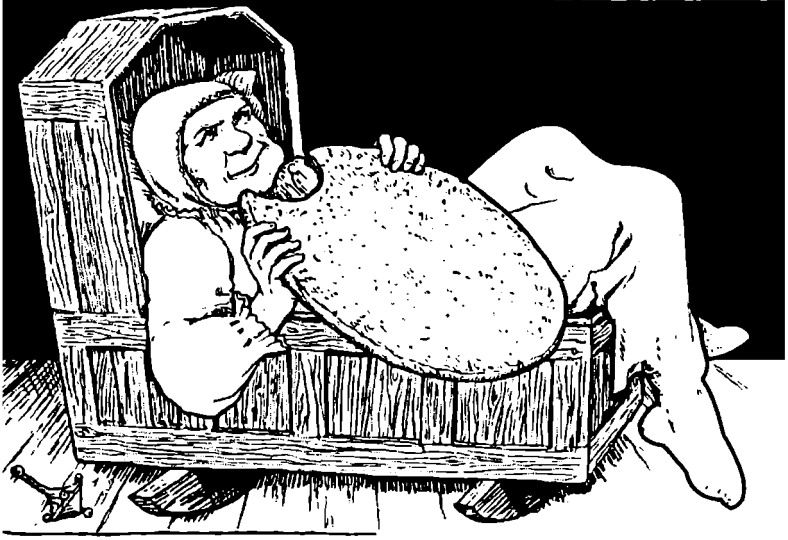
"Sorun mu!" diye bağırdı tekrar, "Sorunmuş! En güzel iki dişim kırıldı."

"Neden ki? Fin evdeyken yalnızca bu ekmekten yer, ancak tabii ki bu ekmeği ondan başka kimsenin yiyemeyeceğini söylemeyi unutmuşum, ha bir de şu beşikteki çocuk yiyebiliyor. Senin küçük cüssene göre dayanıklı bir adam olduğunu duymuştum, bu yüzden bu ekmekleri de yiyebileceğini düşündüm. Fin ile dövüşebileceğini düşünen bir adamı gücendirmek gibi bir niyetim yoktu. İşte, başka bir ekmek vereyim sana, belki o bu kadar sert değildir."

Cucullin o esnada sadece aç değildi, adeta açlıktan gözü dönmüştü, bu yüzden ikinci ekmeğe yumuldu; fakat çok geçmeden ilkinden iki kat şiddetli başka bir haykırış duyuldu. "Yıldırımlar ve darağaçları adına!" diye kükredi, "Ekmeğini al şuradan, yoksa ağzımda diş kalmayacak, biraz önce iki tanesi daha gitti!"

"Peki şerefli adam, eğer ekmeği yiyemeyeceksen bunu sakince söyle, böylece beşikteki çocuğu uyandırmazsın. Al işte, uyandı bile," dedi Oonagh.

Fin, tam bu esnada devi ürkütecek bir çığlık attı; bu çığlık, bir çocuğun atacağı çığlığa benzemesi gerektiği kadar benziyordu. "Anne, acıktım, bana yiyecek bir şeyler getir," dedi. Oonagh gidip içinde demir tava olmayan bir ekmek getirdi, yemekleri görünce iştahı açılan Fin çok geçmeden ekmeği yuttu. Cucullin yıldırım çarpmışa döndü ve gizliden gizliye Fin'le karşılaşmamasını sağlayan yıldızlara teşekkür edip kendi kendine "Böyle bir ekmeği yiyen adama karşı hiçbir şansım olmazdı, kendisini geçtim beşikteki çocuğu bile o ekmeği gözlerimin önünde çiğniyor," dedi.

“Beşikteki küçüğü görebilir miyim?” diye sordu Oonagh’a, “Çünkü böyle bir yiyeceği yutabilen çocuğa bakmak da kıt bir yazda yiyecek bulmak da şakaya gelmez.”

“Tabii ki bakabilirsin,” diye cevapladı Oonagh, “Kalk bakalım gözbebeğim, ancak bu nazık küçük adama karşı babanı, Fin M’Coul’u utandıracak bir şey yapma.”

Duruma uygun olsun diye bir çocuk gibi giyinen Fin, ayağa kalktı ve Cucullin’e dönerek “Güçlü müsün?” diye sordu.

“Gökyüzü aşkına!” diye feryat etti dev, “Küçücük çocuktan çıkan sese bir bak!”

“Güçlü müsün?” diye sordu Fin tekrardan, “Şu beyaz taşı sıkıp suyunu çıkarabilir misin?” diye sordu ve taşlardan birini Cucullin’in eline koydu. Cucullin, taşı sıktıkça sıktı ama faydası yoktu.

“Ah, seni zavallı canlı!” dedi Fin. “Bir de dev olacaksın! Şu taşı bana ver de Fin in küçük oğlunun ne olduğunu sana göstereyim, böylece babamın nasıl biri olduğunu az çok anlarsın.”

Bunu söyledikten sonra Fin taşı aldı ve lor peyniriyle de-
ğiştirdi; peynir topağını, su kadar berrak peynir suyunu ı-
karana kadar sıktı, sanki elinden küçük bir şelale akıyordu.

“şimdi beşiğime geri döneceğim, çünkü babamın ek-
meğini yiyemeyen ya da bir taşı sıkıp suyunu çıkaramayan
biriyle vakit kaybedemem. Sana yemin ederim ki yerinde ol-
sam babam geri dñnmeden önce buradan giderdim, çünkü
eğer seni yakalarsa iki dakika içinde lapaya çevirir,” dedi.

Cucullin, gñrdñklerinden sonra onunla aynı fikirdeydi;
Fin’in geri dñnme dñřñncesi yñzñnden dizleri titreyip birbi-
rine vurmaya başladı, bu yñzden Oonagh’a teřekkñr etmek
için acele etti ve ona bugñnden itibaren bırak kocasını gñr-
meyi, onun ismini bile duymak istemediğini sñyledi. “Adilce
kabul ediyorum ki ne kadar gñlñ olursam olayım ona denk
değilim, ondan vebadan kaçarmış gibi kaınacağımı ve yaşa-
dığım sñre boyunca ùlkenin bu kısmına pek uğramayacağı-
mı sñyleyin ona.”

Bu sırada Fin, beşiğe geri dñndñ ve sessizce uzandı; Cu-
cullin’in, çevirdikleri dñmenleri anlamadan ayrılmak ùzere
olduğunu anladığı için kalbi sevinçten ağzına gelmişti.

“Burada olmaması senin için iyi oldu, çünkü seni kuşla-
ra yem ederdi,” dedi Oonagh.

“Biliyorum, bana neler yapacağını dñřñnmek bile iste-
miyorum; ancak gitmeden önce, o ekmeği bile o şekilde çiğ-
neyen Fin’in çocuğunun dişlerine bir dokunabilir miyim?”
dedi Cucullin.

“Tabii, bizim için bir zevk,” dedi kadın, “Ancak dişleri ar-
kada olduğundan parmağını iyice içeri sokman gerekebilir.”

Bu kadar küçük bir çocuğun bñyleyi gñlñ dişlere sa-
hip olması Cucullin’i şaşırtmıştı, ancak daha şaşıracak çok
şeyi vardı: Elini Fin’in ağzından çıkardığında, tñm gñcñnñ
toplandığı parmağı orada bırakmıştı. Bñyñk bir gñrñltñyle

inledi, dehşet ve zayıflık onu yere yıgıdı. Fin'in tüm istediğı buydu, artık en güçlü ve en azılı düşmanı onun insafına kalmıştı. Beşikten çıktı; ona ve arkadaşlarına uzun bir süre boyunca bela olmuş muhteşem Cucullin'le sadece birkaç dakika geçirmişti ama şimdi önünde cansız bedeni uzanıyordu. Böylece Fin, eşi Oonagh'ın zekâsı ve yaratıcılığı sayesinde kaba kuvvetle yenemeyeceğı düşmanını kurnazlıkla bertaraf etti.

fair, brown ve trembling

Kral Hugh Curucha, TirConal'da yaşıyordu. Fair, Brown ve Trembling adlarında üç kızı vardı.

Fair ve Brown sürekli yeni elbiseler giyip her pazar kiliseye giderlerdi. Trembling ise yemek yapması ve çalışması için evde bırakılırdı. Diğer kardeşleri, onun evden çıkmasına bile izin vermiyordu, çünkü Trembling ikisinden de daha güzeldi ve onlardan daha önce evlenir diye sürekli tedirgin oluyorlardı.

Yedi yıl böyle geçti. Yedi yılın sonunda ise Emania kralının oğlu en büyük kardeşe âşık oldu.

Bir pazar günü yine iki kardeş kiliseye gitmişti, ev işlerinden sorumlu kocakarı mutfağa geldi ve Trembling'e "Bugün evde çalışmak yerine kilisede olmalısın," dedi.

"Nasıl gidebilirim ki?" diye sordu Trembling. "Kilisede giymek için kıyafetim yok, ayrıca kardeşlerim beni orada görürse evden ayrıldığım için beni öldürür."

"Ben sana diğer ikisinin görüp görebileceği en güzel elbiseyi veririm. Söyle bakalım nasıl bir elbise giymek istersin?" dedi kadın.

"Kar kadar beyaz bir elbise, altına da yeşil ayakkabılar güzel olurdu," dedi Trembling.

Bunun üzerine kadın, oradan ayrılıp gizli bir yere gitti. Trembling'in üstündeki eski kıyafetlerden bir parça kesip dünyada bulunabilecek en güzel ve en beyaz elbiseyle yeşil ayakkabıları diledi.

Dileği anında gerçekleşti, elbiseyi ve ayakkabıları Trembling'e getirdi ve giydirdi. Trembling hazır olduğunda

kadın, "Sağ omzunda oturması için sihirli bir balkuşu, sol omzunda durması için de sihirli bir balparmak koyuyorum. Kapıda seni süt beyazı bir kısrak bekliyor; bu kısrığın oturman için altın bir eyeri, tutman için de altın dizginleri var."

Trembling altın eyerin üzerine oturdu, gitmeye hazır olduğunda kocakarı bu kez "Kilisenin kapısından içeri girmemelisin, ayrıca ayın bitişinde insanlar ayağa kalktığı an oradan ayrılıp olabildiğince hızlı bir şekilde eve dönmelisin," dedi.

Trembling kilisenin kapısına varınca içeridekiler ona anlık bir bakış atmadılar, aksine, gözlerini ondan almadılar ve kim olduğunu öğrenmeyi kafalarına koymuşlardı. Ayın bitmeden hemen önce aceleyle ayrıldığını görenler ona yetişmek için koştular. Ancak koşmaları hiçbir işe yaramadı, çünkü adamlar ona yaklaşımadan o çoktan uzaklaşmıştı bile. Kiliseden ayrılıp eve geldiği âna kadar, önündeki rüzgârı önce geçti sonra da o rüzgârı arkasında bıraktı.

Evin kapısına vardı ve içeri girdi, kocakarı yemeği çoktan hazırlamıştı. Trembling, göz açıp kapayıncaya kadar beyaz elbisesini çıkarıp eski kıyafetlerini giydi.

Diğer iki kardeş eve gelince kocakarı sordu: "Kiliseden bugüne özel bir haber getirdiniz mi?"

"Çok güzel haberlerimiz var gerçekten," dediler. "Kilisenin kapısında son derece asil bir hanımefendi gördük. Giydiği elbise daha önce hiçbir kadının üstünde gördüklerimize benzemiyordu. Onunkinin yanında bizim elbiselerimizin esamesi bile okunmadı; ayrıca kilisede, dilencilerden tut krala kadar, ona bakıp kim olduğunu merak etmeyen tek bir adam bile yoktu."

İki kardeş o esrarengiz hanımın üstünde gördükleri elbiseye benzeyen elbiseler bulana kadar huzura eremezlerdi, ancak balkuşu ve balparmağını hiçbir yerde bulamazlardı.

Ertesi pazar iki kardeş tekrar kiliseye gidip en küçük Trembling'i yemek yapması için evde bıraktılar.

Onlar gittikten sonra kocakarı gelip "Bugün kiliseye gidecek misin?" diye sordu.

"Eğer uygun olursa giderim," dedi Trembling.

"Nasıl bir elbise giymek istersin?" diye sordu kocakarı.

"Görülebilecek en iyi siyah satenden bir elbise, altına da kırmızı ayakkabılar istiyorum."

"Kısrığın hangi renk olsun?"

"O kadar parlak bir siyah olsun ki ona baktığımda kendimi görebileyim."

Kadın yine gizli bir yere gidip elbiseler ve kısrak için dilek diledi. Dileği yine anında gerçekleşti. Trembling elbisesini ve ayakkabısını giydiğinde kocakarı yine sağ omzuna balkuşunu, sol omzuna ise balparmağı koydu. Kısrığın üstündeki eyer ve dizginler bu kez gümüşlendi.

Trembling kısrığa binip giderken kadın onu, kilisenin kapısından girmemesi, ayin bittiğinde olabildiğince hızlı şekilde oradan ayrılması ve hiçbir adama yakalanmadan eve gelmesi konusunda iyice uyardı.

O pazar insanlar daha da hayrete düşmüştü, geçen haftaya kıyasla bu hafta bakışlar daha da fazla üzerindeydi, herkes bu hanımefendinin kim olduğunu merak ediyordu. Ancak hiç şansları yoktu, çünkü ayin bitişinde ayağa kalktıkları an Trembling gümüş eyerine atlayıp oradan ayrıldı ve onu durdurup konuşmak isteyen adamları arkasında bırakıp eve vardı.

Kocakarı yemekleri çoktan yapmıştı. Trembling, diğer kardeşleri eve gelmeden, saten elbisesini çıkarıp eski kıyafetlerini giydi.

“Bugün ne gibi haberleriniz var?” diye sordu kocakarı, kiliseden dönen kardeşlere.

“Ah! O acayip esrarengiz hanımı tekrar gördük! Üzerindeki saten elbiseyi gören adamların bizim elbiselerimizi görmeleri gibi bir ihtimalleri yoktu! Ayrıca tüm kilise, fakirinden zenginine, ağzı açık bir şekilde ona baktı, oradaki adamlar bizi görmedi bile.”

İki kardeş o esrarengiz kadının elbisesine benzeyen elbiseler bulana kadar ne huzur buldular ne de rahat ettiler. Tabii ki o kadar güzel elbiseler bulamadılar, çünkü o elbiseleri tüm Erin’i arasalar dahi bulamazlardı.

Üçüncü pazar geldiğinde Fair ve Brown siyah saten elbiseleri giyip kiliseye gittiler. Trembling’i ise mutfak işlerini halletmesi için evde bıraktılar ve döndüklerinde yemeğin hazır olmasını istediler.

Onlar gözden kaybolunca kocakarı mutfığa geldi ve “Peki canım, kiliseye gitmek için hazır mısın?” diye sordu.

“Eğer yeni bir elbisem olsaydı giderdim,” dedi Trembling.

“İstedğin her elbiseyi sana getireceğim. Nasıl bir elbise istersin?” diye sordu kadın.

“Belden aşağısı güller kadar kırmızı, belden yukarısı ise karlar kadar beyaz bir elbise; omzuma alabileceğim yeşil bir pelerin; başıma takabileceğim kırmızı, beyaz ve yeşil tüyleri olan bir şapka; ucu kırmızı, ortası beyaz, arkası ve topukları yeşil olan bir de ayakkabı istiyorum.”

Kocakarı gizli bir yere gidip tüm bunları diledi ve dileği gerçekleşti. Trembling tamamen giyindiğinde, kocakarı yine sağ omzuna balkuşunu, sol omzuna da balparmağı koydu ve şapkayı başına koydu. Makasla saç lülelerinden biraz kesti ve bunu yaptığı anda altın renginde muhteşem parlak saçlar

Trembling'in omuzlarına indi. Bunun ardından kadın, ona nasıl bir kısırak sürmek istediğini sordu. O da vücudunun her yerinde elmas şeklinde mavi ve altın renkli benekler olan, sırtına altın eyer vurulmuş, başına da altın dizginler takılmış bir kısırak istediğini söyledi.

Kısırak kapının önünde duruyordu, kulaklarının arasın-da ise bir kuş vardı. Bu kuş, Trembling kısırağa bindiği an şa-kımaya başladı ve kiliseden eve dönünceye kadar da susmadı.

Güzel, esrarengiz hanımın ünü tüm dünyaya yayıldığından; o pazar kilise, prensler ve asil adamlarla doluydu. Hepsi de ayinden sonra ona eşlik etme ümidi taşıyordu.

Emania kralının oğlu, büyük kız kardeşi unutmuştu bile; o gün kilisenin dışında bekledi, böylece gizemli hanım kaçmadan önce onu yakalayabilecekti.

Kilise, her zamankinden daha kalabalıktı, dışında ise üç kat daha fazla insan vardı. Önü o kadar kalabalıktı ki Trembling içeri girmek zorunda kaldı.

Ayinin sonunda insanlar ayaklandığı an kapıdan sıvıştı ve hemen altın eyerine atlayıp rüzgâr gibi oradan ayrıldı. Ancak yalnız değildi. Emania Prensi, hemen yanındaydı, Trembling'i ayağından yakalamıştı ve kısırakları bu şekilde bir süre boyunca yan yana koştu, ayakkabı güzel kadının ayağından çıkana kadar da onu bırakmadı, ancak sonrasın-da elinde ayakkabıyla arkada kaldı. Trembling ise kısırağını olabildiğince hızlı sürüp eve ulaştı, ayakkabısını kaybettiği için kocakarının onu öldüreceğini düşünüyordu.

"Ah! Ayakkabılarımdan birini kaybettim," dedi Trembling.

"Düşünme boş ver, canın sıkılmasın, belki başına gelen en güzel şey budur," dedi kocakarı.

Trembling bunun üzerine giydiği her şeyi kocakarıya verip eski kıyafetlerini giydi ve çalışmak için mutfağa geçti. Kardeşleri eve gelince kocakarı "Kiliseden yeni haberler var mı?" diye sordu.

Trembling, kilise kapısında beklerken

“Olmaz mı,” dediler. “Bugünkü manzarayı görmeliydin. Esrarengiz hanım tekrar geldi, her zamankinden daha güzel şeyler giymişti. Kendisinin ve atının üstündeki şeyler dünyadaki en güzel renklere sahipti, ayrıca atının kulaklarının arasındaki bir kuş o gözden kayboluncaya kadar sürekli şakıdı. Kadının kendisi de Erin’in erkeklerinin gördüğü en güzel kadındı.”

Trembling kiliseden ayrıldıktan sonra Emania kralının oğlu diğer prenslere “O kadınla ben evleneceğim,” dedi.

Onlar da “Ayakkabısını alarak onunla evlenmeye hak kazandığını mı düşünüyorsun, onunla evlenmek için kılıcını konuşturmalı ve her birimizle dövüşmelisin,” dediler.

“Pekâlâ, hiç şüpheniz olmasın, ayakkabının uyduğu kadını bulunca onun için dövüşeceğim, onu size bırakmayacağım,” dedi Emania kralının oğlu.

Tüm kral çocukları, ayakkabıyı kaybeden kadının kim olduğunu öğrenme konusunda endişeli ve huzursuzdu, onu bulmak için tüm Erin’i gezmeye başladılar. Emania Prensi ve diğerleri bir olup tüm Erin’in altını üstüne getirdiler. Onu bulmak için kuzey, güney, doğu ve batı olmak üzere her yere gittiler. Herhangi bir kadının bulunduğu tüm yerleri ziyaret ettiler, ayakkabının uyacağı kadını bulmak için tüm krallıkta aramadıkları ev kalmamıştı; fakir veya zengin olması ya da alt sınıf veya üst sınıf olması umurlarında değildi.

Emania Prensi ayakkabıyı hep yanında taşıdı; genç kadınlar onu görünce büyük bir umutla doldular, çünkü orta kalıp bir ayakkabıydı, ne çok büyüktü ne de çok küçüktü, yapıldığı maddeyi ise dünya üzerinde kimse bilmiyordu. Bir kadın, ayak başparmağının ucundan azıcık keserse ayakkabının uyacağını düşündü; ayakları küçük olan diğer bir kadın ise çorabının uç kısmına bir şeyler tıktırdı. Ancak bunların hiçbir yararı yoktu, yalnızca ayaklarını mahvettiler ve iyileşmeleri aylar sürdü.

İki kardeş, Fair ve Brown, tüm ülkelerin prenslerinin ayakkabının uyacağı kadını bulmak için Erin'in altını üstüne getirdiğini duyunca, sürekli onu denemek hakkında konuşmaya başladılar. Bunu duyan Trembling bir gün dayanamayıp "Belki de ayakkabıya uyacak olan ayak benimkidir," dedi.

"Ah, üstümüze iyilik sağlık! Her pazar evdeydin, nasıl olacakmış o bakalım?" dediler.

Bu şekilde prenslerin yakınlarla gelmesini bekliyorlar, aynı zamanda da küçük kardeşleriyle dalga geçiyorlardı. O gün geldiğinde Trembling'i bir dolaba kapatıp kilitlediler. Prens ve beraberindekiler eve gelince Emania Prensi ayakkabıyı kardeşlere uzattı. Ancak ne kadar uğraşılsa da ayakkabı ikisine de bir türlü uymadı.

"Evde başka genç kadın var mı?" diye sordu Prens.

"Var," diye seslendi Trembling dolabın içinden, "Buradayım."

"Ah! O yalnızca sobanın küllerini temizleyen bir hizmetçi," dedi kardeşler.

Ancak Prens ve beraberindekiler onu görmeden evden ayrılmayacaklarını söylediler, böylece iki kardeş kilidi açmak zorunda kaldı. Trembling dışarı çıkınca ayakkabıyı denedi ve ayakkabı ayağına tam uydı.

Emania Prensi ona bakıp "Sen ayakkabının uyduğu kadınsın, bu ayakkabıyı senin ayağından aldım," dedi.

Bunun üzerine Trembling konuştu ve "Ben dönene kadar burada bekle," dedi.

Hemen kocakarının evine gitti. Yaşlı kadın, gizli bir yere gidip ilk pazar günü kilisede giydiği elbiseleri getirdi ve beyaz kısırağı hazır etti. Trembling, yol boyunca ilerledi ve evin önüne geldi. Onu ilk gün gören herkes "Bu, kilisede gördüğümüz kadın," dedi.

Sonra ikinci kez oradan ayrılıp bu kez de ikinci hafta giydiği elbise ve siyah kısrakla geldi. Onu ikinci pazar gören herkes "Bu, kilisede gördüğümüz kadın," dedi.

Üçüncü kez de kısa bir süre istedi ve çok geçmeden son hafta giydiği elbise ve son hafta bindiği kısrakla geldi. Onu üçüncü hafta gören herkes "Bu, kilisede gördüğümüz kadın," dedi. Oradaki herkes memnun olmuştu, çünkü artık kadının kim olduğunu biliyorlardı.

Tüm prensler ve asil adamlar öne atılıp Emania kralının oğluna "Biliyorsun, onunla evlenebilmek için önce bizimle dövüşmelisin," dediler.

"İşte karşınızdayım, dövüş için hazırım," diye cevapladı Prens.

Bunun ardından Lochlin kralının oğlu öne çıktı. Mücadele başladı, çok zorlu bir mücadeleydi. Dokuz saat boyunca dövüştüler, nihayetinde Lochlin kralının oğlu durdu, talebinden vazgeçti ve alanı terk etti. Ertesi gün İspanya kralının oğlu altı saat dövüştü, ancak o da nihayetinde boyun eğdi. Üçüncü gün Nyerfoi kralının oğlu sekiz saat dövüştü, fakat o da pes etti. Dördüncü gün Yunanistan kralının oğlu altı saat dövüştü, sonra o da davasından vazgeçti. Beşinci gün artık dövüşmek isteyen yabancı prens kalmamıştı; Erin krallarının oğulları ise kendi topraklarından biriyle dövüşmeyeceklerini, yabancıların şanslarını denediğini, kadınla evlenmek isteyen başka birisi kalmadığını, böylece onunla evlenmesi gereken kişinin Emania kralının oğlu olduğunu belirttiler.

Düğün günü belirlendi, davetiyeler gönderildi. Düğün, tam bir yıl bir gün sürdü. Düğün bittiğinde ise kralın oğlu gelini eve getirdi, zamanı geldiğinde bir erkek çocukları oldu. Genç kadın, yanında olması ve kendisiyle ilgilenmesi için en büyük kardeşi Fair'i yanına çağırdı. Trembling'in iyi hissettiği ve kocasının avda olduğu bir gün, iki kardeş yü-

rüyüşe çıktı; deniz kenarına geldiklerinde ise büyük kardeş, Trembling'i denize itti. Kocaman bir balina gelip denize düşen kızı yuttu.

Büyük kardeş eve yalnız döndü, Trembling'in kocası "Kardeşin nerede?" diye sordu.

"Ballyshannon'daki babamın evine gitti; artık iyiyim, bu yüzden ona ihtiyacım yok."

"Öyle mi," dedi Prens, sonra ona bakıp "Korkuyorum ki giden eşimdi," dedi.

"Ah! Hayır, giden ablam Fair," dedi Fair.

Kardeşler birbirine çok benzediğinden Prens şüpheye düşmüştü. O gece Fair'le arasına bir kılıç koydu ve "Eğer eşim sensen bu kılıç ısınır, değilsen soğuk kalır," dedi.

Sabah kalktığında kılıç, ilk koyduğu andaki kadar soğuktu.

Ancak, önceki gün iki kardeş deniz kenarında yürürken küçük bir çoban su kenarında hayvanlarına göz kulak oluyordu; bu sırada Fair'in Trembling'i denize ittiğini gördü. Ertesi gün sular çekilince balina geri döndü ve Trembling'i kumun üstüne kustu. Kumun üzerindeyken çobana şunları söyledi: "İneklerinle birlikte eve döndüğünde efendine önceki gün Fair'in beni denize ittiğini, bir balinanın beni yuttuğunu sonra ise tekrar çıkardığını söyle. Balina, sular kabarcına tekrar gelecek ve beni tekrar yutacak, ertesi gün gelip beni tekrar kumların üzerine bırakacak. Bunu üç kez yapacak. Bu balinanın sihri altındayım, bu sahili tek başıma terk edemem veya buradan kaçamam. Balina beni dördüncü kez yutmadan önce eşimin gelip beni kurtarması gerekiyor, aksi takdirde sonsuza dek kaybolacağım. Bir an önce gelmeli ve balina arkasını döndüğünde onu gümüş bir mermiyle vurmali. Balinanın iç yüzgecinde kırmızıya dönük kahverengi bir nokta var. Kocam, onu o noktadan vurmali, çünkü yalnızca oradan vurulursa ölür."

Çoban eve döndüğünde büyük kız kardeş ona bir unutma iksiri içirdi, böylece hiçbir şey söylemedi.

Ertesi gün çoban tekrar denize gitti. Balina geri dönüp Trembling'i tekrar kıyıya çıkardı. Sonra Trembling gence "Efendine anlatman gerekenleri anlattın mı?" diye sordu.

"Hayır, unuttum."

"Nasıl unuttun?" diye sordu Trembling.

"Evdeki kadının verdiği içeceği içtikten sonra unuttum."

"Tamam, ancak bu gece söylemeyi unutma, eğer evdeki kadın sana bir içecek verirse de içme."

Çoban eve döner dönmez Fair ona içecek bir şeyler vermek istedi. Ancak Trembling'in mesajını henüz efendisine ulaştırmadığı için içmeyi reddetti ve tüm bildiklerini efendisine anlattı. Üçüncü gün Prens, içinde gümüş bir mermi olan tabancasını alıp yola koyuldu. Oraya vardığında çok olmamıştı ki balina geldi ve iki gündür yaptığı gibi Trembling'i kıyıya çıkardı. Kocasını balınayı öldürme kadar konuşamayacaktı. Sonra balina arkasını döndü ve kısa bir anlığına kahverengi nokta açığa çıktı. O anda Prens ateş etti. Tek bir şansı vardı, o şans da çok kısa sürmüştü; ancak başardı ve mermiyi noktaya isabet ettirdi, balina ise acıdan deliye dönmüş bir şekilde çırpınmaya başlayıp denizi kanıyla kırmızıya boyadı ve öldü.

Böylece Trembling tekrar konuşabilme yetisine kavuştu, kocasıyla eve döndü ve babasını çağırıp büyük kardeşinin neler yaptığını anlattı. Babası geldi ve prense isterse Fair'i öldürebileceğini söyledi. Prens ise yaşaması veya ölmesi gerektiğine babanın karar vermesi gerektiğini belirtti. Bunun üzerine baba, Fair'i içinde yedi yıllık erzak olan bir fıçıya koyup denize gönderdi.

Bu süre zarfında Trembling'in bir kızı oldu. Prens ve Trembling, çobanı okula gönderdiler ve onu sanki kendi çocuklarıymış gibi yetiştirdiler. Ona, "Eğer bu küçük kız evlenme çağına kadar yaşarsa onunla evlenebilecek tek kişi sensin, başkası değil," dediler.

Çoban ve prensin kızı, evlenme çağına gelince kızın annesi Trembling, kocasına "Eğer bu çoban olmasaydı beni o balinadan kurtaramazdın, bu yüzden ona kızımı çok görmüyorum," dedi.

Emania kralının oğlu ve Trembling'in on dört çocuğu oldu ve yaşlılıktan ölene kadar mutlu yaşadılar.

jack ve efendisi

Zamanında, yaşlı bir kadının üç oğlu vardı. Büyük iki oğul zeki ve kurnaz adamlardı, ancak en genç kardeşlerine Aptal Jack derlerdi, çünkü onun tam tamına bir avanak olduğunu düşünürlerdi. En büyük kardeş, evde durmaktan sıkıldığını ve bir iş bulmak için gideceğini söyledi. Tam bir yıl geri dönmedi, bir gün eve döndüğünde ise bacaklarını zar zor hareket ettiriyordu; yüzü de kırışıp perişan olmuştu ve sinirleri tepesindeydi. Dinlenip bir şeyler yedikten sonra, ailesine Mischance¹⁰ kasabasında yaşayan Gri Cimri'nin yanında işe girdikten sonra yaşadıklarını anlattı: "Anlaşmadan pişman olduğunu söyleyen ilk kişinin sırtındaki deri, omuzlardan kalçalara kadar yüzülecekti. Eğer söyleyen efendiyse ayrıca iki katı maaş ödemek zorundaydı, eğer söyleyen hizmetçiye maaş falan almayacaktı. Fakat o hırsız, bana o kadar az yiyecek verip o kadar fazla çalıştırdı ki dayanılır gibi değildi; sonra ben iyice sinirlenmişken bana anlaşmadan pişman olup olmadığını sordu, sinirlerim hepten tepemde olduğundan pişman olduğumu söyledim ve hayatımın sonuna kadar çalışamaz hale geldim."

Zavallı kadın ve kardeşler bu duruma çok sinirlenmişlerdi, ikinci büyük kardeş o an gidip Gri Cimri'nin hizmeti altına girmeye ve onu sinir edip anlaşmadan pişman olduğunu söyletmeye karar verdi. "Ah! O yaşlı canavarın derisinin yüzüldüğünü görmek çok güzel olacak!" dedi. Ne söyledilirse fayda etmedi, Mischance kasabasına doğru yola koyuldu; ancak yirmi ay sonra geri döndüğünde abisi kadar çaresiz ve acınası bir durumdaydı.

¹⁰ Tr: Şanssızlık. (ç.n.)

Zavallı kadın, Aptal Jack'i de gitmekten vazgeçirmeye uğraştı. Ancak söylediklerinin hiçbiri Jack'in, gidip Gri Cimri'yi hizaya sokmayı becerip beceremeyeceğini görmek için yola çıkmasını engelleyemedi. Anlaşma bir yıl için yirmi pounddu, koşullar ise aynıydı.

"Şimdi Jack," dedi Gri Cimri, "Eğer yapabileceğin bir şeyi yapmayı reddedersen bir aylık maaşın kesilir."

"Benim için uygun," dedi Jack, "Ancak eğer bir şeyi yapmamı söyledikten sonra o işi yapmaktan beni alıkoyarsan bana bir aylık ikramiye vereceksin."

"Benim için uygun," dedi efendi.

"Ya da emirlerine uyduğum için beni suçlarsan yine bir aylık ikramiye vermek zorundasın," diye devam etti Jack.

"Benim için uygun," dedi efendi tekrardan.

Jack, çalıştığı ilk günden aç kaldı ve semerler üzerinde çalıştı. Ertesi gün eve geldiğinde öğle yemeğinin salona daha götürülmediğini gördü. Mutfaktakiler kazın üzerindeki şişleri çıkarıyorlardı, ancak Jack gelip tabaklıktan bir bıçak kaptı ve kazın bir göğsünü, bir bacağı, bir kalçasını, bir de kanadını kesip yemeye koyuldu. O sırada efendisi gelip pişkinliği için ona hakaret etmeye başladı. "Ah, biliyorsunuz efendim, beni beslemek zorundasınız; ayrıca bu kazın gittiği midem akşam yemeğine kadar tekrar doldurulmak zorunda kalmayacak. Yaptığımız anlaşma için pişman mısınız yoksa?" dedi.

Efendisi az kalsın pişmanım diye haykıracaktı, ancak kendisini zamanında topladı. "Ah olur mu hiç, hiç değilim," dedi.

"Güzel," dedi Jack.

Ertesi gün Jack, üzerini çimle kapatmak için bataklığa gidecekti. Öğle yemeği vaktinde mutfaktan uzak olacağını-

dan evdekiler memnundu. Fakat Jack, kahvaltısıyla doymamıştı, bu yüzden evin hanımına "Hanımım, sanırım öğle yemeğimi şimdi alacağım, böylece bataklıktan eve dönerken vakit kaybetmem," dedi.

"Bu mantıklı Jack," dedi kadın. Sonra güzel bir ekmek, biraz tereyağı, bir şişe de süt getirdi; Jack'in tüm bunları bataklığa giderken yanına alacağını düşündü. Ancak Jack masaya oturup tüm ekmek, tereyağı ve süt midesine girinceye kadar yedi.

"Şimdi hanımım," dedi. "Eğer barınağın yanındaki kuru çimen ve bataklık kömürü üzerinde rahatça uyursam buraya gelip tekrar dönmek zorunda kalmam, böylece erkenden işimin başına geçebilirim. Bu yüzden akşam yemeğini de şimdi verirseniz tüm günü kapatırız." Kadın akşam yemeğini de verdi, yemeği bataklığa götüreceğini düşünüyordu, ancak yine oturdu ve ne verildiyse silip süpürdü. Evin hanımı birazcık afallamıştı.

Sonra ambardaki efendisine gidip "Bu ülkede hizmetçiler akşam yemeğini yedikten sonra ne yaparlar?" diye sordu.

"Yatağa gitmekten başka hiçbir şey."

"Ah! Öyle mi, çok güzel efendim."

Jack ahırın samanlığına gitti, üstündekileri çıkarıp yattı; ancak onu gören biri efendiye haber verdi ve efendisi geldi.

"Jack, seni hergele, ne yapıyorsun?"

"Uyuyacağım efendim. Evin hanımı, Tanrı ondan razı olsun, bana kahvaltımı, öğle yemeğimi ve akşam yemeğimi verdi; siz de akşam yemeğinden sonra hizmetçilerin uyuma-ya gittiğini söylediniz. Şimdi beni suçluyor musunuz efendim?"

"Evet, serseri herif, suçluyorum."

"Bana bir aylık ikramiyem olan bir pound on üç peniyi verir misiniz efendim."

“Sana bir şeytan on üç de cüce vereceğim! Ne içinmiş o?”

“Haa anlıyorum, anlaşılmayı unuttunuz. Pişman mısınız?”

“Ah, hem de n... Yani HAYIR. Şekerlemeni yaptıktan sonra paranı vereceğim.”

Jack, ertesi gün erkenden gün içinde ne yapması gerektiğini sordu. “Otlaklığın dışındaki boş arazide saban tutacaksın.” Bunun ardından efendisi, yaklaşık saat dokuz civarında, Jack’in nasıl bir çiftçi olduğunu görmek için yola koyuldu; ancak oraya gittiğinde hayvanları sürenin küçük bir çocuk olduğunu, saban bıçağının çimin üzerini yalnızca sıyırdığını, Jack’in de bu esnada atların arkasından sabanı tuttuğunu gördü.

“Ne yapıyorsun aksi adam?” diye sordu efendisi.

“Bu şeytan icadı sabanı nasıl tutuyorum ama, tıpkı bana söylediğiniz gibi değil mi? Ancak şu velet ne kadar uyarırsam uyarayım hayvanları kamçılamaya devam ediyor, ona bir şey diyecek misiniz?”

“Hayır, sana diyeceğim! Bilmiyor musun, Tanrı’nın cezası, sana saban tutacaksın dediğimde toprağı eşmen gerektiğini söylüyordum.”

“Aman Tanrım, keşke bunu baştan söyleseydiniz. Yaptığım şey için beni suçluyor musunuz?”

Efendisi yine zamanında kendini tuttu ve sineye çekip hiçbir şey söylemedi.

“Hadi şimdi diğer çiftçilerin yaptığı gibi toprağı eşmeye başla üçkâğıtçı herif.”

“Anlaşmamız için pişman değil misiniz?”

“Hiç değilim, hem de hiç!”

Bunun ardından Jack, günün geri kalanında düzgün bir şekilde saban sürdü.

Bir iki gün sonra efendisi, yarısı körpe mısırlarla dolu bir arazideki ineklerle ilgilenmesini söyledi. "Özellikle Browney'nin buğdaylardan uzakta olduğundan emin ol, o haylazlık yapmazsa diğerlerinden korkmaya gerek yok."

Öğle vakti geldiğinde efendi, Jack'in vazifesini nasıl yaptığını görmek için araziye gitti. Ancak gördü ki Jack yüzünü çimlere gömmüş uyuyor, Browney boynuzlarından ağaca bağlanmış bir şekilde akasya ağacının yanında otluyor, hayvanların geri kalanı ise yemyeşil buğdayları bir yandan eziyor bir yandan da yiyor. Efendisi hemen Jack'i dürttü.

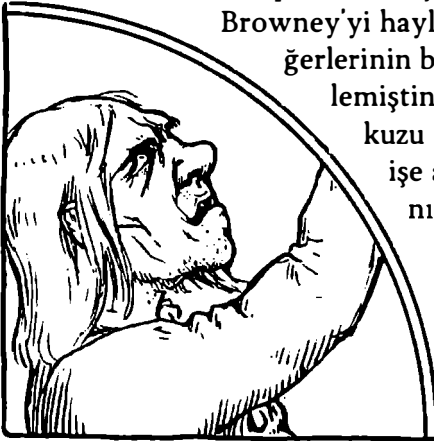
"Jack, seni serseri, ineklerin ne yaptığını görüyor musun?"

"Beni suçluyor musunuz efendim?"

"Ne demek suçluyor muyum? Tabii ki suçluyorum tembel herif."

"Bana bir pound on üç peni vermelisiniz efendim.

Browney'yi haylazlıktan uzak tutarsam diğerlerinin bir zararı olmayacağını söylemişsiniz. İşte Browney orada, bir kuzu kadar zararsız. Şimdi beni işe aldığınız için pişman mısınız?"

"Aslına bakarsan hiç değilim. Öğle yemeğine gelince paranı vereceğim. Şimdi dediğimi yap, günün geri kalanında bir inegin bile buğdaylara

girmesine ya da arazinin dışına gitmesine izin verme.”

“Hiç korkmayın efendim!” dedi ve denileni yaptı. Fakat cimri efendisi, işe almasaydım çok daha iyi olurdu diye düşündü.

Ertesi gün üç inek yavrusu kaybolmuştu, onları bulması için Jack’i görevlendirdiler.

“Onları nerede arayayım?” diye sordu Jack.

“Olabilecekleri ya da olamayacakları her yerde.”

Cimri, artık kelimelerini dikkatle seçiyordu. Öğle yemeği vaktinde ağıla geldiğinde Jack’in çatıdaki sazlıkları kucaklayıp içlerine delik açtığını ve açtığı deliklerin içinden baktığını gördü.

“Burada ne yapıyorsun hergele herif?”

“Tabii ki yavruları arıyorum, zavallı şeyler!”

“Yavrular orada ne arasın?”

“Burada olduklarını ben de düşünmüyorum, ancak önce olabilecekleri yerlere baktım ve ahırlara, otlaklara, çayırlara baktım; şimdi de olamayacakları yerlere bakıyorum. Sanırım sizi yine memnun edemedim.”

“Emin ol edemedin, sen insanı çileden çıkarırsın kaz kafalı herif!”

“Lütfen efendim, öğle yemeğine gitmeden önce bir pound on üç penimi verin. Korkarım beni işe aldığınız için pişman oldunuz.”

“Hem de... Ah hayır, pişman değilim. Şimdi lütfen sazlıkları, sanki annenin barınağını yapıyormuş gibi yerlerine geri koyar mısın?”

“Ah tabii efendim, memnuniyetle,” dedi. Çiftçi, öğle yemeğinden geri döndükten sonra Jack’in çatıyı öncekinden bile daha güzel yaptığını gördü; çünkü Jack, çocuklardan yeni sazlar istemişti.

Efendisi gelince "Hadi Jack, şimdi git ve yavruları bulup eve getir," dedi.

"Onları nerede arayayım?"

"Git ve sanki senin malınmış gibi ara."

Bunun üzerine Jack, inek yavrularını gün batmadan buldu.

Ertesi sabah efendisi, "Jack, bataklıktan otlığa giden yol çok kötü durumda, her adımda koyunların ayağı batıyor; git ve koyunların ayağına düzgün bir yol yap," dedi. Aşağı yukarı bir saat sonra bataklığın yakınına geldiğinde ise Jack'i bıçağını bilerken buldu, koyunlar ise oldukları yerde bekliyorlardı.

"Sen yolu böyle mi onarıyorsun Jack?" dedi.

"Her şeyin bir başı vardı efendim," dedi Jack. "Ayrıca başlamak bitirmenin yarısıdır. Bıçağı biliyorum, böylece sürüdeki her bir koyunun ayağını alabileceğim, siz de çok memnun kalacaksınız."

"Koyunlarımın ayaklarını mı alacaksın? Namussuz herif! Ne diye alacaksın söyler misin?"

"Tabii ki söylediğiniz gibi yolu onarmak için. Siz demediniz mi 'Jack, koyunların ayağından düzgün bir yol yap,' diye?"

"Ah aptal herif ah, koyunların ayağına düzgün bir yol yap dedim."

"İyice belirtmediğiniz yazık olmuş efendim. Eğer anladığım şekilde devam etmemi istemiyorsanız bir pound on üç penimi verin."

"O bir pound on üç peni boğazında kalsın!"

"Dua etmek beddua etmekten daha iyidir efendim. Yoksa anlaşmamızdan pişman mısınız?"

“Hayır, henüz hiçbir şekilde pişman değilim.”

Ertesi gece efendisi bir düğüne gidecekti ve çıkmadan önce Jack’e, “Gece yarısında ayrılacağım, sonradan senin de gelmen gerekiyor, çünkü içkiyi fazla kaçırabilirim ve beni eve sen getirmelisin. Eğer erken gelersen etrafa bir göz atıp beni bul ki sana bir şeyler ikram etmelerini söyleyeyim,” dedi.

Saat on bir civarı efendi, içkiye gömülmüştü ki yanağına yapış yapış bir şeyin çarptığını hissetti. Bardağının yanına düşen şeye baktığında gördüğü şey bir koyun gözüydü. Kimin neden böyle bir şey yapacağını kavrayamadı. Bir süre sonra diğer yanağına da bir darbe aldı, o da bir koyun gözüydü. Kafası iyice karışmıştı, ancak hiçbir şey söylememek daha iyi olur diye düşündü. İki dakika sonra tam içkisinden yudumlamak için ağzını açmıştı ki atılan göz bu kez ağzına düştü. Hızla tükürüp bağırmaya başladı “Evin sahibi, böyle bir saygısızlığı yapacak adamı evinde tutmaya hiç utanmıyor musun?”

“Efendim,” dedi Jack. “O adamı suçlamayın, çünkü gözleri ben atıyordum, burada olduğumu belli etmek için. Gelin ve damadın sağlığına içmek için gelmiştim. Gelmemi de siz söylemişsiniz.”

“Senin böyle bir serserilik yapacağını biliyordum, peki Tanrı aşkına, gözleri nereden aldın?”

“Tabii ki koyunlarınızın kafasından. Komşuların hayvanlarından almamı istemezsiniz herhalde, çünkü beni hemen zindana yollarlardı.”

“Seninle karşılaştığım güne lanet olsun.”

“Hepiniz şahitsiniz,” dedi Jack. “Efendim benimle karşılaştığı için pişman. Artık zamanım doldu. Efendim, siz de maaşımın iki katını verin, sonra da yan odaya geçin; ben omuzlarınızdan başlayıp kalçalarınıza kadar olan sırt derinizi yüzerken de düzgün durun.”

Herkes buna karşı çıktı, ancak Jack "Bu adam, iki kardeşimin sırtını yüzerken ona hiç engel olmadınız, şu an o iki kardeşim beş parasız ve sırtları yüzülmüş bir şekilde zavallı annemin yanındalar," dedi.

Odadakiler anlaşma şartlarını duyunca işin yapıldığını görmek için sabırsızlanmaya başladılar. Efendi, haykırıp kükredi, ancak yanında ona yardım edebilecek kimse yoktu. Kalçalarına kadar kıyafetleri soyuldu ve yan odaya yatırıldı. Jack, et bıçağı elinde, başlamaya hazırdı.

"Şimdi seni yaşlı canavar," dedi, bu sırada bıçağını odanın zeminine sürüyordu. "Sana bir teklif sunacağım. İki kat maaşla birlikte zavallı kardeşlerime destek olmam için iki yüz gine verirken derini yüzmeyeceğim."

"Asla! Derimi tepeden tırnağa yüzmeni tercih ederim."

"Peki öyleyse," dedi Jack sırtarak, fakat attığı ilk minik kesikte cimri efendisi kükreyip "Dur, dur! Parayı vereceğim," dedi.

"Şimdi komşular, benim hakkımda kötü düşünmemelisiniz. Bir sıçanın bile gözlerini çıkaracak insan değilim. O gözlerin hepsini kasaptan aldım ve yalnızca üç tanesini kullandım."

Bu yüzden hepsi tekrar diğer odaya geçtiler, Jack'i de aralarına alıp sağlığına içtiler, o da bir bir herkesin sağlığına içti. Sonradan altı kuvvetli adam, onu ve efendisini eve götürdü; efendisi Jack'e olan borcunu ödeyene kadar bu adamlar salonda bekledi. Eve vardığında zavallı annesi ve derisi yüzülen kardeşlerine âdeta bayramı getirdi; artık hiç kimse ona Aptal Jack demiyordu, yeni lakabı Deri Yüzen Jack'di.

beth gellert

Prens Llewelyn'in kayınpederi Kral John tarafından ona armağan edilen Gellert adında çok sevdiği bir tazısı vardı. Bu tazı, evdeyken bir kuzu kadar sakın, avdayken ise bir aslan kadar yırtıcıydı. Bir gün Llewelyn ava çıkacaktı, bunun için kalenin önünde borazanını öttürdü. Tüm köpekleri bu çağrıya kulak verdi, ancak Gellert ortada yoktu. Bu yüzden borazanı bu kez daha güçlü üfledi ve Gellert'i adıyla çağırdı, ancak tazı yine gelmedi. En sonunda Prens Llewelyn daha fazla beklemek istemeyip ava Gellert olmadan gitti. O gün biraz fazla uğraştı, çünkü tazılarının en güçlüsü ve en çeviyi olan Gellert orada değildi.

Öfkeyle kalesine döndü, kapıya vardığında Gellert'in zıplaya zıplaya kendisine doğru geldiğini gördü. Ancak tazı yakına gelince Prens, köpeğin dudaklarından ve dişlerinden damlayan kanı görünce irkildi. Ürken Prens istemsizce bir hareket yaptı, tazı ise efendisinin onu selamlama şekline şaşırılmış veya bu selamlamadan korkmuşçasına ayaklarına kapandı.

Prens Llewelyn'in Gellert'le oynamayı seven bir yaşında küçük bir çocuğu vardı. Prens, aklına gelen korkunç düşünce yüzünden çocuğun odasına doğru hızla koşmaya başladı. Odaya yaklaştıkça etraf daha da kanlı ve dağınık bir hal alıyordu. Odanın içine doğru atıldı ve beşiğin ters döndüğünü, üzerinin de kanla kaplı olduğunu gördü.

Prens Llewelyn gittikçe daha da dehşete kapılmaya başladı, küçük oğlunu her yerde aradı. Hiçbir yerde bulamıyordu, yalnızca çok fazla kan dökülen bir olayın izleri vardı. En sonunda köpeğin, çocuğunu öldürdüğünden emin oldu ve Gellert'e bağırdı: "Canavar, çocuğumu parçaladın!" Kılıcını çekip tazının boynuna vurdu; tazı derin bir feryat etti, düşerken bile efendisinin gözlerine bakıyordu.

Gellert'in canını verirken attığı çığlığa cevap, beşiğin altındaki çocuğun ağlamasıydı. Llewelyn, kılına bile zarar gelmeyen, yalnızca uykusundan uyanan çocuğunu orada buldu. Hemen yanında da her yanı kanla kaplı kocaman bir kurdun paramparça olmuş vücudunu gördü. Artık çok geçti, Llewelyn o yokken neler olduğunu çözdü. Gellert, çocuğu korumak için çağrıya cevap vermeyip geride kalmış ve Llewelyn'in varisini öldürmeye çalışan kurtla dövüşüp onu öldürmüştü.

Llewelyn'in kederi ise boşaydı; çünkü sadık köpeğini tekrar diriltemezdi. Bu yüzden onu, muhteşem Snowdon dağını gören kale duvarlarının dışına gömdü, böylece her geçen onun mezarını ve üzerinde yükselen taştan anıtı görebilecekti. O günden bugüne o yer, Beth Gellert¹¹ ya da Grave of Gellert¹² olarak anılıyor.

11 Beth: Yatak, Beth Gellert: Gellert'in Yatağı. (ç.n.)

12 Gellert'in Mezarı. (ç.n.)

ivan'ın öyküsü

Eskiden, Llanlavan bölgesinde Hwrdh adı verilen yerde, bir adam ve bir kadın yaşırdı. İş bulamaz olduklarında adam eşine “Ben gidip iş arayacağım, bu süre içinde sen burada yaşayabilirsin,” dedi. Hoş biçimde ayrılıp doğruya doğru uzun bir yolculuğa çıktı, en sonunda bir çiftçinin evine geldi ve iş istedi.

“Ne iş yaparsın?” diye sordu çiftçi.

“Her türlü işi yapabilirim,” dedi Ivan.

Böylece yıllık üç pounda anlaştılar.

Yıl sonu geldiğinde efendi, üç poundu gösterdi. “Bak Ivan, işte maaşın; ancak eğer bu maaşı almazsan onun yerine sana bir tavsiye veririm,” dedi.

“Maaşımı istiyorum,” dedi Ivan.

“Hayır, olmaz; en iyisi tavsiyemi vereyim,” dedi efendi.

“Söyle öyleyse,” dedi Ivan.

Efendisi şunu söyledi: “Sırf yenisi var diye, eski yoldan şaşma.”

Bunun ardından önceki ücrete bir yıl daha anlaştılar; yıl sonunda Ivan, maaşı yerine tavsiyeyi tercih etti, tavsiye şuydu: “Yaşlı bir adamla genç bir kadının evli olduğu handa sakın konaklama.”

Aynı şey üçüncü yılın sonunda da oldu, bu sefer de tavsiye şuydu: “Doğruluk, en iyi yoldur.”

Gelgelelim Ivan daha fazla kalamadı, çünkü eşine geri dönmek istiyordu.

“Bugün gitme,” dedi efendisi, “Eşim yarın ekmek pişirecek, senin için de hazırlasın ki eve gidip güzel eşine götürebilesin.”

Böylece Ivan yola çıkacakken efendisi gelip “Buyur, ekmeği alıp eve, eşine götür; ancak yemek için acele etmeyin, en neşeli ânınızda yiyeceğinizi,” dedi.

Bunun üzerine hoş bir şekilde vedalaşıp eve doğru yola çıktı, en sonunda Wayn Her’e vardı. Orada kendi bölgesindeki Tre Rhyn’den gelen üç tüccarla karşılaştı; tüccarlar, Exeter Festivali’nden evlerine dönüyorlardı. “Hop! Ivan! Bizimle gel, seni gördüğümüze çok sevindik. Bunca zamandır nerelerdeydin?” dediler.

“Çalışıyordum, şimdi ise eşime dönüyorum,” dedi Ivan.

“Ah, öyleyse bizimle gel! Başımızın üstünde yerin var.”

Ancak tüccarlar yeni yoldan giderken Ivan eskisinden gitmeyi tercih etti. Tüccarlar, çayırlıktaki arazi evlerinin yanından giderken Ivan’dan çok uzaklaşmamışlardı ki önelerine hırsızlar çıktı. “Hırsızlar!” diye bağırmaya başladılar, Ivan da “Hırsızlar!” diye bağırdı. Hırsızlar, Ivan’ın bağırışını duyduklarında kaçmaya başladılar. Böylece tüccarlar yeni yoldan, Ivan ise eski yoldan yoluna devam etti ve Market-Jew’da tekrar buluştular.

“Ah Ivan, sana minnettarız, eğer sen olmasaydın işimiz bitmişti. Gel konaklayacak bir yer bulalım, ücretin bizden olsun,” dedi tüccarlar.

Konaklayacakları mekana gelince Ivan, “Hanın sahibini görmeliyim,” dedi.

“Han sahibi mi? Han sahibini ne yapacaksın? Han sahibesi işte şurada, hem genç ve güzel. Eğer illa han sahibini görmek istiyorsan mutfaktır,” dediler.

Ivan, han sahibini görmek için mutfığa gitti. Han sahibinin, etleri şişe geçiren zayıf ve yaşlı bir adam olduğunu gördü.

“Olmaz! Olmaz! Ben burada konaklamayacağım, yan taraftaki handa kalacağım,” dedi Ivan.

“Şimdi değil, önce bir yemek yiyelim o zaman,” dedi tüccarlar.

Bundan birkaç gün önce han sahibesi, yaşlı han sahibini uyurken öldürmek ve suçu hana gelen ziyaretçilere yıkmak için Market-Jew'daki bir papazla anlaşmıştı.

Böylece Ivan yan taraftaki handa yataırken evin duvarında bir delik olduğunu fark etti, delikten bir ışık geliyordu. Kalkıp deliğin içinden baktı ve bir papazın konuştuğunu duydu. “Bu deliği kapatsam iyi olur, yoksa yandakiler yaptığımız işi görebilir,” dedi papaz. Böylece han sahibesi yaşlı adamı öldürürken papaz da sırtıyla duvardaki deliği kapadı.

Ancak bu sırada Ivan, bıçağını çıkardı ve delikten içeri sokup papazın kıyafetinden ufak bir parça kesti.

Ertesi sabah han sahibesi, kocasının öldürüldüğünü ve handa tüccarlardan başka kimsenin bulunmadığını, bu yüzden hepsinin asılması gerektiğini haykırdı.

Böylece tüccarları aldılar ve zindana attılar, bir süre sonra Ivan yanlarına gitti. “Ah! Ah Ivan! Bizdeki kör talihe bak! Dün gece ev sahibi öldürüldü, bu yüzden bizi asacaklar,” dedi tüccarlar.

“Hâkimlere söyleyin, gerçek katilleri çağırınsınlar,” dedi Ivan.

“Suçu kim işledi? Gerçek katilleri kim biliyor?” dediler.

“Suçu kim mi işledi? Eğer suçu kimin işlediğini kanıtlayamazsam sizin yerinize beni assınlar,” dedi Ivan.

Böylece tüm bildiklerini anlatıp papazın kıyafetinden kestiği parçayı gösterdi; tüccarlar serbest kaldılar, ev sahibesi ve papaz ise yakalanıp asıldı.

Sonra hep birlikte Market-Jew'dan ayrıldılar, tüccarlar Ivan'a “Burman bölgesindeki Coed Carrn y Wylfa, yani

Gözlem Taşı Yığını Ormanı'na kadar bizimle gel," dediler. Oraya varınca yolları ayrıldı, her ne kadar tüccarlar Ivan'ın kendileriyle birlikte gelmesini isteseler de onlarla gidemezdi, çünkü doğrudan eve ve eşine dönmek istiyordu.

Eve vardığında onu gören eşi, "Tam zamanında geldin. Biraz önce bir kese altın buldum, kesenin üzerinde isim yazmıyor ancak kesin ilerideki asil lorda ait. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum ki sen geldin," dedi.

Bunun üzerine Ivan'ın aklına üçüncü tavsiye geldi ve "Gidelim ve lorda verelim öyleyse," dedi.

Kaleye doğru yola çıktılar, ancak lort orada değildi. Bu yüzden keseyi, kapıyı açan hizmetçiye bırakıp eve döndüler ve bir süre sessiz sakin bir yaşam sürdüler.

Fakat bir gün lort, geçerken su içmek için evlerine uğradı. Ivan'ın eşi de ona "Umarım size ulaştırdığımız keseyi içindeki tüm altınlarla birlikte teslim almışsınızdır efendim," dedi.

"Ne kesesinden bahsediyorsun?" diye sordu lort.

"Kaleye bıraktığımız içi altın dolu keseden tabii ki," dedi Ivan.

"Benimle gelin de şu işin aslını bir öğrenelim," dedi lort.

Böylece Ivan ve eşi tekrar kaleye gittiler, keseyi verdikleri adamı gösterdiler. Adam, keseyi vermek zorunda kaldı ve kaleden kovuldu. Lort ise Ivan'ın yaptıklarından memnun kalıp o üçkâğıtçı hizmetçi yerine onu işe aldı.

"Dürüstlük, en iyi yoldur!" dedi Ivan, bu sırada yeni yaşam alanında bir yandan zıplıyor bir yandan da "O kadar mutluyum ki!" diye bağırıyordu.

Bu sırada eski efendisinin verdiği ekmek aklına geldi; efendisi, ekmeği en neşeli olduğu anda yemesini söylemişti. Böylece ekmeği böldü ve bir de ne görsün! Üç yıllık maaşı ekmeğin içindeydi.

andrew coffey

Büyükbabam Andrew Coffey, tüm baronluk tarafından sakın ve düzgün bir adam olarak tanınırdı. Tıpkı tüm baronluğun onu tanıdığı gibi o da tüm baronluğu tanırırdı. Baronluktaki her bir santimi, tepeleri ve vadileri, bataklıkları ve otlakları, arazileri ve sığınakları bilirdi. Ancak bir akşam bir hayli şaşırdı, çünkü kendini hiç bilmediği bir yerde buldu. Atıyla birlikte sürekli, aslında orada olmaması gereken bir ağaca takılıyorlar ya da bir bataklık çukuruna düşüyorlardı. Tüm bunların üstüne nerede bir açıklık bulsalar oraya da bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, bu esnada soğuk mart rüzgârı da ağaçları hırpalıyordu. Uzakta bir yerlerden ışık geldiğini görünce sevindi, yaklaşınca bir baraka olduğunu fark etti; fakat bu barakanın orada ne aradığını çözememişti. Yine de atını bağladıktan sonra içeri girdi, şöminede parlayan çalı ateşi onu içtenlikle karşıladı. Şöminenin önünde rahat ve güzel bir sandalye sanki "Gel, üstüme otur," der gibiydi. Odada kimsecikler yoktu. Neyse, sandalyeye oturdu; sırsıklam olduktan sonra azıcık ısındığı için sevinmişti. Fakat tüm bu süre boyunca bir yandan da merak ediyordu.

"Andrew Coffey! Andrew Coffey!"

Tanrı aşkına! Onun adını kim söylüyordu, odada kimsecikler yoktu hani. Her yere baktı, içeriyi de dışarıyı da kolaçan etti fakat iki ya da dört bacaklı hiçbir canlı bulamadı, üstelik atı da ortalıktan kaybolmuştu.

"ANDREW COFFEY! ANDREW COFFEY! Bana bir öykü anlat."

Bu kez ses daha yüksekti, ayrıca daha yakından gelmişti. Ayrıca bu ne biçim bir istekti! Bir öykü için darlanmadan,

ateşin başında oturup kurumak istemesi ona çok görülüyordu.

"Andrew Coffey! Andrew Coffey! Bana bir öykü anlat, yoksa seni beter ederim."

Zavallı büyükbabam o kadar şaşkına dönmüştü ki tek yapabildiği şey ayağa kalkıp bakakalmak oldu.

"ANDREW COFFEY! ANDREW COFFEY! Seni beter ederim demiştim."

Bunun hemen ardından Andrew Coffey'nin daha önce fark etmediği bir adam dolaptan fırladı. Adam sinirden köpürüyordu. Ancak bu kadarıyla da kalmamıştı. Vurduğunda bir adamın kafasını kırabilecek bir kara diken sopası taşıyordu. Ancak yine bu kadarıyla da kalmamıştı. Büyükbabam adama doğru baktığında adamın Patrick Rooney olduğunu gördü; herkesin bildiği gibi Patrick Rooney, çok uzun yıllar önce balığa çıkmış, ancak teknesi alabora olmuştu.

Andrew Coffey ne durabildi ne de kalabildi, olabildiğince hızlı bir şekilde evin dışına doğru topukladı. Biraz önce yaşadıklarını düşünürken koştu da koştu, en sonunda büyük bir ağaca rastladı. Biraz dinlenmek için oturdu.

Bir dakika bile geçmemişti ki gelen sesleri duydu.

"Serseri amma da ağırmış."
"Rahat dur, şuradaki büyük ağacın altına varınca dinleniriz." Bu ağacın Andrew Coffey'nin altında

dinlendiği ağaç olduğu belliydi. En azından o öyle düşünmüştü, bu yüzden işine yarayacak bir dalın üstüne çıktı ve güzelce gizlendi. Görülmektense görmek daha iyidir diye düşündü.

Yağmur durdu, rüzgâr dindi. Gece, her zamankinden daha karanlıktı; fakat Andrew Coffey, hep birlikte büyük bir sandık taşıyan dört adamı görebiliyordu. Ağacın altına geldiler, sandığı yere indirip açtılar, içinden bir de kim çıksın: Patrick Rooney! Hiçbir şey söylemedi, yüzü kar kadar solgundu.

Neyse, adamlardan biri çalı topladı, diğeri de bir kav ve çakmaktaşı çıkardı; çok geçmeden harıl harıl yanan büyük bir ateş yaktılar, büyükbabam ise Patrick'i açık açık görebiliyordu. Biraz evvel hareketsiz kalmıştı, ancak o an âdeta dondu. Çok geçmeden adamlar toprağa dört sırik dikti, bir sırığı da bunların üstüne yan bir şekilde koyup ateşin hemen üzerine yerleştirdiler; tıpkı bir kuzu çevirme gibi, yan koydukları sırığın üstüne de Patrick Rooney'yi astılar.

"Tamam, gayet iyi," dedi biri, "Ancak biz yokken ona kim bakacak? Biri ortadaki sırığı döndürmeli, böylece serse-
rinin yanmayacağından emin olmalı."

Patrick ağzını açtı ve "Andrew Coffey," dedi.

"Andrew Coffey! Andrew Coffey! Andrew Coffey! Andrew Coffey!"

"Size mahkûmum beyler, ancak gerçekten bu nasıl yapı-
lır bilmiyorum," dedi Andrew Coffey.

"Aşağı in hemen, Andrew Coffey," dedi Patrick.

Böylece ikinci kez konuştu, Andrew Coffey ise aşağı in-
meye karar verdi. Dört adam oradan ayrıldı, Andrew Coffey
ise Patrick'le yalnız kaldı.

Sonra oturup ateşi dengede tuttu, sırığı sürekli çevirdi;
bu sırada Patrick sürekli ona bakıyordu.

Zavallı Andrew Coffey, bir türlü beceremiyordu; bir ateşe bir Patrick'e bakarken bir yandan da ormanlıktaki küçük barınağı düşünüyordu ki biraz sersemleşmeye başladı.

"Ah! Yakıyorsun beni!" dedi Patrick, hiddetli ve şiddetli bir şekilde.

"Gerçekten özür dilerim," dedi büyükbabam, "Fakat sana bir soru sorabilir miyim?"

"Eğer düzgün bir cevap almak istemiyorsan hiç sorma, yoksa seni beter ederim," dedi Patrick.

Gelgelelim büyükbabam bir türlü kafasından atamıyordu; uzaktaki yakındaki herkes, Patrick'in tekneden düştüğünü söylüyordu. Düşünecek zaman vardı, bu yüzden büyükbabam biraz daha düşündü.

"Andrew Coffey! Andrew Coffey! Yakıyorsun beni."

Büyükbabam çok özür diledi ve bir daha dikkatsizlik yapmayacağına dair yemin etti.

"İyi edersin," dedi Patrick, gözünün ucuyla dik dik bakarken bir yandan da sırtıyordu; bu durum Andrew Coffey'nin iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Her şey çok tuhaftı, daha önce hiç görmediği sıkı bir ağaçlıkta Patrick Rooney'yi ateşin üstünde çeviriyordu. Büyükbabamın tüm bunlar yaşanırken düşünmeyi bırakıp ateşle ilgilenmesi imkânsızdı.

"ANDREW COFFEY, ANDREW COFFEY, SENİ ÖLDÜRECEĞİM."

Bunu duyduktan sonra büyükbabamın gördüğü şey, Patrick'in kendini askıdan indirdiği, bu esnada gözleri ve dişlerinin de parladığıydı.

Büyükbabam ne durdu ne de kaldı, karanlık ormana doğru koşmaya başladı. Sanki tüm taşlar onun tökezlemesi için, tüm dallar suratını çizmesi için, tüm dikenler de vücu-

duna batması için oradaydı. Ne zaman bir açıklık bulsa oraya da bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, soğuk mart rüzgârı ise uğulduyordu.

İleride bir ışık gördüğü için sevindi, çok geçmeden şaşırmış, sıırıslıklam olmuş ve üstü başı batmış bir şekilde şöminenin yanında diz çöktü. Çalılar çatırdayarak yanıyordu, bir süre sonra büyükbabam hem biraz ısınıp kurudu hem de biraz sakinleşti.

“Andrew Coffey! Andrew Coffey!”

Tüm bunları yaşayan bir insanın zıplaması zordur, ancak büyükbabam zıpladı. Etrafa bakındığında bir de ne görsün! Patrick’le ilk karşılaştığı barınağın içindeydi.

“Andrew Coffey, Andrew Coffey, bana bir öykü anlat.”

“Bir öykü mü istiyorsun?” dedi büyükbabam, artık korkmaktan yorulmuştu bu yüzden olabildiğince cesur bir şekilde söyledi bunu.

“Eğer bana olan biteni en baştan anlatırsan minnettar olurum.”

Böylece en başından en sonuna kadar, o gece başına neler geldiğini anlattı. Öykü uzun, Andrew Coffey yorgundu. Uykuya dalması gerekiyordu, çünkü uyandığında açık gökyüzü altındaki tepe kenarında uzandığını, atının da hemen yanında otladığını görecekti.

kuşların savaşı

Size bir çalıkuşunun öyküsünü anlatacağım. Zamanın birinde, yanına hizmetçi arayan bir çiftçi vardı; çalıkuşu bu çiftçiyle tanıştığında "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bir hizmetçi arıyorum," dedi çiftçi, çalıkuşuna.

"Beni hizmetçin olarak alır mısın?" diye sordu çalıkuşu.

"Seni mi? Biçare yaratık, sen ne iş yapabilirsin ki?"

"Bir dene," dedi çalıkuşu.

Böylece çalıkuşunu hizmetçisi olarak aldı, ona verdiği ilk vazife ise ambarda harman dövmekti. Çalıkuşu harmanı dövdü (Neyle mi dövdü? Tabii ki dövenle) ve tahıllardan birini düşürdü. Bir fare gelip o tahılı yedi.

"Bunu bir daha yaparsan başın belaya girer," dedi çalıkuşu.

Tekrar vurdu ve iki tahılı ayıkladı. Fare yine gelip onları da yedi. Bunun üzerine kimin daha güçlü olduğunu anlamak bir mücadele ayarladılar; çalıkuşu on iki kuşla, fare ise kabilesiyle geldi.

"Tüm kabilen seninle," dedi çalıkuşu.

"Seninki de öyle," dedi fare, sonra gururlu bir biçimde ayağıyla ona vurdu. Fakat çalıkuşu döveniyle farenin ayağını kırdı, bunun üzerine bir gün belirleyip meydan kavgası yapmaya karar verdiler.

Tüm canlılar ve kuşlar kavga için toplanıyordu. Tether-town kralının oğlu da gidip kavgayı izlemek istediğini söyledi. Böylece, babasına bu yıl hayvanların kralının hangi canlı olduğunu bildirecekti. O vardığında tüm kavgalar bitmişti, yalnızca bir tanesi kalmıştı: Büyük kara kuzgun ile yılan arasındaki kavga. Yılan, kuzgunun boynuna dolanmıştı; kuzgun ise yılanın boynunu gagasına almıştı, fakat görünen oydu ki yılan bu dövüşü kazanacaktı. Kralın oğlu bunu gördüğünde kuzguna yardım etti ve savurduğu darbeye yılanın kafasını kopardı. Kuzgun biraz nefeslenip yılanın öldüğünü görünce "Bugün bana yaptığın iyiliğe karşılık, sana bir manzara sunacağım. Gel ve iki kanadımın arasına çık," dedi. Kralın oğlu, ellerini kuzgunun kanatlarına koydu; kuzgun Prens'i dokuz yüksek tepeden, dokuz vadiden ve dokuz bozkırdan geçirdi.

"Şimdi, şuradaki evi görüyor musun?" diye sordu kuzgun. "Oraya git. Orada yaşayan kişi kız kardeşim, emin ol seni hoş karşılayacaktır. Eğer sana kuşların savaşında bulunup bulunmadığını sorarsa bulunduğunu söyle. Eğer sana benim gibi birini görüp görmediğini sorarsa gördüğünü söyle. Ayrıca yarın mutlaka burada benimle buluş." Kralın oğlu o gece hoş karşılandı. Her türden yemek, her türden içecek, ayakları için sıcak su, vücudu için de yumuşak bir yatak verildi.

Ertesi gün kuzgun, Prens'i altı yüksek tepenin, altı vadinin ve altı bozkırın üzerinden uçurdu. Çok uzakta bir baraka gördüler, ancak barınak ne kadar uzakta olsa da kısa sürede oraya vardılar. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, o gece de hoş karşılandı. Bir dolu yemek ve içecek, ayakları için sıcak su, vücudu için de yumuşak bir yatak verildi. Ertesi gün de aynı şey yaşandı, üç yüksek tepenin, üç vadinin ve üç bozkırın üzerinden geçtiler.

Üçüncü sabah, diğer zamanlarda gördüğü gibi kuzgunu görmeye gittiğinde, hayatı boyunca gördüğü en yakışıklı

adamla karşılaştı. Adamın saçlarında altın halkalar, elinde ise bir bohça vardı. Kralın oğlu bu adama, civarda büyük bir kara kuzgun görüp görmediğini sordu.

Adam, "Kuzgunu bir daha hiç görmeyeceksin, çünkü o kuzgun benim. Kötü bir druidin büyüü altındaydım; beni o büyüden kurtaran şey seninle karşılaşmam oldu, bu yüzden bu bohçayı almalısın. Şimdi, aynı yolu izleyerek geri dönmelisin, her gece daha önce kaldığın evlerde kalmalısın, sana verdiğim bohçayı ise gerçekten ikamet etmek istediğin yere gelene kadar açmamalısın," dedi.

Kralın oğlu, sırtını adama, yüzünü ise babasının sarayına çevirdi; tıpkı buraya gelirken olduğu gibi kuzgunun kız kardeşlerinin yanında konaklaya konaklaya gitti. Babasının sarayına yaklaştığında sık bir ormanlıktan geçiyordu. Ancak elindeki bohça sanki gitgide ağırlaşıyor gibiydi, bu yüzden merak edip açmayı düşündü.

Bohçayı açtığı anda ağzı açık kaldı. Bir anda, hayatı boyunca gördüğü en muhteşem hane karşısında belirdi. Kocaman bir kale vardı, kalenin yanında ise içinde her türlü meyve ve bitki bulunan bir bahçe vardı. Bohçayı açmanın pişmanlığı ve hayretiyle kalakaldı, çünkü tüm o şeyleri bohçanın içine geri koymak elinde değildi; bu güzel yerin, babasının sarayının karşısındaki güzel yeşil açıklıkta olmasını isterdi. Tam kafasını yukarı kaldırdı ki kocaman bir devin ona doğru geldiğini gördü.

"Evini inşa etmek için kötü bir yer seçmişsin kralın oğlu," dedi Dev.

"Evet, ancak burada olmasını istememiştim, ufak bir talihsizlik sonucu oldu," dedi kralın oğlu.

"Tüm bunları tıpkı önceki gibi bohçanın içine geri koyarsam ödülüm ne olur?"

"Ne istersin?" dedi kralın oğlu.

"İlk oğlun yedi yaşına bastığında onu bana vermeni," dedi Dev.

"Eğer bir oğlum olursa onu sana vereceğim," dedi kralın oğlu.

Çok geçmeden Dev, bahçeyi, bağı ve kaleyi önceki gibi bohçanın içine geri koydu.

"Şimdi," dedi Dev, "Sen kendi yoluna, ben kendi yolu-
ma. Ancak verdiğin sözü tut, sen unutsan bile ben hatırla-
yacağım."

Kralın oğlu yoluna devam etti, birkaç günün sonunda en sevdiği yere ulaştı. Bohçayı açtı ve kale tıpkı daha önce ol-
duğu gibi karşısında belirdi. Kale kapısını açtığında ise tüm
yaşamı boyunca gördüğü en güzel genç kızı gördü.

"Buyurun kralın oğlu," dedi güzel kız, "Eğer benimle he-
men bugün evlenirseniz her şey hallolacak."

"Bunu ben de isterim," dedi kralın oğlu. O gün evlendi-
ler.

Yedi yıl ve bir günün sonunda, kaleye doğru bir devin
geldiğini gördüler. Kralın oğlu, Dev'e verdiği sözü hatırladı,
ancak o âna kadar Kraliçe'ye bu sözden bahsetmemişti.

"Bu meseleyi bana bırak," dedi Kraliçe.

"Oğlunu teslim et, sözünü tut," dedi Dev.

"Annesi yolculuk için hazır ettiğinde, onu alacaksın,"
dedi Kral.

Kraliçe, aşçının oğlunu giydirip Dev'in ellerine verdi.
Dev, aldığı çocukla birlikte yola koyuldu; ancak çok geçme-
mişti ki küçük çocuğun eline bir dal koydu ve sordu: "Bu dal
babanın elinde olsa onunla ne yapardı?"

"Eğer bu dal babamın elinde olsa onunla köpekleri ve
kedileri kovalardı, böylece Kral'ın yemeğinin yanına yakla-
şamazlardı," dedi küçük çocuk.

“Sen aşçının oğlusun,” dedi Dev. Çocuğu iki küçük bileğinden yakalayıp yanındaki taşa vurdu. Dev, büyük bir öfke ve çılgınlıkla kaleye dönüp eğer kralın oğlunu vermezlerse kalenin en yüksek taşının bile yerle bir olacağını söyledi.

Kraliçe, Kral'a “Yine de deneyelim, uşağın oğlu bizim oğlumuzla aynı yaşta,” dedi.

Uşağın oğlunu giydirip Dev'in ellerine verdi. Dev, çok uzaklaşmamıştı ki çocuğun eline bir dal koydu.

“Bu dal babanda olsa onunla ne yapardı?” diye sordu Dev.

“Köpekleri ve kediler kovalardı, böylece Kral'ın şişelerini ve bardaklarının yanına yaklaşılamazlardı.”

“Sen uşağın oğlusun,” deyip onun da beynini dağıttı Dev. Sonra muhteşem bir öfke ve sinirle geri döndü. Adımları, ayağının altındaki toprağı ve toprağın üzerindeki kaleyi sallıyordu.

“OĞLUNU BURAYA GETİR,” diye bağırdı Dev, “Yoksa siz gözünüzü açıp kapayınca kadar, burası yerle bir olur.” Bunun ardından Kral'ın oğlunu Dev'e verdiler.

Biraz yol aldıktan sonra Dev elindeki dalı çocuğa gösterip “Bu dal babanın elinde olsa onunla ne yapardı?” diye sordu.

Kralın oğlu, “Benim babamda bu daldan daha görkemlisi var,” diye cevap verdi.

Dev, bu kez “Peki o görkemli sopa elindeyken baban nerede duruyor?” diye sordu.

“Kral tahtında oturuyor,” dedi kralın oğlu.

Dev, bu kez doğru çocuğun verildiğini anladı.

Dev, çocuğu kendi evine götürdü ve onu kendi çocuğuymuş gibi yetiştirdi. Günlerden bir gün Dev evde değilken, genç hayatı boyunca duyduğu en tatlı müziği duydu;

ses, Dev'in evinin tepesindeki bir odadan geliyordu. Bir göz atınca hayatı boyunca gördüğü en güzel yüzü gördü. Kız, ona azıcık daha yakına gelmesini işaret etti. Adının Auburn Mary olduğunu söyleyip gence şimdilik gitmesini, ancak gece yarısında aynı yere gelmesini tembihledi.

Çocuk, söz verdiği gibi gitti. Dev'in kızı da çok geçmeden yanında belirdi ve gence "Yarın iki kız kardeşimden birini seçip evlenme şansına sahip olacaksın, ancak sen ikisini değil beni istediğini söyle. Babam beni Yeşil Şehir kralının oğluyla evlendirmek istiyor, ancak ben ondan hoşlanmıyorum," dedi. Ertesi gün Dev, üç kızını yanına aldı ve gence şunları söyledi:

"Şimdi, Tethertown kralının oğlu, uzun zamandır benimle yaşayarak hiçbir şey kaybetmedin. Şimdi de iki büyük kızımdan birini seçip evleneceksin, düğünden sonraki gün onunla birlikte evine dönebilirsin."

"Ben en genç olanla evlenmek istiyorum, onunla evlenmeme izin verirsen kabul," dedi kralın oğlu.

Dev, öfkeyle tutuştu ve "Onunla evlenmek istiyorsan sana söyleyeceğim üç şeyi yapmalısın," dedi.

"Devam et," dedi kralın oğlu.

Dev, kralın oğlunu ahıra götürdü.

"Şimdi, burada yüz büyükbaş hayvan yaşıyor, ancak burası yedi senedir hiç temizlenmedi. Bugün evde olmayacağım. Eğer gece vaktine kadar bu ahır pırıl pırıl olana kadar temizleyemezsen kızımı sana vermemekle kalmam, susuzluğumu da senin taze, bol ve nefis kanınla dindiririm.

Böylece genç, ahır temizlemeye başladı, ancak koca bir okyanusu kovayla taşısa daha iyiydi. Öğleden sonra, kan ter içinde kalmışken Dev'in en genç kızı ahıra geldi ve onunla konuştu:

“Cezalandırılıyorsun, kralın oğlu.”

“Evet,” dedi kralın oğlu.

“Buraya gel,” dedi Auburn Mary, “Azıcık dinlen.”

“Dinleneyim, nasıl olsa bu gidişle öleceğim.” Kızın yanına oturdu. O kadar yorulmuştu ki hemen orada uyuyakaldı. Uyandığında kızı oralarda göremedi, fakat ahır o kadar iyi temizlenmişti ki başından sonuna kadar her yeri pırıl pırıldı, hiçbir leke zerresi kalmamıştı. Dev içeri geldi.

“Ahırını temizledin mi kralın oğlu?”

“Temizledim,” dedi.

“Birileri temizlemiş,” dedi Dev.

“Ne olursa olsun sonuçta sen temizlemedin,” dedi kralın oğlu.

“Bak, bak!” dedi Dev, “Bugün çok çalıştın, yarın da bu ahırın damını, vurduğun kuşların tüyleriyle örteceksin, ancak kuşların tüylerinin rengi birbirinden farklı olmalı.”

Kralın oğlu gün doğmadan uyandı, kuşları vurmak için yayını ve oklarını aldı. Kırlara gitti, ancak kuşları vurmak kolay değildi. Kan ter içinde kalana kadar onların peşinde koştu. Öğle vakti, Auburn Mary yine geldi.

“Kendini mahvediyorsun kralın oğlu,” dedi.

“Evet,” dedi çocuk. “Sadece şu iki karatavuğu düşürebildim, ancak ikisinin de rengi aynı.”

“Buraya gel de şu tepenin üzerinde yorgunluğunu at,” dedi kız.

“Niyetim o,” dedi.

Bu kez de kızın yardım edeceğini düşünüp yanına oturdu, çok geçmeden oracıkta uyuyakaldı.

Uyandığında Auburn Mary gitmişti. Eve dönmeye karar

verdi, oraya vardığında ahırın damının tüylerle kaplı olduğunu gördü. Dev, eve gelince sordu:

“Ahırın damını tüylerle örttün mü kralın oğlu?”

“Örttüm,” dedi.

“Birileri örtmüş,” dedi Dev.

“Sen örtmedin,” dedi kralın oğlu.

“Tamam, tamam!” dedi Dev, “Şimdi, aşağıdaki gölün yanında bir köknar var. Ağacın tepesinde de bir saksıya yuvası var. Yuvada yumurtalar bulacaksın. Yemeğime başlamadan önce onları yemeliyim. Yuvada beş yumurta var ve hiçbirini patlamamalı ya da kırılmamalı.”

Kralın oğlu, sabah erkenden ağacın olduğu yere gitti, ağacı fark etmemek imkânsızdı. Tüm ormanlıkta ona denk bir tane bile ağaç yoktu. Boyu, en aşağıdan en tepedeki dala kadar, yüz elli metreydi. Kralın oğlu, ağacın etrafında uğraşıyordu. Sürekli yardıma gelen kız yine geldi.

“Ellerin ve ayakların soyuluyor.”

“Ah! Evet,” dedi genç. “Üstelik çıkmaya çalışırken sürekli geri düşünüyorum.”

“Durmanın zamanı değil,” dedi kız. “Hemen şimdi beni öldürüp etimi kemiklerimden ayırmalısın, tüm kemikleri ayırıp ağaca tırmanmak için kullanmalısın. Tırmanırken sanki en başından beri oradalarım gibi ağaca yapışacaklar, ancak aşağı inmek için her birine ayağını koyduğunda ve onlara dokunduğunda hiç zorlanmadan eline düşecekler. Her bir kemiğin üstünde durduğundan ve her birine dokunduğundan emin ol, eğer bunu yapmazsan orada kalırlar. Tüm etlerimi bu temiz kumaşa koyup ağacın köklerinin uzandığı pınarın yanına bırak. Aşağı inince de kemiklerimi birleştirip eti üstlerine öt, pınardaki sudan üzerine biraz serp, böylece tekrar canlanacağım. Ancak ağaçta bir kemiğimi bile unutma.”

“Benim için yaptığın onca şeyden sonra seni nasıl öldürebilirim?” diye sordu kralın oğlu.

“Eğer dediklerimi yapmazsan bittik demektir,” dedi Auburn Mary. “Ağaca tırmanmalısın, yoksa kaybederiz; ağaca tırmanmak için de söylediklerimi yapmalısın.”

Kralın oğlu denileni yaptı. Auburn Mary’yi öldürdü, vücudundaki etleri kesip söylendiği gibi kemikleri bir bir ayırdı.

Kralın oğlu, yukarı çıkarken Auburn Mary’nin kemiklerini ağacın kabuğuna koyup onları basamak olarak kullandı, ta ki yuvaya ulaşp son kemiğin üzerinde dikilene kadar.

Sonra yumurtaları aldı ve aşağı inmeye başladı, her bir kemiğe ayağını koyup kemikleri yanına aldı, ta ki son kemiğe kadar; son kemik yere o kadar yakındı ki ona basmadan aşağı indi.

Böylece Auburn Mary’nin kemiklerini pınarın yanında tekrar birleştirdi, eti kemiklerin üzerine örttü ve pınardan su alıp üzerine serpti. Kız, gencin önünde tekrar canlandı ve “Sana her bir kemiğe basmanı ve geride hiçbir kemik bırakmammanı söylememiş miydim? Şimdi hayatım boyunca bir parça eksik olacağım! Serçeparmağımı ağacın üzerinde bırakmışsın, artık dokuz parmağım var,” dedi.

“Şimdi, çabuk yumurtaları eve götür. Bu gece beni tanıyabilirsen benimle evlenebileceksin. Ben ve iki kız kardeşim aynı giysilerle süslenip birbirimize benzetileceğiz; ancak babam ‘Eşine git kralın oğlu,’ dediğinde bana bak, serçeparmağı olmayan bir el göreceksin.”

Yumurtaları götürüp Dev’e verdi.

“Evet, evet!” dedi Dev, “Evliliğin için hazırlanmaya başla.”

Sonra büyük bir düğün gerçekleştirildi, hem de ne düğün! Devler ve beyler vardı, Yeşil Şehir kralının oğlu bile oradaydı. Evlilik gerçekleşti, dans başladı, hem de ne dans! Dev in evi baştan aşağı sallanıyordu.

Yatma zamanı geldi, Dev “Dinlenme vaktiniz geldi Tet-hertown kralının oğlu, bunların içinden eşini seçip git,” dedi.

Kız, serçeparmağı eksik elini uzattı, genç de o eli tuttu.

“Bu sefer hedefine ulaştın, ancak gün gelir belki de başka bir durumdayken karşılaşırız,” dedi Dev.

Dinlenmeye çekildiler. “Şimdi, sakın uyuma, yoksa ölü bir adamsın demektir. Çabucak kaçmalıyız, aksi takdirde eminim ki babam seni öldürecek,” dedi kız.

Dışarı çıktılar, ahırdaki gri kısırağın üstüne bindiler. “Dur biraz, yaşlı kahramana bir hile yapayım,” dedi kız. Sonra içeri girip bir elmayı dokuz parçaya ayırdı; iki parçayı yatağın başına, iki parçayı yatağın ucuna, iki parçayı mutfak kapısına, iki parçayı evin kapısına, bir parçayı da evin dışına koydu.

Dev uyandı ve “Uyuyor musun?” diye sordu.

“Henüz uyumadım,” dedi yatağın başındaki elma.

Bir süre sonra Dev, tekrar seslendi.

“Henüz değil,” dedi yatağın ucundaki elma.

Bir süre sonra tekrar sordu: “Uyuyor musun?”

“Henüz değil,” dedi mutfak kapısındaki elma.

Dev tekrar seslendi.

Bu kez evin kapısındaki elma cevap verdi.

“Benden uzaklaşıyorsun,” dedi Dev.

“Henüz değil,” dedi evin dışındaki elma.

“Kaçıyor musun sen?” dedi Dev. Ayaklarının üzerine dikilip gencin olduğu yatağa gitti, ancak yatak buz gibiydi ve bomboştu.

“Öz kızım bana oyunlar oynuyor,” dedi Dev. “Öyleyse peşlerine koyulayım.”

Dev'in kızı

Gün doğarken Dev'in kızı, babasının nefesini ensesinde hissedebildiğini söyledi.

"Çabuk, elini gri kısırağın kulağına sok. İçinde ne bulursan arkamıza doğru fırlat," dedi gence.

"Bir karaçalı dalı var," dedi genç

"Arkamıza fırlat," dedi kız.

Bunu yaptığı an arkalarında otuz kilometrelik bir karaçalı ormanı oluştu, o kadar sık bir ormandı ki içinden yalnızca minicik bir gelincik geçebilirdi.

Dev, paldır küldür ormanlığa daldı, dikenlerin arasında kafası ve boynu soyuluyordu.

"Bunlar da kızımın oyunları, ama büyük baltamı ve palamı yanıma alırsam bu ormanda fazla vakit kaybetmem," dedi Dev.

Eve dönüp büyük baltasını ve palasını aldı, tekrar yola koyuldu, büyük baltayı kullanmaya başladı. Çok geçmeden karadikenler arasından kendine bir yol açtı.

"Dönene kadar baltamı ve palamı burada bırakayım," dedi.

"Eğer onları bırakırsan orada, çalarız hepsini anında," dedi ağaçtaki bir karga.

"Madem öyle yapacaksınız, öyleyse onları eve götürüyorum," dedi Dev. Eve dönüp yanındakileri evde bıraktı.

Güneş tam tepedeyken Dev'in kızı, babasının nefesini ensesinde hissedebildiğini söyledi.

"Parmağını kısırağın kulağına sok, ne bulursan arkamıza at."

Bir çakıl taşı bulup fırlattı, bunu yapar yapmaz arkalarında otuz kilometre boyunca uzanan, geniş ve yüksek bir kayalık ortaya çıktı.

Dev olanca hızıyla geldi, ama kayalıkları geçemiyordu.

“Kendi kızımın hileleri kadar beni zorlayan bir şeyle karşılaşmadım, ancak kaldıracımı ve büyük kazmamı yanıma alırsam bu kayalığı çok zorlanmadan aşarım,” dedi Dev.

Çaresi yoktu, eve dönmek zorundaydı. Sonra dönüp kayalıkları kırmaya başladı. Çok geçmeden kayalıklar arasından kendine bir yol açtı.

“Bunları burada bırakacağım, bir daha geri dönmeyeceğim,” dedi Dev.

“Eğer onları bırakırsan orada, çalarız hepsini anında,” dedi bir karga.

“Ne yaparsanız yapın, geri dönmenin zamanı değil.”

Güneş yavaş yavaş batarken Dev’in kızı, babasının nefesini ensesinde hissedebildiğini söyledi.

“Kısrağın kulağının içine bir bak kralın oğlu, yoksa bittik demektir.”

Hemen baktı, bu kez kulağın içinde bir su torbacığı buldu. Arkalarına doğru fırlattığı anda hem genişliği hem de derinliği otuz kilometre olan bir göl oluştu.

Dev geldi, öyle bir hızla geldi ki gölün ortasına vardı, ancak tam o sırada gölün dibine battı ve bir daha çıkmadı.

Ertesi gün genç âşıklar Prens’in babasının sarayını gördüler. Bunun üzerine kız “Şimdi, babam boğulduğu için artık bizi rahatsız edemez, ancak babanın sarayına girmeden önce onlara gidip benden hoşlandığını söylemelisin; fakat sakın hiçbir insanın ya da hiçbir canlının seni öpmesine izin verme, aksi takdirde beni gördüğünü bile unutursun,” dedi.

Prens’in gördüğü herkes onu selamladı ve ona şans diledi, anne ve babasını kendisini öpmemeleri konusunda uyardı; ancak aksilik bu ya, içeride genci eskiden beri tanıyan

yaşlı bir tazı vardı, görür görmez gencin ağzına atladı; artık genç, Dev'in kızını hatırlamıyordu.

Çocuk gittiğinde kız kuyunun yakınında oturuyordu, ancak kralın çocuğu bir türlü dönmedi. Karanlık çökerken kız, kuyunun hemen yanındaki meşe ağacının üstüne tırmanıp geceyi geçirmek için ağacın üzerine uzandı. Kuyunun yakınındaki evde bir ayakkabıcı yaşıyordu; ertesi gün öğle vaktinde bu ayakkabıcı, eşinden kuyuya gidip içmesi için su getirmesini istedi. Ayakkabıcının eşi kuyuya vardığında, ağaçtaki kızın yansımasını kuyu suyunun üzerinde görüp kendi yansıması sandı; bu zamana kadar bu kadar güzel olduğunu nasıl fark etmediğini düşündü, elindeki çanağı yere atıp parçaladı, eve de ne bir çanak ne de bir suyla geri döndü.

"Su nerede hanım?" dedi ayakkabıcı.

"Nezaketsiz, paytak, rezil, yaşlı herif. Senin suyunu ve odununu getirerek yeterince kölelik yaptım."

"Hanım, sanırım kafayı yedin. Kızım, hadi sen bir koşu git de baban için su getir."

Kızı gitti, annesinin başına gelen şey onun başına da geldi. Bu kadar sevimli olduğunu hiç düşünmemişti, bu yüzden eve döndü.

"Su nerede?" diye sordu babası.

"Basit ayakkabıcı, bir bak bakalım senin kölene mi benziyorum," dedi kız.

Zavallı ayakkabıcı, eşi ve kızının kafayı sıyırdığını düşündü, bu yüzden kuyuya kendisi gitti. Kuyuda genç kızın yansımasını gördü, kafasını kaldırıp ağaca baktı ve hayatı boyunca gördüğü en güzel kadınla karşılaştı.

"Yaşadığın yer garip de olsa güzel bir kadınsın," dedi ayakkabıcı. "Aşağı in, çünkü kısa bir süreliğine evimde sana ihtiyaç var."

Ayakkabıcı, ailesini delirten yansımanın onun yansıması olduğunu anladı. Kızla birlikte eve döndüler; ayakkabıcı, kıza küçük bir barınağı olduğunu, ancak içindeki her şeyden kısmetine düşeni alabileceğini söyledi.

Günlerden bir gün ayakkabıcı, ayakkabıları hazır etmişti, çünkü o gün kralın oğlu evlenecekti. Ayakkabıcı, gençlerin ayakkabılarını alıp kaleye gidiyordu ki kız, "Evlenmeden önce kralın oğlunu bir görmek isterim," dedi.

"Benimle gel, kaledeki hizmetçilerle aram iyidir, kralın oğlu ve beraberindekileri sana gösterebilirler," dedi ayakkabıcı.

Aile fertleri, bu güzel kıızı görünce onu da düğün odasına götürüp onun için bir bardak şarap doldurdu. Tam içecekti ki bardakta bir alev parladı, alevin içinden de altın bir güvercinle gümüş bir güvercin fırladı. Kuşlar, etrafta uçarken yere üç arpa tanesi düştü. Gümüş güvercin ileri atılıp hepsini yedi.

Bunun üzerine altın güvercin, "Ahırını temizlediğim zamanı hatırlasaydın, bana ayırmadan hepsini yemezdin," dedi gümüş güvercine.

Yine üç arpa tanesi yere düştü, gümüş güvercin tekrar ileri atılıp önceki gibi hepsini yedi.

"Ahırın çatısını örttüğümü hatırlasaydın, bana ayırmadan hepsini yemezdin," dedi altın güvercin.

Üç arpa daha düştü, gümüş güvercin atılıp onları da yedi.

"Saksağanın yuvasını yağmaladığımı hatırlasaydın, bana ayırmadan hepsini yemezdin," dedi altın güvercin. "Onları aşağı indirirken serçeparmağımı kaybettim, parmağım yerinde olsun isterdim."

Kralın oğlu bunlara kulak verdi, karşısındakinin kim olduğunu anladı.

Bunun üzerine ziyafetteki ziyaretçilere dönüp "Ben biraz daha gençken mücevher kutumun anahtarını kaybetmiştim. Yeni bir anahtar yaptırdım, ancak hemen ardından eski anahtarımı buldum. Şimdi, ne yapmam gerektiğini size soruyorum. Hangisini seçmeliyim?" diye sordu.

Konuklardan biri "Benim size tavsiyem, eski olanı seçmenizdir, çünkü kilide daha iyi uyar, aynı zamanda ona daha alışkınsınız," dedi.

Bunun üzerine kralın oğlu kalkıp "Bu bilgece tavsiyen ve açık sözün için teşekkür ediyorum. Bu, kendi hayatını riske atarak benim hayatımı kurtaran kız, benim eşim o olacak. Ondan başkasıyla evlenmeyeceğim."

Böylece kralın oğlu ve Auburn Mary evlendi; düğün çok uzun sürdü ve herkes çok mutluydu. Bana kalan şey ise odun ateşinde tereyağıyla pişirdiğim bir sepet yulafı; ayrıca su için dereye gönderildim. Kâğıtlar bitti.

yumurtalı kabuğu çorbası

Treneglwyns'de, gerçekleşen garip bir olay yüzünden Twt y Cymrws adıyla bilinen bir çoban kulübesi bulunur. O zamanlar orada bir adam eşiyle birlikte yaşıyordu; bu kadın ve adamın ikiz çocukları vardı ve anneleri çocuklara gözü gibi bakıyordu. Bir gün belli bir mesafedeki komşusunun evine gitti. Küçük çocuklarını evde tek başına bırakıp gitmekten hoşlanmıyordu, özellikle de etrafa musallat olan perilerin hikâyesini duyduktan sonra.

Olabildiğince hızlı gidip geldi, fakat geri dönüş yolunda öğle vakti olmasına rağmen, bazı yaşlı cinlerin mavi giysileriyle yoluna çıktığını görünce korktu. Hemen eve koştu; gelin görün ki çocukları beşikteydi, her şey tıpkı bıraktığı gibi duruyordu.

Fakat bir süre sonra aile, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendi, çünkü ikizler hiç büyümüyordu.

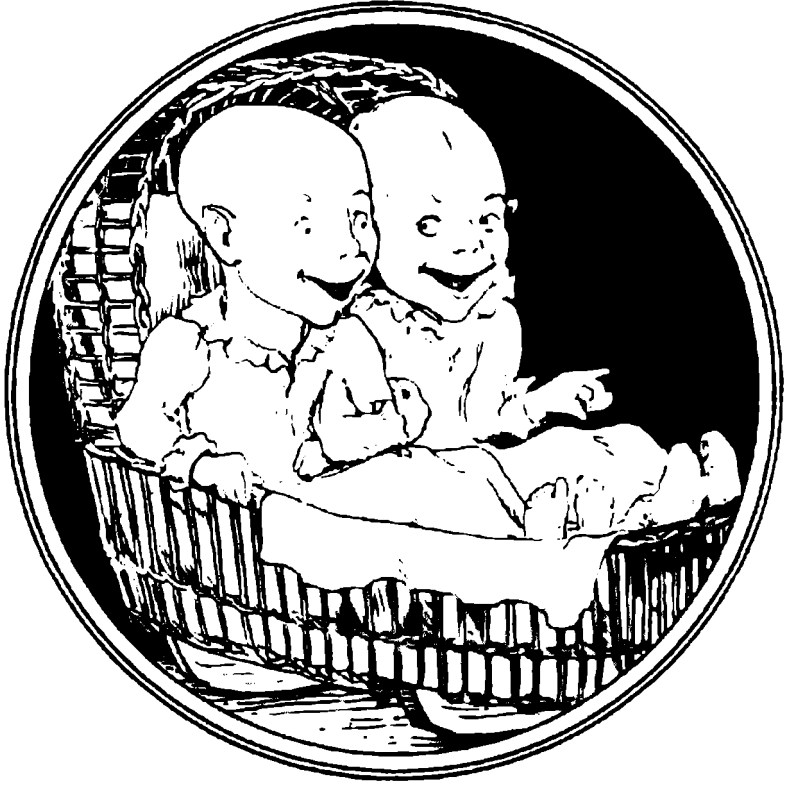
Adam, "Bunlar bizim çocuklarımız değil," dedi.

Kadın, "Başka kimin olacaklar?" diye karşılık verdi.

Böylece bir tartışma koptu, komşular da kulübenin ismini bu tartışmadan sonra verdi. Kadın çok üzülmüştü, bu sebeple bir akşam Llanidloes'deki Bilge Adam'a başvurmayı kafasına koydu, çünkü bu adam her şeyi biliyordu ve ona ne yapması gerektiğini söylebilirdi.

Bunun ardından Llanidloes'e gidip durumu Bilge Adam'a anlattı. O sıralarda çavdar ve yulaf hasatı yaklaşıyordu; bu nedenle Bilge Adam kadına "Orakçıların yemeğini hazırlarken bir tavuğun yumurtasını iyice ayıkla ve içinde bir çorba kaynat, sonra sanki orakçıların yemeğiymiş gibi git kapının

önüne bırak. Bak bakalım ikizler herhangi bir şey söyleyecek mi. Eğer çocukların anlayamayacağı türden şeyler söylediklerini duyarsan çocukları al ve Elvyn Gölü'nün sularına fırlat. Fakat çarpıcı bir şey duymazsan onlara hiçbir zarar verme," dedi.

Hasat zamanı geldi çattı, kadın da Bilge Adam'ın dediği her şeyi yaptı; yumurta kabuklarını ateşin üstüne koydu, pişince aldı ve kapıya götürdü, sonra orada dikilip dinledi. Bu sırada çocukların birinin diğerine şöyle dediğini duydu:

"Meşe palamudunu biliyorum,

Tavuk yumurtasını da.

Ancak hasatçılar için yapılan

Kabuk çorbasını ilk kez görüyorum.”

Bunu duyunca hemen eve girdi, çocukları aldı ve göle fırlattı. Bunun üzerine mavi pantolonlarıyla cinler gelip suya atılan küçüklerini kurtardı, anne de kendi çocuklarına kavuştu ve büyük çatışma sona erdi.

keçi postlu genç

Cok uzun zaman önce, yoksul ve dul bir kadın Ennis-corth' taki demir ocağının yanında yaşırdı. Bu kadın o kadar yoksuldu ki oğluna giydirecek kıyafet bulamazdı, bu sebeple oğlunu ateşin yanındaki kül çukuruna sokar, üstüne de ılık külleri örterdi. Çocuk büyüdü, kadın da çukuru daha derin kazar oldu. En sonunda kadın, ne yapıp edip, bir keçi postu bulup oğlunun beline doladı. Oğlu, keçi postunu giyince kendini şık hissetti ve sokağa çıktı. Ertesi gün annesi, "Tom, serseri, iki metreye yakın boyun var, on dokuz yaşını da geçtin ama hâlâ hiçbir yararın dokunmuyor, ipi al da ormandan çalı çırpı getir," dedi.

"Hemen anne, şimdi çıkıyorum," dedi Tom. Çalılarını toplayıp bağlayınca bir de ne görsün; kocaman, neredeyse üç metre boyunda bir dev. Dev, elindeki sopasını ona doğru salladı. Tom ise hemen kendine gelip yana zıpladı, yandan ucu sivri bir sopa buldu ve koca adama savurduğu ilk darbeye ona yeri öptürdü.

"Edecek duan varsa, şimdi etmenin tam zamanı, çünkü birazdan seni parçalara ayıracağım," dedi Tom.

"Duam yok, ama hayatımı bağışlarsan sana bu sopayı veririm. Günahtan sakındığın sürece, onunla girdiğin tüm dövüşleri kazanabilirsin."

Tom çok düşünmeden devı bağışladı, sopayı eline alır almaz çalılarının üstüne oturup sopasıyla vurdu ve "Çalılar, sizi toplamak için çok uğraştım, hatta hayatımı bile riske attım, en azından beni eve taşısanız ne güzel olurdu," dedi. Hakikaten de bu sözlerin rüzgârı gereken tek şeydi. Çalılar,

ormanın arasından çatırtı ve patırtıyla ilerlemeye başladı, evin kapısına varana kadar da durmadı.

Neyse, tüm çalılar yakılıp bitince Tom daha fazlasını toplamak için tekrar yola koyuldu. Bu kez iki kafalı bir devle dövüşmek zorunda kaldı. Onunla dövüşürken de fazla zorlanmadı, yine duasını sordu, bu seferki dev de ona bir fifre¹³ verdi, bu fifreyi çaldığında kimse dans etmeden duramıyordu. Böylelikle, çalıların üzerine oturup fifreyi çalmaya başladı ve çalılar eve kadar dans ede ede gitti. Bir sonraki dev üç başlı yakışıklı bir gençti. Onun da tıpkı diğerleri gibi edecek duası yoktu, bu yüzden Tom'a yeşil merhemle dolu bir şişe verdi, bu merhemi sürdüğü yer ne yanacak, ne soyulacak ne de yaralanacaktı. Bunun ardından dev "Şimdi, artık bizden kimse kalmadı. Hasat zamanındaki Çılgınlık Günü'ne kadar buraya gelip çalılarını toplayabilirsin, hiçbir dev ya da peri seni rahatsız etmeyecek," dedi.

Tom, artık on tavus kuşundan daha gururlu bir şekilde akşamüstleri sokağa çıkıyordu; ancak Dublin serserilerinden bile daha az nezaket görmüş bazı küçük çocuklar Tom'un sopasına ve keçi postuna dil uzattılar. Tom bundan hiç hoşlanmadı, fakat onlara bir tane patlatmak da kabaça olurdu. Çok geçmeden kasabadan bir tür tellalın geçtiği görüldü; tellalın kocaman bir borazanı vardı, başında avcı şapkası, üzerinde de renkli bir kıyafet vardı. Yani tam olarak bir tellal değildi, ancak elinde borazan olan bir adama ne diyeceğimi bilmiyorum, belki borazancı denebilir; neyse, bu adam Dublin Kralı'nın kızının büyük bir melankoli içine düşüp yedi yıldır hiç gülmediğini ve Kral'ın, kızını üç kez güldürecek kişiye büyük bir ödül vereceğini duyurdu.

"Bu tam da bana göre bir şey," dedi Tom. Bu nedenle gün ışığı henüz kaybolmamışken annesini öptü, sopasını küçük çocuklara doğru salladı ve Dublin şehrine giden anayola çıktı.

13 Tahtadan yapılan, altı deliği bulunan, yanlamasına çalınan küçük bir flüt (ç.n.)

En sonunda Tom şehir kapılarından birinin önüne geldi, ancak muhafızlar onu içeri alacakları yerde onunla dalga geçip küfürler ettiler. Tom bir süre orada dikildi, ancak bir süre sonra muhafızlardan biri (kendi deyişine göre) eğlenceden sıkıldı ve süngüsünü Tom'a doğru savurdu. Tom, üzerine doğru gelen adamı ense kökünden ve fitilli kadifeden yapılmış kemerinden tutup kanala fırlatmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Muhafızlardan birkaçı koşup kanala düşen adamı çıkardı, diğerleri de bu kaba adama kılıçları ve hançerleriyle terbiye verme niyetindeydi. Ancak Tom'un sopasının yavaşça değmesi bile hepsini ya hendeğe ya da kayaların üzerine savurdu, çok geçmeden hepsi vurmaması için Tom'a yalvarıyordu.

Böylece Tom'a saray avlusunun yolunu göstermek onlar için bir şeref oldu. Kral, Kraliçe ve Prenses oradaydı; geçit törenindeki her çeşit güreşe, kılıç dansına, uzun danslara, maskelere bakıyorlardı. Hepsi Prenses'i memnun etmek içindi, ancak Prenses'in güzel yüzünde ufak bir tebessüm bile oluşmuyordu.

Çocuksu yüzü, siyah saçları, annesi jilet parası bulamadığı için uzattığı hafif dalgalı sakalları, büyük güçlü kolları, çıplak bacakları ve belinden dizlerine uzanan keçi postu dışında hiçbir giysisi olmayan genci görünce hepsi durdu. Ancak Prenses'le evlenmek isteyen kızıl kafalı, kıskanç ve kart bir adam öne çıktı ve gıcık bir şekilde Tom'a ne iş yaptığını sordu, çünkü Prenses'in Tom'a bakmasından hoşlanmamıştı.

"Benim işim," dedi Tom, "Tanrı onu korusun, güzel Prenses'i üç kez güldürmek."

"Tüm şu neşeli adamları ve yetenekli kılıç ustalarını görüyor musun?" diye sordu adam. "Onların hepsi seni cebinden çıkarır, ancak gel gör ki onlar bile Prenses'i yedi yıl boyunca bir kez bile güldüremedi."

Böylece adamlar Tom'un etrafında toplandı. Kötü adam

bu sırada Tom'u tahrik etti. Tom da en sonunda, tümünün üzerine çullanmasını bile umursamadığını, hatta altısının birden gelip ne yapacaklarsa yapmalarını söyledi.

Konuşulanları duyamayacak kadar uzakta olan Kral, yabancının ne istediğini sordu.

Kızıl saçlı adam "En iyi adamlarınızdan yahni yapmak istiyormuş," dedi.

"Öyle mi! Madem istediği bu, çıkın da adamın yiğitliğini bir sınavın bakalım," dedi Kral.

Böylece kılıç ve kalkan kuşanmış biri öne çıkıp Tom'a bir kesik attı. Bunun üzerine Tom, elindeki sopayla adamın dirseğine bir darbe indirdi; kılıcı havalandı ve çakıllar üzerinde dikilen sahibinin kaskına güm diye indi. Bir başka adam geldi, başka biri daha, başka biri daha, başka biri daha, sonra yarım düzinesi birden geldi. Tom kılıçları, kaskları, kalkanları gönderdi, vücutları üst üste yığıldı. Adamlar "Öldük, bittik, yaralandık," diye feryat ediyordu, bu sırada dirseklerini ve kalçalarını yere sürte sürte uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Tom, bu adamların hiçbirini öldürmüyordu; Prenses ise bu durumdan o kadar memnun kalmıştı ki tüm avlunun duyabileceği tatlı bir kahkaha patlattı.

"Dublin Kralı, bu bir," dedi Tom.

Kral, sevinse mi üzülsün mi bilemedi, ancak Prenses'in kalbindeki tüm kan yanaklarına hücum ediyordu.

O gün başka dövüş yapılmadı, Tom ise kraliyet ailesi tarafından yemeğe davet edildi. Ertesi gün Kızılsaç, Tom a bir kurttan bahsetti. Bu kurt, bir yaşındaki bir inek kadardı ve duvarların kenarında serenat yapar, insanları ve hayvanları yerdı. Kızılsaç, bu kurt ölürse Kral'ın ne kadar memnun olacağından bahsetti.

"Büyük bir memnuniyetle," dedi Tom. "Kurdun yaşadığı yeri bana gösterecek bir adam ayarlayın, bakalım bu kurt bir yabancıya karşı nasıl davranıyormuş."

Prenses ise artık o kadar da memnun değildi çünkü Tom, üzerindeki güzel kıyafetler ve uzun dalgalı saçının üstündeki şapkasıyla bambaşka bir insan gibi görünüyordu. Bir de kızıdan bir gülücük almayı başarmıştı. Gelgelelim Kral razı oldu ve yaklaşık bir buçuk saat içinde korkunç kurt saray avlusuna doğru yürürken görüldü, bir iki adım arkasında da Tom vardı; omzundaki sopasıyla, tıpkı evcil bir kuzunun arkasından giden çoban gibiydi.

Kral, Kraliçe ve Prenses üst balkonlarında güvendeydi, ancak saraydaki insanlar ve görevliler büyük surlar etrafında dolanıyorlardı ki kocaman canavarın geldiğini gördüler, âdeta teslim olup kapılara doğru koşmaya başladılar; bu sırada kurt pençelerini yalıyordu. Tıpkı "Sizin içinizden bir kaçını kahvaltı niyetine yemek ne güzel olurdu!" der gibiydi.

Kral uzaktan bağırdı, "Keçi postlu Tom, yeter ki şu korkunç kurdu buradan uzaklaştır, böylece kızım evlenebilirsin."

Ancak Tom'un umrunda bile olmadı. Flütünü çıkarıp intikam alırcasına çalmaya başladı. Avludaki herkes, adam veya çocuk fark etmez, topuklarının ve parmaklarının üzerinde dans etmeye başladı; kurt da arka bacakları üzerine dikilip diğerleriyle birlikte "Jack Walsh Baba" şarkısına eşlik etme zorunluluğu hissetti. Birçok insan içeri girip kapıları kapattı, bu şekilde kıllı arkadaş onları yakalayamayacaktı;

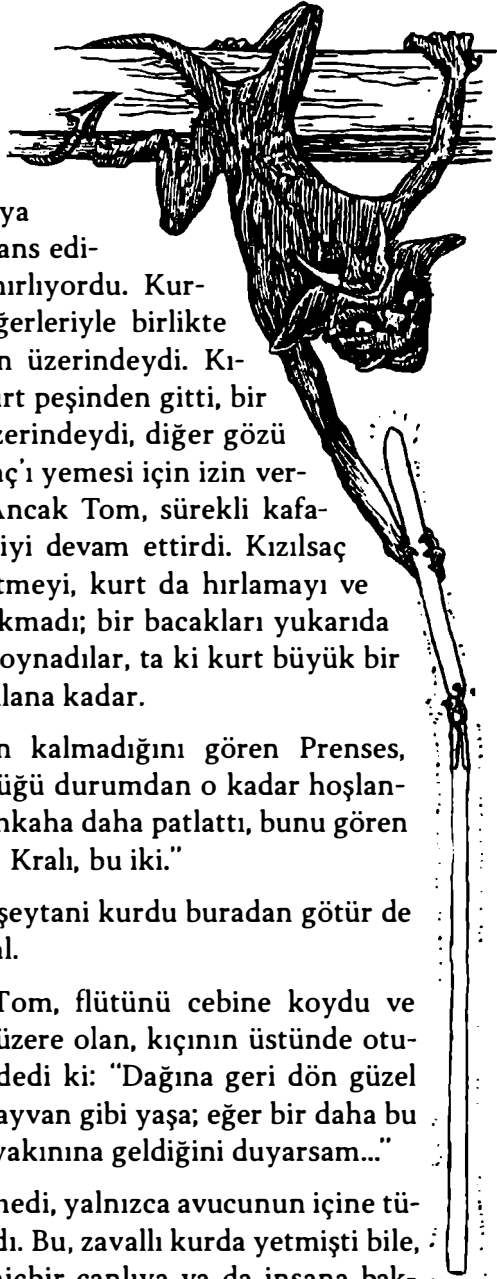
Tom çalmaya, dışarıdakiler de dans etmeye ve bağırmaya devam etti, kurt da bacaklarındaki acıya rağmen bir yandan dans ediyor bir yandan da hırlıyordu. Kurdun gözü sürekli diğerleriyle birlikte içeri giren Kızılsaç'ın üzerindeydi. Kızılsaç nereye gitse kurt peşinden gitti, bir gözü sürekli onun üzerindeydi, diğer gözü de Tom'daydı, Kızılsaç'ı yemesi için izin vermesini bekliyordu. Ancak Tom, sürekli kafasını salladı ve melodiyi devam ettirdi. Kızılsaç bağırmayı ve dans etmeyi, kurt da hırlamayı ve dans etmeyi hiç bırakmadı; bir bacakları yukarıda bir bacakları aşağıda oynadılar, ta ki kurt büyük bir yorgunlukla yere yığılana kadar.

Hiçbir tehlikenin kalmadığını gören Prenses, Kızılsaç'ın içine düştüğü durumdan o kadar hoşlanmıştı ki büyük bir kahkaha daha patlattı, bunu gören Tom bağırdı, "Dublin Kralı, bu iki."

"İki ya da üç, şu şeytani kurdu buradan götür de bir bakarız," dedi Kral.

Bunun üzerine Tom, flütünü cebine koydu ve neredeyse bayılmak üzere olan, kışının üstünde oturan hayvana dönüp dedi ki: "Dağına geri dön güzel dostum, onurlu bir hayvan gibi yaşa; eğer bir daha bu şehrin on kilometre yakınına geldiğini duyarsam..."

Başka bir şey demedi, yalnızca avucunun içine tükürüp sopasını cilaladı. Bu, zavallı kurda yetmişti bile, kuyruğunu kıstırıp hiçbir canlıya ya da insana bakmadan koşar adım kaçmaya başladı. Onu Dublin'in çevresinde bir daha ne güneş, ne ay ne de yıldızlar gördü.

Akşam yemeğinde Kızılsaç hariç herkes gülüyordu, o tabii ki ertesi gün zavallı Tom'u nasıl harcayacağını düşünüyordu.

"Şüphesiz şanslı bir adamsın!" dedi Dublin Kralı. "Danimarkalılar bizi bir türlü rahat bırakmıyor. Şeytanlıklarıyla birlikte Lusk'a kadar geldiler! Eğer bizi onlardan kurtarabilecek birisi varsa o da bu keçi postlu beyefendidir. Cehennem kapılarında bir gürz asılı, o gürze ne Danimarkalılar ne de şeytanın kendisi karşı koyamaz."

"Yani, sana gürzü getirirsem Prenses'le evlenmeme izin vereceksin, öyle mi?" dedi Tom.

"Hayır, hayır," dedi Prenses. "Seni tehlike içinde göreceğime hiç eşin olmam daha iyi."

Ancak Kızılsaç, Tom'u dürttü ve bu macerayı geri çevirmenin onu ne kadar rezil bir hale düşüreceğini fısıldadı. Bu yüzden hangi yoldan gitmesi gerektiğini sordu, Kızılsaç onu yönlendirdi.

Neyse, yürüdükçe yürüdü, ta ki cehennemin duvarlarına varana kadar, çok ciddiym! Kapıları çalmadan önce, tüm vücudunu yeşil merhemle ovdu. Kapıyı çaldı, yüzlerce küçük iblis kafalarını parmaklıklardan çıkarıp ona ne istediğini sordular.

"Büyük şeytanla konuşmak istiyorum, kapıyı açın," dedi Tom.

Çok geçmeden kapı sonuna kadar açıldı. Yaşlı adam, Tom'un el pençe divan geldiğini gördü ve ne istediğini sordu.

"Çok bir şey istemiyorum," dedi Tom. "Yalnızca kapının üstünde asılı gördüğüm gürzü ödünç almaya geldim, Dublin Kralı'na götüreceğim o da böylece Danimarkalılara güzel bir dayak atacak."

"Öyle mi, Danimarkalılar benim daha iyi müşterilerim, ancak bu kadar yol geldiğin için bu isteğini reddetmeyece-

ğim, uzatın şu gü rzü,” dedi genç bir iblise, aynı zamanda gö-zünü kırptı. Diğerleri kapıları sü rgülerken genç iblis yukarı tırmandı, tutacağı ve baş ı sıcak demirden yapılmış gü rzü indirdi. Küçük serseri, gü rzün Tom’un ellerini yakacağını düşünerek sırtıyordu; ancak gü rz, Tom’un ellerine hiçbir şey yapamadı. Gü rz, Tom için dü zgün bir meşe sapından farksızdı.

“Teşekkürler,” dedi Tom. “Şimdi şu kapıyı açar mısınız, böylece size daha fazla rahatsızlık vermem.”

“Ah serseri! Böyle mi olacak sanıyorsun? Buradan çıkmak, buraya girmekten daha zordur. Şu aleti elinden alın da yağlı kazığın tadına bir baksın,” dedi yağlı Nick.

Bu sözler üzerine iblislerden biri gü rzü tutmak için pençelerini uzattı, ancak Tom kafasının yanına öyle bir darbe indirdi ki iblisin boynuzlarından birini kırdı; bu darbe, iblisi tıpkı iblislere yaraş ır bir şekilde inetti. Hemen Tom’un üzerine çullandılar, ancak Tom, büyük küçük hepsini öyle bir dövdü ki uzun bir süre boyunca bu dayacağı unutamazlardı. En sonunda yaşlı hırsız dirseğini ovarken “Aptalı dışarı salın; onu bir daha içeri alan her kim olursa olsun, büyük veya küçük, karşısında beni bulur,” dedi.

Böylece Tom, duvarların tepesinden kendisini hedef alan bağ ırmalara ve lanetlemelere kulak asmadan dışarı çıkıp yola koyuldu; sarayın surları içine vardığında onu ve gü rzü görmek için büyük bir koşuşturma ve yarış başladı. Başından geçenleri anlattıktan sonra gü rzü taş basamakların üstüne koydu ve etrafındakilere eğer yaşamak istiyorlarsa ona dokunmamalarını söyledi. Kral, Kraliçe ve Prenses Tom’u önceden de seviyordu, ancak şimdi hepsinin gözlerinde on kat daha değerli bir insan olmuştu; gelgelelim pis tazı Kızıl-saç, gü rzü çalıp Tom’un sonunu getirmeyi düşündü. Gü rzü daha doğru dü zgün tutmamıştı ki acıyla kü kredi, sanki ahiret ve dünya birleşiyordu, kollarını dans edermişçesine sallamaya başladı, acınacak bir haldedi. Tom hemen doğ rulup

ona doğru koştı, iki elini kendi elleri arasına alıp ovmaya başladı ve yanıklar sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Biraz önce dinen acı ve şimdiki rahatlığı arasında kalan zavallı adamın yüzü, görebileceğiniz en gülünç yüzdü; bir ağlayıp bir gülüyordu. Herkes büyük bir kahkaha patlattı, Prenses de onlardan aşağı kalmadı. Tom ise "Şimdi hanımım, eğer izin verirseniz bunu üç olarak sayıyorum," dedi.

Prenses, babasına baktı; ben de oradaydım, yanına gelip narin ellerini Tom'un kaba ellerine koydu. Keşke o gün onun yerinde olsaydım dedim!

Tom, güzü sarayın içine getirmede. Bir daha hiç kimse-nin onun yanına yaklaşmadığına da emin olabilirsiniz. Ertesi gün erken kalkanlar oradan geçerken taşın üzerinde büyük yarıklar buldular; güz, aşağı doğru yanarak inmişti, kim-se ne kadar indiğini bilmiyordu. Gelgelelim öğle vakti bir haberci geldi, güzün Dublin'de olduğunu duyan Danimar-kalıların dehşete kapılıp gemilerine bindiğini ve kaçtığını söyledi.

Neyse, sanırım evlenmeden önce Tom kendisine, tıpkı Tomenine'li Pat Mara gibi, "nezaket kurallarını", akıntıyı, atıcılık ve askerliği, ondalık kesirleri, teknikleri ve matema-tikteki üç kuralı öğretecek bir adam buldu; böylece kraliyet ailesiyle sohbet edebilecekti. Zamanını tüm bu bilimleri öğ-renmek için harcadı mı emin değilim, ancak adım gibi emin olduğum bir şey var ki annesi, bir daha hiç yokluk görmedi.

Avrupa tarihinin en eski ve en savaşçı halkı olan Keltlerin masalları...

Edebiyat ve kültürleriyle Avrupa uygarlığının gelişiminde büyük rol oynayan Keltlerin sözlü geleneği çok güçlüdür. Başta Kral Arthur olmak üzere pek çok anlatının kökeni Kelt kültürüne dayanır. Elbette ki bu geleneğin en önemli ürünlerinden biri de masallardır.

Kelt efsanelerinin engin dünyasından beslenen ve Keltlerin ince mizahıyla yoğurulmuş masalların en iyi 24 örneği bu kitapta bir araya getirildi.

Dilden dile aktararak yüzlerce yılı aşır günümüze kadar gelen bu masallarda güçlü savaşçılardan büyük krallara, sıradışı yaratıklardan sihirli varlıklara kadar pek çok figürle karşılaşacaksınız.

*Geçmişle geleceği birbirine bağlayan bu masallar,
masal seven herkesin kitaplığında bulunmalı.*

f /mayakitap
t /mayakitap
@/mayakitap

Edebiyat t24

ISBN 978-605-7605-27-6

9 786057 605276

www.mayayayinlari.com

